CĂRȚI ROMANTICE®

Casa de sticlă

AMANDA QUICK

Eugenia Swift, o femeie cu o sensibilitate aparte și o fină cunoscătoare a frumosului, urmează să plece pe insula Frog Cove pentru a inventaria o importantă colecție de artă din sticlă lăsată de Adam Daventry muzeului pe care îl conduce. Însă, din cauza zvonurilor legate de moartea colecționarului, patroana muzeului insistă ca Eugenia să fie însoțită de Cyrus Chandler Colfax, un detectiv particular chipeș, dar ciudat, ale cărui cunoștințe în materie de sticlă se rezumă la o sticlă de bere rece. Eugenia ține secret motivul pentru care vrea să facă această călătorie: dorința de-a investiga dispariția bunei ei prietene Nellie Grant, ultima iubită a lui Daventry. La rândul lui, Cyrus are un interes personal: să dea de urma neprețuitei comori a colecționarului – cupa Hades –, în speranța că astfel va repara o nedreptate din trecut. Deși Eugenia este o singuratică, preferând să-și țină inima la adăpost de orice aventuri romantice, cei doi sunt nevoiți să se poarte cât mai convingător ca un cuplu, căci pe minunata insulă a artiștilor un ucigaș pare să pândească din umbre, astfel că șansa lor este să colaboreze în cele mai profunde moduri pe care și le pot imagina.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-740-1

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www. litera.ro/lirabooks.ro

Casa de sticlă
Amanda Quick

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
QUICK, AMANDA
Casa de sticlă / Amanda Quick;
trad.: Graal, Soft. – Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-741-740-1

I. Soft, Graal (trad.)

821.111-31=135. 1

AMANDA QUICK

Casa de sticlă

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

„Făcută în foc, nici lichidă, nici solidă, capabilă să transmită și să reflecte lumina, sticla este dovada că există magie în lume." – din notele introductive ale *Catalogului Muzeului Sticlei Leabrook*, de Eugenia Swift, directoarea muzeului

„Cea mai bună sticlă este sticla umplută cu o bere cu adevărat bună."

Cyrus Chandler Colfax, detectiv particular

prolog

Cu trei ani în urmă...

Cyrus Chandler Colfax îl privi pe Hades urmărind-o pe Persefona în vreme ce aceasta fugea din iad cu semințele primăverii în mână. Chinul de pe chipul stăpânului lumii subterane îl mișcă. Știa exact prin ce trecea bietul de el. Își dori să-i dea un sfat.

Sigur, era plăcut să ai o femeie prin preajmă, mai ales într-un loc precum iadul. Era bine să ai pe cineva care râdea politicos la toate glumele tale jalnice. Pe cineva cu care să poți pleca în vacanță, presupunând că ajungi să pleci vreodată în vacanță. Cineva care, eventual, știa ce altceva se poate face cu un ton, în afară de un sendviș.

Dar la ce-ți folosea să ai o femeie care nu te dorea?

Cyrus se uită mai îndeaproape la chipul disperat al lui Hades. „Uit-o! Probabil că oricum s-a prefăcut că are orgasme." Știa din proprie experiență cât de prefăcute erau femeile. Katy ajunsese să se prefacă foarte bine.

– Incredibil, nu-i așa? Perfectul zâmbet alb al lui Damien March străluci în umbrele care înconjurau piedestalul. Secolul al IV-lea. Roman, desigur. Apogeul absolut al artei sticlei în Antichitate.

– Îhî.

Cyrus îi simți ochii cercetând deja toate detaliile. Damien era deosebit de enervant când începea să țină prelegeri.

– Termenul tehnic este *diatreta*. Cele mai multe exemple ale acestei arte sunt vasele adânci, precum cel de față. Experții le numesc „cupe-cușcă" datorită felului în care siluetele se desprind de fundal. Arată aproape ca și cum ar fi atașate cu o plasă. Sau captive într-o cușcă invizibilă.

– Mda.

Cyrus nu-l mai ascultă pe Damien, căci fu absorbit de studierea străvechiului obiect. Prinsă în fasciculul îngust al luminii suspendate deasupra, „cupa-cuşcă" strălucea într-o duzină de nuanţe chihlimbarii incandescente. „Culoarea focului din iad?" se întrebă Cyrus. Siluetele erau atât de măiestrit realizate, încât păreau să fie fiinţe vii încremenite pentru totdeauna în mediul translucid.

Nu doar realizarea strălucită îi atrase atenţia, ci şi faptul că era atât de veche. Faptul că se uita la un obiect din sticlă care rezistase aproape 1 700 de ani îi dădea o senzaţie ciudată.

– Clientul nostru l-a obţinut la o licitaţie privată. Damien ieşi din umbre şi se duse de partea cealaltă a vitrinei de sticlă în care se afla „cupa-cuşcă". O licitaţie cât se poate de privată. Nici unul dintre cei care au licitat nu cunoştea identitatea celorlalţi şi nimeni nu a ştiut identitatea celui care a scos cupa la vânzare. Totul s-a făcut cu discreţie totală şi cu garanţia anonimatului.

Cyrus îşi ridică privirea.

– Îmi spui că a fost o vânzare ilegală?

– Cum să fie ilegală? Damien era vizibil amuzat. Experţii îţi vor spune că această cupă Hades nu mai există. Ultima sa consemnare oficială datează de pe la începutul anilor 1800. S-a presupus că a fost distrusă cândva în timpul epocii victoriene. Dar, în realitate, s-a perindat printr-o serie de colecţii private.

– Acolo a fost în toţi aceşti ani?

– Zvonurile spun că a apărut doar de vreo câteva ori. Întotdeauna, pe piaţa ilicită de artă. Damien privi absorbit străvechiul vas. Când se aplecă în faţă, lumina străluci pe părul său prematur argintat şi sublinie trăsăturile aristocratice ale chipului de patrician. Şi-a atras o anumită reputaţie.

– Ce fel de reputaţie?

Gura lui Damien se arcui într-un zâmbet condescendent care devenise tot mai iritant de-a lungul ultimelor câtorva luni.

– Legenda spune că, ori de câte ori trece de la un proprietar la altul, cineva moare.

Cyrus ridică din sprâncene.

– Genul ăsta de reputaţie, zici?

– Nu este neobişnuit pentru un obiect atât de vechi. Lucrurile cu o asemenea vechime au o anumită putere. Cei care sunt sensibili la aşa ceva o pot simţi.

Lui Cyrus nu-i plăcu felul în care Damien fixa cu privirea vechea sticlă. Fu străbătut de un fior neplăcut, ce nu avea nimic de-a face cu vârsta cupei Hades.

– Haide, March. Doar nu crezi astfel de prostii.

Damien nu-i răspunse direct.

– Nimeni nu ştie prea multe despre asta. Nu a fost niciodată studiată de experţi, pentru că a stat tot timpul ascunsă în colecţii particulare. De pildă, este imposibil de spus cum au obţinut cei din Antichitate aceste culori uimitoare. A existat aur sau vreun alt metal în sticla iniţială care a ieșit din cuptor? Sau acest efect a fost obţinut doar din întâmplare?

Cyrus era conştient de faptul că nu se putea considera expert când venea vorba despre artă. Pentru astfel de lucruri, Damien era expertul firmei March & Colfax Security. Cu toate astea, nu credea că era vreun lucru legat de străvechiul vas care să fi apărut din pură întâmplare. Până şi el, aşa nepriceput cum era, putea vedea că obiectul era prea strălucit realizat, prea detaliat, cu prea multă grijă meşteşugit pentru a îngădui strecurarea factorului noroc.

– Mă îndoiesc că a fost un accident, zise el.

Damien îşi înălţă capul. În ochii lui albaştri se zărea un licăr batjocoritor.

– Serios?

Firma March & Colfax Security împlinise şase luni cu o săptămână în urmă. Cyrus nu credea că parteneriatul lor avea să mai dureze alte şase luni. În ciuda părerii lui Katy, el ştia că făcuse o greșeală intrând în afaceri cu Damien.

Îşi spusese că nu trebuia să fie prieten apropiat cu un om pentru a avea relaţii colegiale cu el. Însă el nu numai

că nu-l plăcea pe Damien March, dar nici nu mai avea încredere în el.

După cum obişnuia să spună bunicul lui, Beauregard Lancelot Colfax, nu are rost să faci afaceri cu un om în care nu ai încredere nici cât negru sub unghie.

Era adevărat că Damien îi oferise o intrare valoroasă în domeniul securităţii private de înalt nivel. Avea legături cu elita lumii sociale, unde bogăţia şi puterea formau o biosferă ermetică.

Aparent, aranjamentul lor de afaceri părea să funcţioneze bine. March ştia cum să socializeze cu oamenii care aveau bani. Ştia cum să discute cu ei. Putea să aducă firmei contracte importante.

Rolul lui Cyrus în afacere era simplu. El avea instinctele, instruirea şi tenacitatea, pură, încăpăţânată de care era nevoie ca să obţină rezultate pentru clienţi.

Transportarea în siguranţă a cupei Hades la noul proprietar era cea mai importantă treabă de care March & Colfax se ocupase până în prezent. Colecţionarul miliardar care îi angajase solicitase discreţie absolută. Nu dorea ca zvonuri despre cupă să ajungă în lumea artei sau la presă. Era obsedat de protejarea anonimatului său şi era dispus să plătească bine pentru acest privilegiu.

Cyrus ştia că, deocamdată, era blocat. Nu putea încheia parteneriatul cu March în seara aceasta. Îşi luase angajamentul de a avea grijă ca acea cupă să ajungă acolo unde trebuia. Iar el îşi respecta întotdeauna angajamentele.

Însă acum, în timp ce se uita la străvechiul vas care părea a fi aprins de înseşi focurile iadului, luă o decizie. De îndată ce obiectul avea să ajungă în siguranţă în mâinile retrasului texan care apelase la serviciile firmei March & Colfax, el avea să pună punct relaţiei de afaceri cu March. Fără întârziere.

Oricum, lui nu-i plăcuseră niciodată oamenii cu frunte înaltă, genul afectat, cu înclinaţii artistice.

Katy avea să fie şocată şi furioasă. Cyrus ştia că ea visa să ajungă în lumea lui Damien. Dar unele visuri, după

cum obişnuia să spună bunicul Beau, nu meritau preţul realizării lor.

– Cupa Hades are nişte proprietăţi interesante, continuă Damien pe tonul lui pedant. Într-o lumină cum e asta, pare a fi făcută din flăcări chihlimbarii.

– Şi?

– Uite ce se întâmplă când modific unghiul luminii, astfel încât să se reflecte în suprafaţa sticlei, nu să treacă prin ea.

Întinse mâna pentru a schimba poziţia lămpii care atârna deasupra vitrinei de sticlă.

– Fir-aş al naibii!

Cyrus privi uimit, ba chiar de-a dreptul fascinat pentru o clipă.

În lumina reflectată, cupa lui Hades îşi schimbă culorile. Acum, era de un roşu adânc, întunecat. Culoarea sângelui.

– Mai bine am pleca. Damien dădu drumul lămpii şi se retrase din nou în umbre. Îşi ridică manşeta costumului italienesc gri şi se uită la ceasul elveţian din aur şi oţel negru. Bogatul nostru prieten texan probabil aşteaptă cu nerăbdare sosirea noastră.

Cyrus se uită la ceasul lui, care avea o curea din piele şi imaginea drăguţă a unui papagal pe cadran. Culorile penajului păsării se potriveau cu nuanţele turcoaz, roşii şi galbene ale cămăşii hawaiiene pe care o purta.

– Ne încadrăm în program.

Gura lui Damien schiţă unul dintre zâmbetele lui arogante.

– Sincronizarea e totul în viaţă şi în afaceri.

– Şi bunicul Beau obişnuia să spună ceva de genul ăsta.

Abia două ore mai târziu, când glonţul ieşi din întunericul din spatele lui, Cyrus fu silit să admită cât de proastă fusese sincronizarea lui.

În timp ce forţa loviturii îl făcu să se răsucească şi să cadă, se gândi că ar fi trebuit să-şi încheie parteneriatul cu Damien cu o zi în urmă. Dar conştientizarea acestui

lucru veni prea târziu. Glonţul îşi croise deja drum prin umărul lui stâng. Cămaşa lui tropicală multicoloră se îmbiba repede cu sânge.

În timp ce se răsucea şi cădea la pământ, singura lui consolare era că îşi dădea seama că glonţul fusese ţintit spre şira spinării, nu spre umăr. Instinctele lui, instinctele de vânător, fuseseră cele care îi trimiseseră o avertizare subtilă. Încă din leagăn, bunicul lui i le formase, iar ele îi salvaseră acum viaţa.

Cyrus supravieţui glonţului şi nopţii. Dar, a doua zi, când se trezi la spital, descoperi că întreaga lui lume se schimbase.

Soţia lui, Katy, era moartă. Victima unui furt de maşină, după cum spusese poliţia.

Damien March se făcuse nevăzut cu majoritatea activelor lichide ale March & Colfax Security, lăsând firma în pragul ruinei.

Iar cupa Hades dispăruse.

capitolul 1

Fu nevoie de tot autocontrolul de care dispunea Eugenia Swift pentru a-și stăpâni furia.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Tabitha, ultimul lucru de care am nevoie este o gardă de corp.

Tabitha Leabrook zâmbi cu acel soi de încredere calmă rezervată celor care au crescut cu bani, influență socială și o foarte mare stimă de sine.

- Gândește-te la el ca la o măsură de precauție, Eugenia, spuse ea. O prudentă măsură preventivă. Cam ca punerea unei centuri de siguranță.

- Sau ca un vaccin antigripal, propuse îndatoritor Cyrus Chandler Colfax.

Eugenia își încleștă gânditoare degetele. Proaspăt tipărita invitație la recepția anuală a fundației de la Muzeul Sticlei Leabrook se mototoli în mâna ei.

Se întrebă care era pedeapsa pentru sugrumarea bărbaților masivi care purtau cămăși hawaiiene de prost gust, pantaloni chino kaki și mocasini. Cu siguranță, nici un judecător și nici un juriu n-ar condamna-o. Nu odată ce erau puși în fața dovezilor.

Colfax vorbise foarte puțin deocamdată, evident mulțumit să aștepte în vreme ce disputa se învârtejea ca o trombă de apă în mijlocul camerei. Aștepta să-i vină rândul după ce Tabitha o înmuia. Ea îi desluși planul cu ușurință, de parcă i l-ar fi scris pe o foaie și i-ar fi dat-o s-o citească. Intenționa să aștepte în umbră până când avea să fie suficient de obosită. Apoi, avea să intervină și să-i dea lovitura de grație.

Îmbrăcat într-o stridentă cămașă cu albastru, verde și portocaliu, ar fi trebuit să pară ridicol pe fundalul covorului oriental și al pereților cu lambriuri într-o nuanță caldă din biroul ei scump mobilat. Din păcate, nu părea

nici măcar puțin deplasat. Desigur, era în contrast cumplit cu decorul costisitor, dar nu părea nelalocul lui.

Cumva, încăperea era cea care părea prea prețioasă și prea elegantă.

Eugenia nu se lăsase prostită de ținuta potrivită pentru o vacanță la mare. Nici măcar o singură clipă. Avea talentul de a vedea dincolo de suprafață. Era un dar care îi asigurase succesul în carieră, întâi pe post de asistentă de curator la Leabrook, iar acum ca directoare a muzeului.

Își dădea foarte clar seama că el avea să fie o problemă.

Criptica ținută tropicală nu putea ascunde realitatea reprezentată de Cyrus Colfax. Arăta de parcă tocmai năvălise călare în oraș, cu o pereche de revolvere cu câte șase gloanțe la șold, gata să facă ordine pe acolo.

Cu vorbire și gesturi lente, avea trăsăturile aspre, ascetice ale unui răzbunător om al legii din miticul Vest Sălbatic. Se gândi că el avea chiar și mâinile unui pistolar. Sau cel puțin genul de mâini pe care ea își imagina că le-ar avea un pistolar. Puternice și uscățive, reprezentau o combinație extrem de necivilizată de sensibilitate și cruzime.

Și avea și o aură de liniște profundă. Nu făcea mișcări inutile. Nu bătea darabana. Nu se juca aiurea cu vreun pix. Pur și simplu, ocupa spațiul. „Nu", gândi Eugenia, „controlează spațiul".

Estimă că avea în jur de 35 de ani, dar îi era greu să fie sigură. Avea genul de trăsături care deveneau mai dure odată cu trecerea anilor. Era o urmă de argintiu în părul lui, dar nimic altceva nu indica trecerea timpului. În mod cert, nimic nu părea molatic sau fleșcăit în zona mijlocului.

Dar ochii o tulburau cel mai mult. Aveau culoarea sticlei groase și grele privite dintr-o parte, un verde intens, fascinant, dar totodată rece, strălucitor și misterios. Era culoarea unică a materialului prelucrat în foc.

Eugenia aruncă invitația mototolită și își încrucișă brațele pe suprafața lustruită a biroului din lemn

de cireş. Acesta era biroul ei, şi ea era şefa. Se uită urât la Tabitha.

– Ce sugerezi tu este extrem de ineficient şi o totală pierdere de vreme, spuse ea. În plus, ar trebui să fiu în vacanţă.

– O vacanţă de lucru, îi aminti Tabitha.

Ştia că pierdea bătălia, dar era în firea ei să lupte chiar şi atunci când se întrezărea înfrângerea. Era adevărat că ea era directarea muzeului, dar Tabitha Leabrook era cea care administra Fundaţia Leabrook. Iar fundaţia susţinea muzeul şi achita facturile. La o adică, Tabitha avea ultimul cuvânt.

În 99% din timp, ierarhia nu crea probleme majore pentru Eugenia. Avea un mare respect pentru Tabitha, o femeie mică şi elegantă, trecută de şaptezeci de ani. Tabitha avea o energie nelimitată când venea vorba despre interesul public, gusturi rafinate şi o inimă bună. Avea o predilecţie pentru operaţiile estetice – şi bani pentru a şi le permite. De asemenea, avea o voinţă de fier.

În general, Tabitha manifesta un respect plăcut faţă de abilităţile şi inteligenţa Eugeniei. De la numirea ei ca directoare la Leabrook, îi oferise Eugeniei libertate deplină în administrarea muzeului.

Tabitha şi consiliul director al Fundaţiei Leabrook fuseseră încântaţi de realizările Eugeniei. Sub conducerea ei, Leabrook scăpase de imaginea anostă şi căpătase reputaţia de deţinătoare a unei remarcabile şi extrem de interesante colecţii de sticlă străveche şi modernă.

Nu era genul Tabithei să se amestece în deciziile luate de Eugenia. Faptul că o făcea astăzi indica profunzimea îngrijorării ei.

– O să mă simt mult mai liniştită dacă domnul Colfax te va însoţi pe insula Frog Cove, spuse Tabitha. La urma urmelor, dacă s-a comis o crimă acolo...

– Pentru ultima oară, o întrerupse Eugenia, nu a fost o crimă. Autorităţile au declarat moartea lui Adam Daventry ca fiind un accident. A căzut pe scări şi şi-a rupt gâtul.

– Avocatul care se ocupă de proprietatea lui Daventry m-a sunat acum o oră, zise Tabitha. Mi-a spus că executorii insistă ca domnul Colfax să facă propriile cercetări în această privință.

– Atunci, n-are decât să le facă. Eugenia își întinse mâinile. De ce trebuie să fiu implicată în asta?

Colfax se foi la marginea fasciculului de lumină aruncat de veioza Tiffany de pe birou.

– Executorii vor ca totul să se facă în liniște. Foarte discret.

Eugenia se uită la strălucitoarea lui cămașă cu palmieri.

– Nu vreau să vă jignesc, dar nu prea mi se pare că sunteți un model de reținere și discreție, domnule Colfax.

El îi zâmbi lent, enigmatic, în stilul caracteristic.

– Am multe calități ascunse.

– Sunt extrem de bine ascunse, acceptă ea politicoasă.

– Va fi o operațiune sub acoperire. Ochii Tabithei străluciră de entuziasm. Interesant, nu crezi, Eugenia?

– Cred, zise Eugenia cu grijă, că sună a mare aiureală. Am citit articolele din *Seattle Times* și *Post-Intelligencer.* Nu s-a pomenit că ar exista vreo suspiciune de crimă în cazul morții lui Daventry.

Tabitha o privi peste ramele ochelarilor de citit.

– Eugenia, trebuie să-ți amintesc: cu cât executorii sunt mai repede mulțumiți, cu atât Leabrook va putea să transfere mai repede colecția de sticlărie a lui Daventry la muzeu.

Tabitha avea dreptate, iar Eugenia știa asta. Adam Daventry își lăsase superba colecție de sticlărie muzeului Leabrook. În cea mai mare parte a timpului cât fusese colecționar, se concentrase asupra obiectelor din sticlă din perioada secolelor XVII–XX. Dar, cu câteva luni înainte de moartea sa, începuse să achiziționeze și sticlărie antică.

Eugenia era nerăbdătoare să pună mâna pe acea colecție, însă nu acesta era motivul real pentru care plănuise să-și petreacă vacanța de vară pe insula Frog Cove.

Moartea lui Adam Daventry fusese o știre de primă pagină în ziarele din Seattle din două motive. Primul

era că fusese ultimul descendent direct al faimoșilor Daventry, o familie din nord-vest care își făcuse demult averea în domeniul lemnului, iar apoi adunase și mai mulți bani din transporturi navale către celălalt țărm al Pacificului.

Al doilea motiv pentru care moartea lui Adam Daventry atrăsese atenția era că, în urmă cu cinci ani, Adam Daventry se mutase pe insula Frog Cove, aflată în largul coastei statului Washington, și înființase o colonie de artă. Insula devenise o destinație populară în weekendurile de vară pentru locuitorii din Seattle, pentru turiști și pentru cei cărora le plăcea să frecventeze galeriile locale. Festivalul anual de ateliere Daventry, ce se ținea în iunie, devenise un eveniment major, care atrăgea un număr mare de participanți.

Cu toate că Daventry își pusese numele pe colonia de artă și pe festivalul verii, el însuși evitase mereu atenția publicului. Rarele fotografii care îi fuseseră făcute înfățișau un bărbat cu un trup elegant și suplu, cu păr negru, de vârstă mijlocie, cu ochi care ardeau mocnit și cu trăsături faustiene.

Eugenia îl cunoscuse cu șase luni în urmă, când el venise la Seattle pentru a se consulta cu ea într-o chestiune profesională. Ea descoperise repede că avea ceva în comun cu Daventry – și anume, o mare pasiune pentru sticlă. Dar, în ciuda acestui lucru, se întorsese de la acea întâlnire având în minte o sintagmă cu care să-l descrie. Aceasta era „sugător de sânge".

– Nu pricep de ce acest aranjament te deranjează atât de tare, Eugenia, spuse Tabitha. Nu e ca și cum n-o să aveți fiecare suficientă intimitate. Din ce a zis avocatul, Glass House[1] este foarte mare. Are două etaje și o pivniță. Și se pare că există multe băi și dormitoare. De fapt, are atât de multe, încât executorii plănuiesc s-o vândă unei firme hoteliere care s-o transforme în han.

– Da, știu, dar...

– Singurul lucru pe care tu și Cyrus trebuie să-l împărțiți este bucătăria, conchise Tabitha.

[1] Casa de sticlă, în lb. engleză, în original

– Nu vă faceți griji, spuse Cyrus. O să-mi iau propria mâncare și o să-mi gătesc singur, domnișoară Swift.

Eugenia îl ignoră. Adoptă un ton liniștitor, pe care îl folosea atunci când încerca să-i convingă pe colecționarii particulari să-și doneze cele mai valoroase obiecte muzeului Leabrook.

– Nimeni n-o să vă oprească dacă doriți să vă duceți pe insula Frog Cove, domnule Colfax. Dar nu reușesc să înțeleg de ce trebuie să stați împreună cu mine la Glass House, chiar dacă este suficient de mare pentru a fi transformat în han.

– Pentru că am nevoie de acces fără restricții la acea casă, domnișoară Swift. Printre altele, vreau să văd documentele și dosarele lui Daventry. O investigație minuțioasă o să-mi ia timp. Cel mai ușor este să stau acolo.

Eugenia bătu darabana în birou.

– Presupun că executorii au tot dreptul să angajeze un detectiv. Și chiar nu-mi pasă ce investigați, domnule Colfax. Dar nu pricep de ce trebuie să fiți legat de mine.

– Este un lucru perfect logic, insistă Tabitha.

Eugenia își încleștă degetele în jurul pixului. Tabitha era o mare fană a poveștilor cu crime. Era vizibil încântată de perspectiva de a fi complicea unui detectiv particular din viața reală.

– Eu am o treabă de făcut pe insula Frog Cove, zise Eugenia cu fermitate. Am de inventariat colecția lui Daventry. Trebuie să fac aranjamente pentru ca aceasta să fie împachetată în lăzi și adusă în Seattle. N-am timp să mă joc de-a Nancy Drew.

– Nu trebuie să iei parte la investigație, o asigură Tabitha. Asta e treaba domnului Colfax. Dar are nevoie de acoperire pentru a-și face treaba.

– Pentru Dumnezeu, de ce nu poate să fie deschis în privința treburilor pe care le are? ripostă Eugenia. De ce nu poate să le spună oamenilor că investighează moartea lui Daventry?

– Tocmai v-am zis că trebuie să fiu discret, rosti Cyrus. În plus, comunitatea de pe insulă este mică și foarte

închistată. Nu mă aştept ca localnicii să discute deschis cu un detectiv particular dacă ştiu cu ce se ocupă.

– Sunt sigură că domnul Colfax n-o să-ţi stea în cale, spuse Tabitha cu un zâmbet încurajator.

Eugenia se uită la Cyrus cu exasperare. Categoric avea să-i stea în cale. Putea să-şi dea seama de asta chiar şi numai uitându-se la el. Un astfel de om pur şi simplu nu putea fi ignorat. Cămaşa singură făcea imposibil acest lucru.

În condiţii normale, prezenţa lui n-ar fi constituit o problemă serioasă pentru ea. Poate uşor iritantă, dar nu serioasă. După cum subliniase Tabitha, Glass House avea reputaţia de a fi foarte mare. Dar ce intenţiona ea să facă pe insula Frog Cove nu era sub semnul normalităţii.

Avea propria treabă la Glass House, care n-avea nimic de-a face cu inventarierea colecţiei de sticlărie a lui Daventry.

La o zi după căzătura fatală a lui Adam Daventry, iubita lui, Nellie Grant, se înecase într-un accident nautic. Cadavrul ei nu fusese găsit.

Verdictul oficial era că picase accidental peste bord, în apele îngheţate de la Puget Sound. Existaseră speculaţii că, din cauza morţii iubitului ei, se sinucisese.

Eugenia nu credea că Nellie îşi curmase viaţa şi ştia că prietena ei avea experienţă la manevrarea ambarcaţiunilor mici.

Problema era că nu putea găsi nici o explicaţie logică pentru moartea pe mare a lui Nellie. Şi ştia că nu avea să-şi poată găsi liniştea până nu obţinea nişte răspunsuri.

La urma urmelor, ea i-o prezentase pe Nellie lui Adam Daventry. Oricum privea lucrurile, Eugenia ştia că, dacă Nellie nu l-ar fi cunoscut pe Daventry şi nu s-ar fi dus pe insula Frog Cove, probabil ar fi fost în continuare în viaţă.

– Domnul Colfax se poate duce pe insulă ca turist, sugeră ea pe ceea ce spera a fi un ton calm, rezonabil. Se poate plimba prin galeriile de artă sau poate vizita tavernele locale. Nu aşa ar proceda un detectiv profesionist *adevărat* pentru a obţine informaţii de la oameni?

Colfax nici măcar nu clipi la auzul insultei prea puțin voalate, după cum remarcă ea. Însă maxilarul Tabithei, ferm datorită operațiilor estetice, deveni și mai ferm.

– Domnul Colfax este un detectiv profesionist cât se poate de adevărat, spuse ea. Are propria firmă, Colfax Security, cu două birouri pe coasta de vest, inclusiv unul în Portland.

– Plănuim să ne extindem în Seattle anul acesta, rosti Cyrus pe un ton lejer.

– Serios? Eugenia își miji ochii. Spuneți-mi de ce executorii proprietății Daventry bănuiesc că moartea lui Daventry a fost, de fapt, o crimă.

– Nu este vorba despre suspiciune, zise Cyrus. E mai degrabă vorba că executorii au impresia că investigația autorităților locale a fost inadecvată. Vor doar o a doua opinie, atâta tot. Și vor ca investigația să fie discretă.

– Dar ce motiv ar fi putut exista? vru Eugenia să știe.

– Habar n-am, spuse Cyrus.

Eugenia se sili să numere până la zece.

– Ezit să întreb, dar aveți cumva suspecți?

– Nu.

Ea suspină.

– Ați cerut ca Leabrook să vă acopere, domnule Colfax. Cum vă așteptați să facem asta, mai exact? Ce pretext trebuie să inventez pentru a explica de ce îmi petrec vacanța de vară cu dumneavoastră, la Glass House?

Tabitha vorbi înainte ca el să poată răspunde:

– M-am gândit că l-am putea trimite ca asistent al tău.

– Asistentul meu? Eugenia se răsuci în scaun. Ascultă ce-ți spun, Tabitha, nimeni n-o să creadă nici măcar o clipă că domnul Colfax este curator sau orice altceva legat de muzeu.

Cyrus își coborî privirea spre palmierii de pe pieptul său.

– Din cauza cămășii?

Ea refuză să bage în seamă întrebarea. Își menținu privirea rugătoare ațintită asupra Tabithei.

– Chestia asta n-o să funcționeze. Cu siguranță, îți dai seama de acest lucru.

Tabitha își țuguie gânditoare buzele.

– Are un stil excentric, nu-i așa? Poate că ar fi bine să zicem că e fotograf angajat să pozeze colecția lui Daventry. Fotografii sunt înclinați spre excentricitate.

– Eu, rosti Eugenia printre dinți, n-am întâlnit niciodată unul atât de excentric.

– Oricum, o acoperire ca fotograf este prea complicată, spuse Cyrus. Ar trebui să car după mine o grămadă de echipament scump, și n-aș avea timp să mă lămuresc cum se folosește. Mai mult, există mereu riscul ca un fotograf adevărat de pe insulă să vrea să discute despre meserie. Caz în care probabil că m-aș da de gol în primele cinci minute. Nu prea mă pricep la gadgeturi.

– Dumnezeule mare! Eugenia închise ochii. Nu mai e nici o speranță.

– Înveseliți-vă, zise Cyrus. Am o idee care cred că ar putea să meargă.

– Cruță-mă, Doamne. Eugenia deschise precaută ochii. Ce anume?

– Am putea merge pe insulă ca un cuplu.

Ea se uită la el fără să înțeleagă.

– Un cuplu de ce?

– Desigur! Tabitha fierbea de entuziasm. Un *cuplu*. Ce idee minunată, domnule Colfax!

El îi zâmbi cu modestie.

– Mulțumesc. Cred că are avantajele ei.

Eugenia încremeni.

– Stați puțin. Vorbiți despre noi doi? Împreună? Un *cuplu?*

– De ce nu? El se uită la ea cu o expresie ce se voia inocentă, onestă. Este pretextul perfect pentru a sta ceva timp singuri la Glass House.

– O, nu veți fi complet singuri, îi sări Tabitha în ajutor. Există un soi de îngrijitor-majordom acolo. Avocatul mi-a zis că îl cheamă Leonard Hastings. Lucra pentru Daventry. Executorii l-au păstrat pentru a avea grijă de lucruri, îndeosebi de colecția de sticlă.

Eugenia cunoştea numele. Cutia cu hainele şi obiectele personale ale lui Nellie Grant îi fusese trimisă în Seattle de cineva pe nume Leonard Hastings.

Îşi propti mâinile pe birou şi se ridică.

– Este mai mult decât absurd. E o nebunie. Oricine are o fărâmă de creier îşi poate da seama că n-o să funcţioneze niciodată.

Tabitha îşi înclină capul.

– Nu ştiu, Eugenia, eu cred că este un plan foarte deştept.

– Şi simplu, rosti Cyrus. Eu cred cu tărie că e bine să ai grijă ca lucrurile să fie cât mai simple posibil.

Eugenia îşi dădu seama că situaţia se deteriora rapid.

– Sunt simple, asta-i clar. Simple până la prostie.

– Toată lumea se pricepe să critice, comentă Cyrus.

Eugenia încercă din răsputeri să nu scrâşnească din dinţi. În ciuda copleşitoarelor dovezi ale contrariului, ea era foarte sigură că, indiferent cum altfel era, Cyrus Chandler Colfax nu putea fi numit „simplu".

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi, pentru câteva clipe, totul se opri brusc în loc. Un frison de conştientizare îi stârni toate terminaţiile nervoase.

Cunoştea senzaţia. Era aceeaşi ca atunci când se uita la unul dintre bolurile de sticlă egipteană din secolul I înainte de Hristos expuse în sectorul „sticlă antică" al muzeului. Exista o forţă. Şi aceasta o atrase chiar în clipa în care îi declanşă alarma interioară.

Într-o societate civilizată, cinstit ar fi fost să i se ceară lui Colfax să poarte fanioane de avertizare şi o sumedenie de lumini roşii clipitoare în semn de avertisment că nu era sigur să te apropii prea mult. Cămaşa hawaiiană nu reuşea nici pe departe să facă asta.

Ea avea convingerea că atitudinea relaxată a lui Cyrus era doar de faţadă. Ştia asta la fel de sigur cum cunoştea diferenţa dintre sticla islamică din secolul al XIV-lea şi sticla chinezească din primii ani ai dinastiei Qing. Mâinile lui puternice şi necruţătoare şi enigmaticii ochi verzi îi spuneau adevărul. Chiar în timp ce ea încerca

să-l cântărească din priviri, el o evalua cu interesul concentrat și cu inteligența unui vânător.

Ea era sigură că nu intenționa s-o lase să afle despre el mai multe decât voia el ca ea să știe.

„Acest joc poate fi jucat de doi", gândi ea.

Ceea ce însemna că erau la egalitate.

Ea făcu o ultimă încercare de a evita inevitabilul.

– Tabitha, doar nu te aștepți să lucrez în asemenea condiții.

– Aiurea! Ochii vicleni ai Tabithei ardeau de focul entuziasmului. Unde ți-e simțul aventurii? Vai, dacă n-aș avea atâtea obligații aici, în Seattle, în următoarele câteva săptămâni, aș fi tentată să mă duc în locul tău.

„Nici o șansă!" declară Eugenia în gând. Nu avea nici o intenție să permită cuiva, nici măcar Tabithei Leabrook, să se ducă în locul ei pe insula Frog Cove. Dar trebuia să aibă libertatea de a-și pune în aplicare planurile, iar asta însemna să dețină controlul situației. Din puținul pe care îl văzuse, Colfax nu părea genul ușor de controlat.

Luă rotofeiul stilou din anii '30 pe care îl folosea pentru a semna corespondența oficială și se așeză din nou în fotoliu.

– Ce se întâmplă dacă pur și simplu refuz să cooperez la acest fiasco?

– Simplu. Cyrus își îndesă mâinile în buzunare și zâmbi inofensiv. O să le spun tipilor care se ocupă de proprietatea Daventry că nu vrei să fii de ajutor la investigație.

Ea așteptă continuarea. Văzând că el nu mai zice nimic, rulă stiloul dolofan între palme.

– Asta-i tot? întrebă ea.

– Ei bine, nu chiar, rosti Cyrus lent. După ce le zic executorilor că Leabrook nu a vrut să coopereze, probabil că aceștia își vor instrui avocații să blocheze bunurile lui Daventry cât mai mult posibil.

Eugenia închise ochii.

– Îmi închipui că o echipă de avocați bună ar putea aranja să țină colecția de sticlărie Daventry departe de Leabrook vreme de patru sau cinci ani, continuă Cyrus. Poate chiar mai mult.

Un fior rece o străbătu pe Eugenia. Deschise ochii și rămase nemișcată.

Gura Tabithei se căscă din pricina șocului.

- Dumnezeule, nu putem risca asta. Trebuie să obținem acea sticlărie. Este o colecție incredibilă.

Eugenia îl privi cu atenție pe Cyrus.

- Blufează, Tabitha.

Cyrus ridică din sprâncene.

„Nu blufează", gândi Eugenia. Dacă ea nu coopera, el avea să-i convingă pe executori să blocheze bunurile. Leabrook putea ajunge să cheltuiască o avere în instanță pentru a-și căpăta moștenirea.

- Asta-i șantaj, spuse ea.

- Eugenia, serios, s-a ajuns prea departe, o dojeni Tabitha. Domnul Colfax nu face nici o amenințare. Ne zice doar care va fi reacția executorilor dacă nu i se îngăduie să-și desfășoare investigația.

- Pe naiba! Ne amenință, Tabitha.

Tabitha țâțâi.

- Exagerezi, draga mea. Și, oricum, totul e stabilit deja. Am fost de acord să-l ajutăm, și asta nu doar pentru a-i mulțumi pe executorii lui Daventry.

- Știu, știu, rosti Eugenia obosită. Îți faci griji din pricina mea.

- Sunt precaută. Expresia de pe chipul Tabithei deveni serioasă. Dacă există vreo posibilitate ca Adam Daventry să fi fost omorât, motivul ar putea foarte bine să aibă o legătură cu colecția lui de artă. Nu vreau să stai singură cu toată sticlăria aia prețioasă, iar îngrijitorul să fie singura persoană care să te protejeze.

Eugenia știa când era înfrântă.

- În regulă, Tabitha, dacă insiști, o să accept planul ăsta idiot.

Tabitha zâmbi.

- Mulțumesc, draga mea. Gândul că ești cu domnul Colfax la Glass House mă va ajuta să stau mai liniștită.

- Am doar o mică mențiune, adăugă Eugenia cu blândețe.

Pentru o fracțiune de secundă, privirea lui Cyrus deveni pătrunzătoare.

– Eu aleg povestea pe care le-o spunem celorlalți, rosti Eugenia repede. Având în vedere numărul extrem de limitat de opțiuni, o aleg pe cea în care îmi sunteți asistent.

Urmă o clipă de tăcere.

– Nu cred că o să funcționeze foarte bine, zise Cyrus.

– Ghinion! Se uită urât la el. Este singura pe care sunt dispusă s-o iau în considerație.

Cyrus încuviință din cap.

– Vă supărați dacă vă întreb de ce ați ales varianta asta, în locul celei în care ne dădeam drept un cuplu în vacanță?

Ea îi privi cămașa.

– Aș fi zis că este evident. Va fi suficient de greu să treceți chiar și drept asistentul meu. Dar pot garanta categoric că, nici într-un milion de ani, n-ar fi posibil să convingem pe cineva că suntem un cuplu.

– Pricep, spuse Cyrus. Încercați să-mi ziceți că nu sunt genul dumneavoastră.

Ea se gândi la amenințarea deloc subtilă pe care el o făcuse cu o clipă în urmă.

– Nu, rosti ea. Categoric nu sunteți genul meu. Și mai e un lucru pe care vreau să-l clarificăm. Nu știu prea multe despre detectivii particulari, dar am remarcat că aceia de la televizor au mereu arme.

– Eu sunt detectiv particular în viața reală, domnișoară Swift, nu la televizor.

– Sper că asta înseamnă că nu aveți mereu o armă la dumneavoastră. Refuz categoric să împart o casă cu un străin înarmat. Detest armele.

– La fel și eu. Cyrus își mișcă ușor umărul stâng. Cândva, am avut o experiență urâtă cu una.

La 6.30 în după-amiaza aceea, Eugenia își turnă un pahar cu sauvignon blanc rece și se duse la fereastra din sufrageria ei. Apartamentul ei se afla la unul dintre etajele de mijloc ale unei clădiri înalte situate în inima

orașului. Plătise în plus pentru a avea vedere spre golful Elliott, dar considera că erau bani cheltuiți cu folos. Întinderea vastă a apei avea ceva liniștitor pentru sufletul ei.

Își petrecuse ultimele patru luni ocupându-se de un proiect major de renovare, care se încheiase în sfârșit. Îi ceruse arhitectul să spargă toți pereții, cu excepția celor necesari pentru a asigura intimitatea băii și a dormitorului. Culoarea de fundal era albă, perfectă pentru colecția ei tot mai mare de obiecte de artă din sticlă de pe coasta de vest. Sculpturile contemporane din sticlă străluceau pe piedestaluri luminate cu grijă și amplasate de jur împrejurul camerei.

O arcadă separa holul de livingul cu mochetă albă. O canapea joasă și albă, fotolii tapițate cu piele albă și câteva măsuțe din sticlă completau mobilierul.

În afară de sculpturile din sticlă strălucit colorate, singura altă pată de culoare din cameră era în jurul șemineului cu gaz.

Eugenia studie plăcile pictate de mână cu chihlimbariu și verde din jurul acestuia. Nellie Grant le concepuse pentru ea.

Ultima oară când o văzuse pe Nellie fusese chiar aici, în această încăpere. Renovarea era în stadiile finale. Peretele din spatele șemineului încă nu fusese terminat, iar plăcile erau stivuite pe podea când Nellie apăruse la ușă. Asta se întâmplase în dimineața de după moartea lui Adam Daventry.

În loc să aștepte feribotul privat care deservea insula Frog Cove, Nellie luase ambarcațiunea cu motor a lui Daventry pentru a ajunge pe continent. Închiriase o mașină și condusese o oră și jumătate până în Seattle.

Categoric, nu îl jelise.

„Ai avut dreptate, Eugenia. A fost un ticălos. Ar fi trebuit să te ascult. Nu-mi pare rău că a murit. Știu că sună cumplit, dar ăsta e adevărul. În după-amiaza asta, trebuie să mă întorc pe insulă pentru a-mi lua restul lucrurilor, dar apoi nu vreau să mai văd locul acela niciodată."

Eugenia se uită la tabloul aflat deasupra șemineului recent terminat. Era una dintre lucrările lui Nellie, primul tablou dintr-o serie numită *Sticlă*, după cum îi explicase ea. Înfățișa o vază franceză de la sfârșitul secolului al XIX-lea, din colecția Daventry. Nellie reușise să redea culorile calde și vibrante și efectele fascinante ale luminii strălucind prin sticlă.

„Daventry a spus că, din moment ce nu avea copii pe care să-i pictez, dorea să fac portretele pieselor sale preferate. Am pictat patru dintre ele, înainte ca el să moară. Acum, că el nu mai este, îmi imaginez că îmi aparțin. Vreau ca acesta să fie al tău, Eugenia. Un fel de cadou de casă nouă. Ai fost fantastică încurajându-mă cu aceste lucrări."

Nellie fusese nerăbdătoare să dea un imbold carierei sale de artistă. Eugenia suspecta că acesta era unul dintre motivele pentru care căzuse victimă farmecului lui Daventry. El o convinsese că o putea prezenta oamenilor potriviți, astfel încât lucrările ei să ajungă în cele mai prestigioase galerii.

Încălțată cu papuci, Eugenia străbătu noul covor alb. Se opri lângă un piedestal și privi în profunzimile de un verde învârtejit ale unei fanteziste sculpturi din sticlă, care fusese creată de un tânăr artist din Anacortes.

Privind jocul luminii pe frumoasa sticlă, reușea întotdeauna să-și limpezească gândurile.

După câteva clipe, întinse mâna spre telefonul aflat pe o măsuță de lângă canapea. Deschise o mapă cu cărți de vizită și găsi numărul de acasă al prietenei sale de la Mills & Mills, firma care se ocupa cu securitatea la Leabrook.

Aceeași intuiție pe care se baza atât de mult când era vorba despre artă îi trimitea mici semnale de avertizare în privința lui Cyrus Chandler Colfax. Îi spunea că el nu era ceea ce părea.

– Sally? Eugenia sunt. Am nevoie de o favoare de la tine.

– Este aproape şapte. Sally Warren părea surprinsă. Mai eşti la muzeu?

– Nu, sunt acasă. Eugenia se aşeză pe braţul canapelei. Poimâine plec din oraş. Am nevoie de nişte informaţii.

– În sfârşit îţi iei o vacanţă, nu? Era şi timpul. Fac pariu că nu-ţi mai aminteşti de ultima pe care ţi-ai luat-o.

Eugenia se încruntă.

– Sigur că îmi amintesc. Cu doi ani în urmă, am fost în Anglia.

– Şi ţi-ai petrecut tot timpul studiind colecţiile de sticlă de la Ashmolean şi de la British Museum. Dar să trecem peste asta. De ce ai nevoie?

– Mills & Mills se ocupă de securitate de mult timp, nu-i aşa?

– De treizeci de ani, confirmă Sally.

– Cunoşti probabil toate firmele mari de securitate de pe coasta de vest, corect?

– Probabil. De ce?

– Astăzi m-am întâlnit cu unul dintre concurenţii voştri. Cyrus Chandler Colfax. Ai auzit vreodată de el?

La capătul celălalt al firului urmă o scurtă tăcere surprinsă.

– Colfax?

Vocea lui Sally era evident precaută.

– Da. Îl cunoşti?

– Nu l-am întâlnit niciodată, dar am auzit de el. Nu l-aş numi „concurenţă". Nu se ocupă de aceleaşi treburi. Mills & Mills este specializată în securitatea muzeelor. Colfax se ocupă, de obicei, de corporaţii şi de afaceri particulare. E foarte exclusivist. Foarte scump.

Eugenia îşi încleştă mai tare mâna pe telefon.

– Ce-mi poţi spune despre el?

– Stai o secundă! Doar nu te gândeşti să muţi Leabrook la Colfax Security, nu?

– Nu, fireşte că nu. Dar vreau să ştiu tot ce poţi afla despre el.

– O să-mi ia o vreme. Pot să te întreb de ce vrei să afli informaţii despre Colfax?

– Pentru că o să-mi petrec vacanţa de vară cu el.

capitolul 2

– Cyrus, fă-mi pe plac și spune-mi cu ce i-ai forțat mâna lui Jake ca să vină la absolvirea lui Rick. Meredith Tasker își îndepărtă câteva șuvițe de păr blond de pe ochi. L-ai amenințat că-l denunți la IRS pentru neplata impozitului pe venit? I-ai spus, poate, că-i sabotezi ultima negociere de afaceri? Sau ai preferat o abordare mai directă și ai angajat niște bătăuși profesioniști?

Cyrus se sprijini de capota jeepului său verde-închis. Își încrucișă brațele și studie parcarea aglomerată a liceului.

Era o zi senină și caldă în Portland. Se gândi că era o vreme perfectă pentru absolvire. Ceremonia se sfârșise cu câteva minute mai devreme. Părinții – unii enorm de ușurați, alții triumfători – stăteau în grupuri mici și se felicitau unii pe alții pentru că supraviețuiseră experienței de a face un adolescent să termine liceul. Odraslele lor exuberante și proaspăt absolvente triumfau simțindu-se nemuritoare și cu un viitor cu posibilități nelimitate în față, adunate în grupuri pline de energie. Râsete și strigăte euforice pluteau peste mulțime.

– Nu știu ce vrei să spui, Meredith. Jake n-ar fi ratat ceremonia de absolvire a lui Rick nici pentru toate afacerile cu miză mare din California de Sud.

– Ticălosul ăla a lipsit de la înmormântarea propriei mame din cauza unei afaceri din New York care a solicitat prezența lui. Fii serios, am fost soția lui. Îl cunosc mai bine decât oricine. Ce-ai făcut ca să-l aduci azi aici?

Cyrus ridică din umeri.

– Nu mare lucru. Am rugat-o pe secretara mea să sune la biroul lui, săptămâna trecută, pentru a-i aminti data.

Nu avea rost să adauge că, de îndată ce secretara i-l dăduse pe Jake Tasker la telefon, Cyrus trecuse la treabă. Discuția fusese scurtă și la obiect.

– Ți-am zis că nu pot să ajung, spusese Jake Tasker din biroul său din L.A. Am treabă. Rick va înțelege.

– Hai să-ți explic altfel, Tasker. Fie apari la absolvirea lui Rick, fie următoarea persoană pe care o voi suna va fi Harry Pellman.

Tensiunea zbârnâise pe fir.

– Ce ştii tu despre Pellman?

– Ştiu că este unul dintre cei mai mari clienţi ai tăi.

– Şi ce-i cu asta?

– Îmi datorează o favoare, îi spusese Cyrus domol.

Cu un an în urmă, recuperase o tapiserie flamandă din secolul al XVII-lea care fusese furată din colecţia particulară a lui Pellman. Existaseră nişte complicaţii, deoarece hoaţa era, din întâmplare, iubita părăsită a lui Pellman. Acesta dorise ca problema să fie rezolvată cu maximă discreţie.

Colfax Security se mândrea cu discreţia sa absolută.

– Despre ce naiba vorbeşti? întrebase Jake precaut.

– Dacă îi sugerez lui Pellman să-şi găsească un nou broker, îşi va retrage contul de la firma ta şi-l va transfera unuia dintre rivalii tăi, în decurs de cel mult zece secunde, zise Cyrus.

– Hristoase, nu pot să cred asta. I-ai spune lui Pellman să renunţe la mine doar pentru că nu am timp să mă duc la ceremonia de absolvire a lui Rick?

– Da. Cam asta ar fi. Mă bucur că ne înţelegem, Tasker.

– Eşti un adevărat ticălos, ştii asta?

– O să te caut în public.

Cyrus alungă amintirea conversaţiei şi îi zâmbi liniştitor lui Meredith.

– După cum am spus, Jake a vrut să vină.

Gura lui Meredith se arcui uşor, dar privirea îi rămase circumspectă.

– În regulă, n-o să insist. Doar o să-ţi mulţumesc, aşa cum ţi-am tot mulţumit de cinci ani încoace. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, Cyrus. Îţi datorez mai mult decât te-aş putea răsplăti vreodată.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Nu este adevărat, şi tu ştii asta. Ori de câte ori mă gândesc la modul cum ai intervenit după ce Jake a plecat...

– Sunt unchiul lui Rick, îţi aminteşti? Am dreptul să intervin şi să dau o mână de ajutor.

Meredith se uită prin parcare. Cyrus îi urmări privirea și îi văzu pe Jake Tasker și pe Rick apropiindu-se de ei, prin mulțime.

– Ai fost însurat cu Katy doar doi ani, rosti Meredith încet. Abia dacă a avut timp să te împovăreze cu sentimentul obligației față de familia ei.

– Indiferent ce-am făcut, am făcut pentru că am vrut s-o fac, spuse Cyrus. Nu pentru că m-am simțit obligat. Să nu uiți niciodată asta.

Ea se uită la el cu o expresie tulburată.

– Rick a fost atât de entuziasmat astăzi când a apărut Jake. Nu l-a mai văzut de luni de zile. Știi cum este, eterna poveste cu „sunt plecat din oraș".

– E-n regulă, Meredith.

Cyrus se uită la Rick și se întrebă – nu pentru prima oară – cum ar fi dacă ar avea un fiu.

– Rick este încă foarte tânăr, continuă Meredith cu sinceritate. După ce se va maturiza puțin și va privi înapoi la anii adolescenței, va înțelege că tu, nu Jake, l-ai ajutat să ajungă la vârsta bărbăției fără vreun dezastru major. Îți va fi recunoscător.

– Am spus că e în regulă, Meredith. Nu vreau recunoștința lui Rick. La naiba, eu îi sunt recunoscător. Am petrecut multe momente frumoase împreună.

– Știu că nu ți-a acordat prea multă atenție astăzi, însă asta doar pentru că Jake a apărut, ca de obicei, cu daruri strălucitoare. Astfel de lucruri îl distrag pe un copil de vârsta lui. Nu trebuie să crezi că Rick nu apreciază tot ce-ai făcut.

– Uită de asta!

Ea se strâmbă.

– Când mă gândesc că, în acești ultimi câțiva ani, ți-ai petrecut puținul timp liber și majoritatea weekendurilor cu el...

– După cum am zis, au fost momente plăcute. Treburi de băieți.

Cyrus zâmbi amintindu-și de excursiile cu cortul, de rafting, de lecțiile de karate și de scufundări.

El și Rick făcuseră tot soiul de lucruri pe care tații și fiii ar trebui să le facă împreună. Propriul tată nu fusese prin preajmă, ca să le facă împreună cu el, iar mama lui murise într-un accident de mașină, la câteva luni după nașterea lui. Se gândi că el fusese norocos însă. Îi avusese pe bunicii lui.

În Second Chance Springs nu existaseră bani pentru cursuri de karate și scufundări, dar asta nu avea nici o importanță. Beau îl dusese la pescuit și la vânătoare, din clipa în care învățase să meargă. Cyrus învățase cum să tragă cu arma, cum să citească urmele, cum să supraviețuiască în pustiu și cum să-și găsească drumul prin munți fără ajutorul unei hărți.

Acum, nu mai vâna, dar lecțiile pe care le învățase îi rămăseseră în minte. Când avea ocazia, încă mai pescuia. Era ceva în lungile perioade de tăcere și în nemișcarea specifică pescuitului care îi făcea plăcere. Pescuitul era important, chiar și dacă nu prindeai nimic.

Bunica lui, Gwen, îl învățase să citească, să cultive trandafiri în pustiu și să gătească ton în vreo cincizeci de feluri.

Știa că învățase și alte lucruri de la bunicii săi, lucruri care erau mai dificil de exprimat în cuvinte, dar care erau infinit mai importante. Lucruri pe care unii oameni le considerau demodate și deplasate în lumea modernă.

Erau lucruri înrădăcinate chiar în miezul ființei lui și care, în rarele ocazii când îl apuca introspecția, își dădea seama că îl defineau fundamental.

Katy nu pricepuse niciodată acea parte adânc înrădăcinată a lui. Puțini o înțeleseseră.

Erau unii care susțineau că lucrurile învățate de la Beau și Gwen nu erau tocmai potrivite cu viața în lumea modernă. Dar Cyrus știa mai bine care era adevărul. Știa că tocmai datorită acelor lucruri învățate de la bunicii lui reușise să supraviețuiască în această lume.

– Zici că ai fost alături de Rick în momentele frumoase, spuse Meredith. Dar eu n-o să uit niciodată că ne-ai

fost alături şi în clipele cumplite. Eu aproape că l-am pierdut, Cyrus. Divorţul a fost foarte dificil pentru el.

– Avea doar treisprezece ani. La vârsta aia, e foarte greu pentru un copil să îndure divorţul părinţilor.

– Nu există o vârstă potrivită. A luat-o razna în primele luni de după plecarea lui Jake. Lipsea toată noaptea. Îşi pierdea vremea cu puşti care beau şi se drogau. Mereu părea ori supărat, ori furios. Am fost speriată de moarte.

– S-a terminat, Meredith. A absolvit liceul cu onoruri, iar în septembrie se va duce la facultate.

– Datorită ţie. Se strâmbă. Încă mă cutremur când îmi aduc aminte de clipa când m-a sunat poliţia să-mi spună că a fost ridicat şi dus la secţie.

Disperată, panicată şi singură, Meredith apelase la Cyrus în noaptea aceea. Cyrus fusese cel care se dăduse jos din pat şi se ocupase de rezolvarea incidentului care implicase alcool, o maşină rapidă şi un grup de copii care creşteau prea repede şi în condiţii prea dificile în lipsa supravegherii adulţilor.

La începutul relaţiei lor, Rick fusese plin de o neîncredere profundă, cinică. Cyrus era unchiul lui, însă singura sa calitate o reprezenta căsătoria recentă cu mătuşa lui, Katy.

– De ce ai venit să mă scoţi? voise Rick să ştie în timp ce ieşeau din secţia de poliţie. Unde-i mama?

– Acasă.

– Ea ar fi trebuit să vină, nu tu.

– Sunt unchiul tău.

– Rahat! Te-ai însurat cu mătuşa Katy cu doar şase luni în urmă. Abia dacă mă cunoşti.

– Ceva îmi spune că o să ne cunoaştem mai bine cât de curând. Cyrus descuiase portiera. Intră!

– O să iau autobuzul până acasă.

– Este ora două dimineaţa. Cyrus nu ridicase vocea. Nu-şi ridica niciodată vocea. Intră în maşină. I-ai pricinuit mamei tale suficientă suferinţă pentru o noapte.

Rick ezitase. Lumina felinarului dezvăluise licărul de furie frustrată din ochii lui. Cyrus ştia că băiatul dorea

să găsească forță și curaj în sfidarea însingurată, dar fusese o noapte lungă.

– La naiba! rostise Rick și se trântise pe scaunul pasagerului.

Cyrus ocolise mașina prin față și se așezase la volan.

– Ești norocos, spusese el răsucind cheia în contact. Ai fost ridicat de polițiști bine pregătiți, profesioniști.

– Numești asta „noroc"?

– Eu aveam șaisprezece ani când am fost tras pe dreapta de un șerif, în orașul meu. M-a bătut măr înainte de a mă lăsa să plec.

Rick se holbase la el.

– Vorbești serios?

– Da.

– L-au dat în judecată ai tăi?

Cyrus zâmbise trist.

– Vorbești ca un adevărat copil al vremurilor moderne. Nu, ai mei nu l-au dat în judecată. Tata nu era prin preajmă. A dispărut înainte de a mă naște. Mama a fost ucisă de un șofer beat, când eu aveam doar câteva luni. Așa că am rămas cu bunicii mei. Ei n-aveau bani să-l dea în judecată.

– Și ce-ai făcut?

– Am învățat o lecție foarte prețioasă. Cyrus demarase. M-am asigurat că nu voi mai fi niciodată oprit de un polițist.

– Nu, ce-ai făcut de te-a bătut șeriful?

– Am ieșit cu fiica lui.

Rick îl privise cu gura căscată.

– Te-a arestat doar pentru că ai ieșit cu ea?

– Oficial, șeriful Gully m-a oprit pentru că am depășit viteza legală. Dar amândoi știam că era nervos fiindcă îmi petrecusem seara cu prețioasa lui Angela.

– Dar de ce să te bată măr pentru asta? Adică, a fost doar o întâlnire. Ce mare lucru!

Cyrus încetinise și oprise la un semafor, apoi se întorsese pentru a-l privi pe Rick.

– N-a fost chiar atât de simplu. Am convins-o pe Angela să ieşim tocmai pentru că ştiam că taică-său avea să se enerveze dacă făcea asta. Şi am avut dreptate.

– Ai *vrut* să-l enervezi?

– Mda.

– De ce?

– Deoarece, cu câteva zile în urmă, l-am auzit spunându-i bătrânului Earl Dart de la băcănie cum că niciodată nu voi fi bun de nimic. Asta m-a deranjat, pentru că nu-l consideram pe şerif a fi din cale-afară de inteligent.

– Şi ce anume a zis de te-a înfuriat?

– I-a spus bătrânului Earl că îi pare rău de bunicii mei, dar că toată lumea ştia că nimeni nu se putea aştepta la ceva bun din partea mea, fiindcă mama fusese o curvă care şi-o trăsese de la optsprezece ani. A zis că tata probabil fusese însurat sau aşa ceva, pentru că ea nu zisese niciodată nimănui cine era el. Apoi, Gully a spus că el sigur n-ar vrea ca fiică-sa să aibă de-a face cu mine.

Rick fluierase încetişor.

– Deci i-ai cerut fetei lui Gully să iasă cu tine ca un soi de răzbunare?

– Mda. Ştiam că Gully urma să fie furios când avea să descopere ce s-a întâmplat.

– Dacă îl cunoşteai atât de bine pe idiotul ăla de Gully, rostise Rick încet, probabil ţi-ai dat seama că avea să te bată după ce afla că ai ieşit cu Angela.

– Sigur.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– Nu m-am putut gândi la altă modalitate de a echilibra balanţa.

– Dar Angela? întrebase Rick. Ea ce părere a avut despre toate astea?

– Asta-i o întrebare foarte bună, spusese Cyrus. Răspunsul este că a vrut să iasă cu mine pentru că era supărată pe prietenul ei şi voise să-i dea o lecţie.

– Deci se folosea de tine?

– Ne-am folosit unul de altul, zisese Cyrus. Nici unul din noi nu era serios interesat de celălalt.

– La naiba! Rick fu străbătut de un fior. Ai vrut să-l lași pe Gully să te bată ca să echilibrezi balanța?

– În regulă, nu eram la fel de deștept la șaisprezece ani cum se pare că ești tu la treisprezece, rostise Cyrus. Vestea bună este că, de atunci, am învățat multe.

Rick părea fascinat fără voie.

– Cum ar fi?

– Astăzi, când vreau să egalez scorul, sunt mult mai atent. Îmi dau silința să nu mă mai las bătut măr.

Cyrus alungă amintirea acelei prime conversații serioase cu nepotul său și îi privi pe Rick și pe Jake apropiindu-se de jeep. Era conștient de încordarea lui Meredith, care aștepta alături de el.

– Cred că, la început, Rick m-a urât o vreme, șopti ea.

– Nu te-a urât.

– M-a învinovățit pentru divorț.

– Avea treisprezece ani. Era furios. Avea nevoie de cineva pe care să se descarce, iar tu erai singura persoană de lângă el. Copiii de vârsta asta nu sunt raționali sau logici în legătură cu astfel de lucruri. La naiba, nici majoritatea adulților nu sunt.

– Cu excepția ta. Meredith scoase o batistă din geantă și își șterse grăbită ochii. Îi adresă lui Cyrus un zâmbet înlăcrimat. Tu ești mereu calm și rațional. Stăpân pe situație. Te-ai născut așa?

El zâmbi ușor.

– După cum obișnuia să spună bunicul Beau, există doar două moduri de a trece prin viață. Fie controlezi situațiile, fie nu. Eu am ales prima variantă.

– Solid ca o stâncă. Nu e de mirare că draga de Katy a vrut să se mărite cu tine a doua zi după ce te-a cunoscut.

– Sentimentul a fost reciproc.

Imaginea lui Katy ieși la iveală dintre amintiri. O femeie parcă desprinsă direct dintr-un tablou renascentist. Avusese ceva eteric. Se uitase o singură dată la ea și știuse că trebuia s-o apere de lume.

Dar, în cele din urmă, nu reușise s-o protejeze. Damien March se folosise de ea, iar apoi o ucisese cu sânge-rece.

Oficial, Katy murise ucisă de un hoţ de maşini necunoscut, însă Cyrus nu crezuse niciodată această poveste. Era sigur că March o omorâse din pricină că ştiuse prea multe despre planul lui de a dispărea cu vasul Hades.

– Este atât de nedrept că tu şi Katy aţi avut atât de puţin timp împreună, spuse Meredith.

– Nu te mai gândi la trecut, Meredith. Nu ai nimic de câştigat. Ţi-ai pus viaţa personală pe pauză suficient de mult timp. Zi-i lui Fred că te măriţi cu el şi fă-l fericit. Este un om bun.

– Poate că aşa o să fac.

– Bună. Mamă, unchiule Cyrus, ghiciţi ce s-a întâmplat. Rick se opri în faţa lor. Ochii lui străluciră de entuziasm când se uită la tatăl lui, care avea un aer distins. Tata spune că o să-mi cumpere o maşină la sfârşitul verii, ca s-o am când mă duc la facultate, în toamnă. Nu va trebui să iau vechea ta Honda, mamă.

Meredith ridică din sprâncene.

– Nu e chiar atât de veche.

Jake evită privirea lui Cyrus în vreme ce îl bătu pe Rick pe umăr.

– Puştiul o să aibă nevoie de propria maşină la facultate. O să mă întorc în august, să facem ultimele aranjamente.

– În regulă, zise Meredith. Sunt sigură că, până atunci, Rick se va decide ce maşină doreşte.

Rick râse.

– Poţi să mai spui asta o dată.

– E stabilit atunci. Jake se uită la ceasul de la mână. La naiba, ce târziu s-a făcut. Ar fi cazul să plec. Avionul meu spre L.A. decolează la trei.

Dezamăgirea alungă entuziasmul şi plăcerea care se citiseră în ochii lui Rick cu o secundă în urmă.

– Pleci deja, tată?

– Trebuie să fug. Jake clătină din cap în semn că n-avea încotro. În seara asta, am o întâlnire cu niște oameni din Newport Beach. Ştii cum stă treaba.

– Mda. Acceptarea rece înlocui dezamăgirea de pe chipul lui Rick. Ştiu cum este. Mă bucur că ai ajuns la ceremonia de absolvire.

– N-aş fi ratat-o pentru nimic în lume. Nu în fiecare zi fiul meu absolvă liceul. Ai grijă de tine. Succes cu slujba de peste vară! O să te sun când o să pot.

– Sigur.

O scurtă tăcere se lăsă peste cei trei oameni în vreme ce Jake se răsuci şi se îndreptă spre maşina închiriată.

– Aveţi planuri pentru seara asta? întrebă Cyrus în cele din urmă.

– Poftim? Rick se întoarse din nou spre el. A, da. Alan, Doug şi alţi câţiva vin la noi diseară. Mama a zis că putem da o petrecere.

Meredith se înfioră.

– Ies la cină cu Fred. Nu cred că pot suporta o casă plină de puşti care sărbătoresc absolvirea. Vrei să vii cu noi, Cyrus?

– Aş lăsa-o pe altă dată, rosti el. O să plec din oraş pentru o vreme. Am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup diseară, înainte de plecare.

– Unde te duci? întrebă Rick.

– Pe insula Frog Cove.

– N-am auzit niciodată de ea.

– Este în Puget Sound. Una dintre acele insuliţe de pe coastă. Mulţi artişti locuiesc acolo.

Rick încuviinţă din cap.

– Cât vei lipsi?

– Nu sunt sigur. Poate că vreo două săptămâni.

Meredith zâmbi.

– Îţi iei în sfârşit vacanţă sau tot cu treabă te duci?

– Cu treabă.

– Îmi pare rău să aud asta. Meredith îi aruncă o privire grăitoare. Ai avea nevoie de o vacanţă, Cyrus. Nici nu-mi amintesc când ţi-ai luat-o pe ultima.

– Am fost puţin cam ocupat în ultimii doi sau trei ani.

Gura ei se strâmbă cu amărăciune.

– Ştiu.

– Ne vedem când te întorci? întrebă Rick cu o aparentă dezinvoltură.

– Sigur, zise Cyrus. O să mergem la pescuit.

– În regulă. Ultima urmă de indiferență dispăru din ochii lui Rick. Bănuiesc că ar fi cazul să scap de toca și de roba astea stupide.

– Mă aștept să găsesc casa întreagă când mă voi întoarce, diseară, spuse Meredith.

– Nu-ți face griji.

Rick dădu să se răsucească.

– Nu uita de înțelegerea noastră, zise Cyrus încet.

Rick rânji.

– Nici o șansă.

Faldurile lungi ale robei fluturară în jurul lui când se răsuci și porni spre prietenii lui.

Meredith se uită la Cyrus.

– Ce înțelegere?

– Fără băutură și fără urcat în mașină cu cineva care a băut.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, Cyrus. Meredith se ridică pe vârfuri și îl sărută delicat pe obraz. Știi, într-una din zilele astea, ar trebui să-ți iei o vacanță adevărată.

În după-amiaza următoare, Cyrus opri jeepul la una din cele două scurte cozi de mașini care așteptau micul feribot privat care deservea insula Frog Cove. Îi luă mai puțin de treizeci de secunde s-o depisteze pe Eugenia Swift.

Era în Toyota Camry argintie aflată în fața celuilalt șir de vehicule. Geamul era coborât. Văzu că vorbea cu cineva la mobil. Nu avea cum să audă conversația de la această distanță, dar își dădea seama că era foarte absorbită.

Studie planurile îndrăzneț sculptate ale chipului Eugeniei în vreme ce apăsă o tastă de pe propriul telefon. Nu era deosebit de drăguță, nicidecum frumoasă, dar avea o vitalitate frapantă, care îl făcea să-i fie greu să-și îndepărteze privirea. Părul ei negru era strâns la ceafă într-o coadă strălucitoare. Purta un pulover negru,

mulat și cu mâneci lungi, care îi accentua silueta zveltă. Avea încheieturi fine și sâni înălțați.

Se afla prea departe pentru a-i vedea culoarea ochilor, dar își aminti că aveau o nuanță chihlimbarie foarte intensă.

Atrăgătoare și deșteaptă. Purta mult negru. Îi plăceau eșarfele lungi.

„Genul artistic. Probabil n-ar ști ce are de făcut cu o conservă de ton."

Impresia pe care și-o formase la prima întâlnire se menținea cu fermitate. Arăta ca o hoață care intra pe ferestre în case.

Țârâitul telefonului de la urechea lui încetă.

– Quint.

– Sunt Colfax. Cyrus privi cum degetele elegante ale Eugeniei se arcuiră cu pricepere, cuprinzând volanul. Ce-ai aflat pentru mine?

– Nimic entuziasmant, spuse Quint Yates. Detest să te dezamăgesc, dar doamna pare să fi avut ceea ce se numește o existență fără prihană.

– Nimeni nu duce o viață complet neprihănită. Cyrus își menținu privirea ațintită asupra Eugeniei în timp ce vorbea cu asistentul lui. Zi-mi ce ai.

– Foarte puțin în afară de ce știi deja. A absolvit Universitatea din Washington, obținând o diplomă în arte și o specializare în sticlărie. O vreme, a studiat la Veneția. S-a angajat la muzeul Leabrook pe post de curator-asistent. I-a devenit dragă Tabithei Leabrook în primul an, după ce a convins-o pe Dorothy McBrady să cedeze muzeului sub formă de împrumut permanent colecția ei de sticlă venețiană din secolul al XV-lea.

– Continuă.

– Domnișoara noastră Swift a urcat pe noi culmi un an mai târziu, când a descoperit un fals în colecția de camee din sticlă din perioada romană timpurie care fusese împrumutată muzeului pentru o expoziție. A repetat figura șase luni mai târziu, cu ocazia unei expoziții de sticlă chinezească din secolul al XVIII-lea.

– A descoperit o altă fraudă?

– Da. După aceea, reputaţia ei era deja creată. Colecţionarii importanţi de sticlărie o consultă permanent.

Cyrus nu era surprins. Ştiuse că era bună. În ultimii trei ani, îşi făcuse un scop din a afla care erau experţii specializaţi în sticlă.

– Altceva?

– Cu doi ani şi jumătate în urmă, Tabitha Leabrook a promovat-o director al muzeului şi i-a dat un buget enorm. Cunoşti restul.

– Mda.

Colecţia de sticlă antică şi modernă a muzeului era pe cale să devină una dintre cele mai importante din ţară. Chiar şi marile muzee europene respectau Leabrook pentru bogăţia şi calitatea pieselor sale. De curând fusese terminată o aripă nouă, cu sticlă modernă.

– Primeşte mereu oferte din partea altor instituţii, spuse Quint. Dar le refuză.

– Intuiţia îmi zice că o face pentru că îi place autoritatea pe care o are la Leabrook. Cyrus o privi pe Eugenia prin geam. Ceva îmi spune că e genul căruia îi place să deţină controlul.

– Asta pe plan profesional.

– Dar pe cel personal?

– Nici aici nu e cine ştie ce. Are treizeci de ani. Nu a fost măritată niciodată. E cea mai mare dintre cei trei copii. Şi fratele, şi sora au intrat în domeniul academic. El este profesor la o facultate de aici, din Oregon. Ea este profesor suplinitor la o şcoală din California.

– Părinţii?

– Tot în domeniul academic. Au divorţat când Eugenia avea paisprezece ani. Mama s-a întors la şcoală, pentru a-şi lua doctoratul. Acum, predă feminismul la o facultate din est. Tatăl predă sociologia la o universitate din Vestul Mijlociu.

Cyrus gemu.

– Se potriveşte.

– Cu ce?

– Cu felul în care m-a privit de sus când ne-am întâlnit prima dată. E genul intelectual.

– Se poate să fi fost de vină cămaşa ta.

– Nu, nu se poate să fi fost cămaşa. Am purtat-o pe cea mai bună. Iubiţi există?

– A avut două relaţii care au durat o vreme, dar nimic serios în ultimul an jumate. Are ceea ce s-ar putea numi întâlniri de afaceri, dar atât. De fapt, viaţa ei sexuală îmi aminteşte mult de a ta. Nu se petrece nimic interesant.

– Poţi să treci peste asemenea remarci. Nimeni nu ştie mai bine decât mine cât de plictisitoare mi-e viaţa sexuală. Altceva?

– Nu prea mult. Locuieşte singură şi se pare că îi place asta. Ideea ei de vacanţă este să viziteze muzeele lumii.

– În regulă, deocamdată asta-i tot în privinţa domnişoarei Swift.

– Bine.

– Ai aflat ceva nou despre Connoisseurs' Club?

– Am obţinut toate numele şi adresele. Încep să le verific.

– Ştii cum să dai de mine dacă descoperi ceva.

Cyrus întrerupse absent legătura. Nu-şi luă ochii de la Eugenia Swift. Aceasta vorbea în continuare la telefon. Îşi imagină că era ceva important. Chiar şi de la distanţă, simţea intensitatea conversaţiei. Era amuzat de cât de multe îţi dădeai seama urmărind limbajul trupului unei persoane.

Eugenia era foarte supărată. Iritată. Nerăbdătoare. Frustrată. El zâmbi pentru sine. Ea bătea darabana în volan. Unii oameni nu pot sta nemişcaţi mai mult de cinci minute.

El, pe de altă parte, putea sta nemişcat ore în şir, dacă era necesar. Bunicul lui îl învăţase secretul nemişcării. Era un truc al vânătorilor.

Cyrus îşi studie prada aflată în Toyota. După spusele lui Quint, era improbabil să se certe cu un iubit din moment ce nu avea nici unul. Motiv pentru care, prin eliminare, fu silit să tragă concluzia că, probabil, discuta despre el.

Bătălia aprigă pe care o dusese pentru a-l împiedica s-o însoţească pe insula Frog Cove ridica o mulţime

de întrebări interesante. Se tot gândise la ele, după întâlnirea din biroul ei.

Dacă unicul ei scop pe insulă era să combine o vacanță cu inventarierea sticlăriei lui Daventry, n-ar fi avut reacția pe care o avusese când aflase că el urma să o însoțească.

Ar fi fost de înțeles dacă ea doar s-ar fi enervat sau ar fi deranjat-o perspectiva de a împărți Glass House cu el. Dar Eugenia fusese sincer alarmată. Văzuse scurta licărire de panică autentică din ochii ei, înainte de a izbuti să și-o ascundă.

Pentru ea, el era o problemă majoră, nu o iritare minoră.

Se întreba de ce.

Desigur, exista o explicație mai mult decât evidentă. Nu era total exclus ca Eugenia să fi auzit aceleași zvonuri ca el. Dacă ea era pe urmele cupei Hades, atunci și el avea o mare problemă.

Deschise ușa jeepului, coborî și se îndreptă spre mașina Eugeniei.

– Înțeleg că n-ai aflat prea multe, Sally. Eugenia își miji ochii pentru a se feri de strălucirea soarelui pe suprafața apei și se uită nerăbdătoare la micul feribot care se pregătea pentru îmbarcarea pasagerilor și a vehiculelor. Spune-mi ce ai.

– Cel mai interesant lucru este că acest Colfax a fost cândva coproprietar al unei firme pe nume March & Colfax Security.

– Și ce-i atât de interesant la asta?

– Cu trei ani în urmă, firma s-a desființat după ce s-a întâmplat ceva foarte neplăcut cu un transport. Jaf armat. Detaliile sunt surprinzător de sumare. N-am putut afla nici măcar numele clientului, darămite ce a fost furat. Însă Colfax a fost împușcat cu această ocazie.

Eugeniei i se opri răsuflarea.

– *Împușcat?* Cu o *armă?*

– Da. Şi e şi mai rău. În vreme ce era în spital, soţia lui a fost victima unui furt de maşină. A fost ucisă. Poliţiştii i-au găsit maşina, dar nu şi pe ucigaş.

– Dumnezeule!

– Damien March, celălalt partener al March & Colfax Security, a dispărut cam în acelaşi timp.

– Cum adică a dispărut? A fost şi el ucis?

– Aceasta a fost concluzia autorităţilor, dar nu i-au găsit cadavrul. Obiectul furat cu ocazia jafului a dispărut şi el.

Eugenia se încruntă.

– Cine a solicitat încasarea asigurării?

– Nimeni.

– Devine puţin cam bizar, Sally.

– Exact asta cred şi eu. Priveşte lucrurile în felul acesta: poate o să ai ceva interesant de scris acasă, după vacanţa de vară din acest an.

Eugenia o ignoră.

– Ai mai aflat ceva personal despre el?

– Doar lucrurile de bază. Mama a murit la scurt timp după naşterea lui. Nu există informaţii despre tată. Colfax a fost crescut de bunici. A renunţat la facultate pentru a-i îngriji în ultimul an al vieţii lor. După ce au murit, a lucrat o vreme ca poliţist într-un oraş de mărime medie din California. În cele din urmă, a renunţat pentru a-şi deschide o afacere proprie ca detectiv particular. Asta-i tot despre anii de început.

Un obiect mare şi întunecat se interpuse între geamul deschis al maşinii şi soarele strălucitor. Brusc, Eugenia se pomeni într-o umbră densă. Degetele i se strânseră în jurul telefonului. Îşi întoarse repede capul şi tresări când îl văzu pe Cyrus Colfax privind-o. Strălucirea ochelarilor lui de soare reflectorizanţi aproape că o orbi.

– Trebuie să închid, Sally.

– Nu te grăbi. Tocmai începe să sune interesant. Cum e tipul?

– Cine? Colfax?

– Doar nu vorbim despre Moş Crăciun.

– Poţi să mai spui asta o dată. Nu-şi luă ochii de la Cyrus. În clipa asta, tot ce pot să-ţi spun este că are un jeep şi că poartă cămăşi hawaiiene şi ochelari de soare reflectorizanţi.

– Oho! Nu e genul tău, hm?

– Categoric nu!

– O, bine, zise Sally. Încearcă oricum să te bucuri de vacanţă. Ai nevoie de una.

– O să încerc. Eugenia apăsă butonul pentru încheierea convorbirii. Se sili să afişeze un superficial zâmbet politicos. Bună ziua, domnule Colfax. E o zi minunată, nu-i aşa?

– Cred că ar fi cazul să stăm de vorbă.

– Sigur. Dar nu acum. Începe îmbarcarea pe feribot.

Îşi puse propriii ochelari de soare ovali, cu lentile verzi, pe rama cărora era scris în relief numele unui bine-cunoscut designer. Răsuci cheia în contact, băgă Toyota în viteză şi, fără să-i mai arunce o altă privire lui Cyrus, coborî repede pe rampă.

capitolul 3

Portiera pasagerului din faţă a Toyotei se deschise la scurt timp după ce feribotul se desprinse de chei. Cyrus se instală pe scaunul de lângă ea. Lăsă portiera întredeschisă şi unul dintre picioarele încălţate cu mocasini pe punte.

– Hai să încercăm din nou să stăm de vorbă, rosti el pe un ton puţin prea plăcut.

Era chiar acolo, în maşină, cu ea. Mult prea aproape pentru liniştea ei. Eugenia îşi dădu seama că respiraţia îi devenise anevoioasă, ca şi cum el ar fi absorbit cumva cea mai mare parte a oxigenului din preajmă. Se simţi sfâşiată între o nevoie bruscă de a ieşi din maşină şi un impuls la fel de puternic de a afla ce aftershave folosea el.

Asta era o nebunie.

Şocată de propria reacţie, încremeni vreme de câteva secunde. „Ca un computer stins de lovitura unui fulger", gândi ea dezgustată şi puţin îngrozită.

Însă, de aproape, Cyrus era copleşitor. Cu ochelarii reflectorizanţi, nu mai era un pistolar răzbunător din Vestul Sălbatic. Acum, era un răzbunător om al legii dintr-un viitor mult mai primejdios.

Se întrebă dacă avea la el o pereche de cătuşe.

„La naiba, la naiba, la naiba!" Se gândi că faptul că fantaza în legătură cu el nu putea fi un semn bun. De foarte multă vreme, nu mai avusese fantezii cu adevărat interesante legate de un bărbat. De fapt, în ultimul timp, îi trecuse prin minte să-şi ia o pisică.

Cyrus se uită la mânerul uşii ei. Nu spuse nimic, dar ea îi simţi amuzamentul.

Se enervă când descoperi că avea mâna încleştată cu disperare pe mâner. Îi dădu drumul foarte încet şi, cu un gest nepăsător, o puse pe volan.

În calitatea ei de directoare la Leabrook, avea mereu de-a face cu oameni bogaţi puternici şi influenţi. Doar nu era să-i îngăduie unui detectiv particular în cămaşă colorată să-i perturbe stăpânirea de sine.

O frântură de înţelepciune străveche îi şopti în minte: „Ţine-ţi prietenii aproape, iar pe duşmani, şi mai aproape". În următoarele două săptămâni, nu avea cum să-l evite pe Cyrus. Aşa că singurul lucru înţelept pe care îl putea face era să-l supravegheze îndeaproape. Era în interesul ei să afle cât mai multe despre el. Privi drept în faţă, spre ceaţa care ascundea insula Frog Cove.

– Îmi dau seama că ţi se pune adesea această întrebare, dar nu mă pot abţine. De ce porţi cămăşi hawaiiene?

– Sunt în vacanţă. La fel ca tine

– Insula Frog Cove nu este chiar Hawaii, şi am impresia că ai spus că mergi acolo pentru a investiga moartea lui Daventry, nu pentru relaxare.

– E nostim că ai pomenit despre relaxare, zise Cyrus. M-am tot întrebat de ce o directoare de muzeu atât de ocupată ca dumneata şi-ar irosi timpul cu un proiect

de care se putea ocupa foarte bine unul dintre curatorii de la Leabrook.

- Sticlăria Daventry e o achiziție extrem de importantă pentru Leabrook. Am vrut să fac eu însămi inventarul.

El ridică din umeri.

- Executorii proprietății Daventry vor să se asigure că moartea acestuia a fost un accident. Mai mult, sunt dispuşi să plătească bine pentru a obține răspunsuri. Ar trebui să fie o treabă simplă, fără probleme. M-am gândit să combin vacanța cu oportunitatea de a face uşor nişte bani.

Ea ştia că el o mințea. Nici măcar nu se ostenea să fie cinstit sau să-i spună o minciună mai inteligentă. Era ca şi cum nu-i păsa dacă ea îl credea. Desigur, şi ea îl mințea. Presupuse că asta echilibra balanța într-un mod ciudat.

Își desprinse privirea de la bancul de ceață care se apropia rapid şi se sili să se uite la Cyrus cu o oarecare detaşare profesională. Se gândi că ar putea afla de la el câte ceva despre modul de investigare a unei posibile crime. Își spuse că trebuia să fie foarte subtilă.

- Dacă eşti un detectiv adevărat, probabil ai citit rapoartele şi ai discutat cu polițiştii care au investigat moartea lui Daventry, zise ea. Ce crezi că a pățit?

- Insula Frog Cove nu are ceea ce s-ar numi un departament de poliție profesionist. Din câte am aflat, există un ajutor de şerif, Peaceful Jones.

Eugenia se gândi la asta. Nu era numele din raportul legat de Nellie. Moartea îi fusese investigată de către echipa de pe continent care condusese căutările ei.

- Interesant nume, murmură ea.

- Mda. Gura lui Cyrus se arcui uşor. În orice caz, el este cel care a întocmit raportul despre Daventry. În seara în care Daventry a murit, a avut loc o petrecere la Glass House. Mult alcool şi, citind printre rândurile raportului ajutorului de şerif Peaceful, bănuiesc că şi diverse droguri.

Eugenia îşi aminti că, ultima dată când o vizitase la apartament, Nellie pomenise de gustul lui pentru

droguri sintetice. „Când se droghează, se simte ca Dumnezeu. Şi încearcă să se poarte ca şi cum ar fi."

– Înţeleg.

Până când nu afla ce urmărea Cyrus cu adevărat, nu îndrăznea să spună că ştia ceva despre Daventry sau că era în căutarea unei femei care fusese la petrecerea din seara accidentului.

– Nimeni nu l-a văzut de fapt pe Daventry căzând pe scări, continuă Cyrus. Dar nu există nici un motiv să se creadă că n-a fost un accident.

Ea suspină şi îşi încleştă mâna pe volan.

– Cu alte cuvinte, nu mergi pe insula Frog Cove pentru a căuta dovezi că a fost o crimă.

– Hai să lămurim ceva, domnişoară Swift. Le-am promis clienţilor mei linişte sufletească. Asta am de gând să le ofer.

Ea bătu darabana cu degetele mâinii drepte în spătarul scaunului.

– Mă întreb cine le-a băgat în cap executorilor lui Daventry că este posibil să fi fost o crimă.

– Sugerezi că eu i-am convins să mă angajeze?

– Ai făcut-o?

– De ce aş fi făcut asta? întrebă el domol.

– Iisuse, nu ştiu. Îşi văzu reflexia în ochelarii lui. Poate pentru că afacerea ţi-a mers cam prost în ultimul an. Poate pentru că a părut o modalitate uşoară de a-i taxa pe executori cu nişte sume excesive. Poate pentru că eşti un fel de echivalent al avocaţilor care urmăresc ambulanţe.

– Haide, domnişoară Swift. Nu e nevoie să fii politicoasă. De ce nu spui de-a dreptul ce gândeşti?

Faptul că nu fusese ofensat de insultă îi dădu curaj.

– Nici măcar nu vreau să-mi imaginez ce factură vor primi executorii după ce vei irosi două săptămâni vânturându-vă pe insula Frog Cove şi investigând, chipurile, moartea lui Daventry.

– Nu îţi face griji, executorii au suficient de mulţi bani pentru a-mi plăti serviciile.

Ea se agăţă de vorbele lui.

– Deci recunoşti că ai pus la cale un soi de escrocherie costisitoare. Risipeşti banii pe o investigaţie falsă.

– Ca să fie clar, replică Cyrus foarte calm, eu întotdeauna mă străduiesc să-mi satisfac clienţii. Executorii lui Daventry vor să fie liniştiţi. O să-i liniștesc.

Nu era nevoie să fie clarvăzătoare pentru a-şi da seama că depăşise o linie invizibilă. Fusese nevoie de multă insistenţă, dar, în sfârșit, izbutise să-l enerveze cu acuzația că intenţiona să-şi înșele clienţii.

Se gândi că întinsese suficient de mult coarda. Era vremea să se retragă pe o poziţie mai sigură.

– Ce se întâmplă dacă nu afli nimic în plus faţă de ce scrie deja în raportul ajutorului Peaceful?

– O să le spun executorilor că Daventry a căzut accidental.

Ea îşi dori să-i fi putut vedea ochii. Dar poate era mai bine că erau ascunşi în spatele lentilelor de prost gust.

– Dumneata ce crezi?

Colţul gurii lui zvâcni.

– Opinia mea profesională este că a fost un accident.

– De ce nu mă miră?

– Am impresia că nu ai încredere în mine, domnişoară Swift.

Ea se întrebă dacă ar trebui să se îngrijoreze din pricina furnicăturilor pe care le simţea la ceafă.

– Nu-mi imaginez de unde ţi-a venit ideea asta.

El se ridică de pe scaun cu o mişcare înşelător de leneşă, care nu ascunse prea bine graţia practică a gestului. Închise portiera, se sprijini cu o mână de plafon şi se aplecă pentru a-i vorbi prin geamul deschis:

– Interesant este că şi eu simt cam acelaşi lucru în privinţa dumitale.

Se simţi profund jignită.

– Ce vrea să însemne asta?

El zâmbi.

– Nici eu nu am încredere în dumneata, domnişoară Swift. Dar o să îţi dau un sfat gratis. Nu face greşeala de a mă subestima.

– Nu pun mare preţ pe lucrurile căpătate gratis. Ştii cum se zice: primeşti cât plăteşti.

El încuviinţă din cap, aparent acceptându-i decizia.

– În regulă. Dacă vrei să plăteşti preţul întreg, n-ai decât. Dar eu nu intenţionez să fac aceeaşi greşeală.

– Serios?

– Absolut. Am mare respect pentru cunoştinţele dumitale profesionale. Primăvara trecută, ai făcut o treabă grozavă cu expoziţia de sticlă antică de la Leabrook.

Cuvintele lui o făcură să încremenească.

– Ai văzut *Printr-o sticlă, în taină*?

– Am zburat de la Portland de trei ori pentru a o vedea. Ai avut şi calitate, şi profunzime în acea colecţie. Mai mult, ai reuşit să creezi un gen de publicitate entuziasmantă care atrage mulţimile. Făcu o pauză. Mi-au plăcut în special piesele romane din secolul al IV-lea.

– Da. Ei bine, mulţumesc. Fu mâhnită de efectul plăcut pe care această laudă evidentă îl avu asupra ei. Dar fu şi uimită. Ai vizitat expoziţia de *trei* ori?

– Da. O dată l-am adus şi pe nepotul meu, Rick. Şi lui i-a plăcut. E bine pentru un copil de vârsta asta să se gândească puţin la trecut.

Ea alungă vaga senzaţie de entuziasm care ameninţa să suprime buna judecată. Trebuie să existe un motiv pentru care el schimbase tactica, trecând de la ameninţări deloc subtile la complimente făţişe. Trebuia să fie în gardă.

– Nu mi-am dat seama că te interesează personal sticla veche, spuse ea cu răceală.

– Mă preocupă serios de vreo trei ani. Este ceva care te intrigă la obiectele făcute dintr-un material atât de fragil care au supravieţuit atât de mult, nu-i aşa?

Cei trei ani menţionaţi traseră un semnal de alarmă foarte puternic. După spusele lui Sally Warren, Cyrus fusese rănit în timpul unui jaf cu trei ani în urmă. Soţia lui fusese ucisă într-un furt de maşină. Partenerul lui dispăruse şi se presupunea că era mort. Iar obiectul furat, oricare o fi fost el, dispăruse.

Şi toate se întâmplaseră cu trei ani în urmă.

Nu aveai nevoie de câteva titluri academice și de acreditări profesionale de genul celor pe care le avea ea pentru a deduce că era ceva foarte, foarte în neregulă.

– Sticla este o substanță uimitoare, spuse ea precaută. Și nu e neapărat fragilă. Poate fi suficient de dură pentru a rezista unui glonț.

– După cum obișnuia să zică bunicul Beau, ilustrează faptul că forța există în numeroase forme. Cyrus se îndreptă de spate, de parcă ar fi intenționat să se întoarcă la jeepul său. Dar se opri când păru să-i vină un gând brusc. Ai spus că nu pui mare preț pe sfaturile gratuite, dar mai e ceva ce ar trebui să știi despre mine.

– Serios? Ea zâmbi prietenește. Ce anume?

– Când am un interes personal față de un proiect, am tendința să devin cam obsedat. Oamenii deștepți nu se bagă între mine și ceea ce-mi doresc.

Degete fantomatice reci îi atinseră ceafa.

– Văd că am revenit la amenințări. Cumva, ți se potrivesc mai bine decât flecăritul despre sticla antică.

– E vreo șansă să facem un armistițiu cinstit? Viața ar fi mai simplă și mult mai plăcută dacă nu ne-am petrece tot timpul sărind unul la beregata celuilalt.

– Mă surprinzi. Aș fi crezut că dumneata te repezi la beregata altora.

– Doar ca o gustare ocazională, nu e un meniu constant. Bănuiesc că asta înseamnă că nu se pune problema unui armistițiu, nu?

– Bănuiesc că nu.

Nu putea încheia un armistițiu cu un om care nu-i spunea adevărul.

– Șefa dumitale vrea să mă consideri o măsură de precauție.

– Da, știu, răspunse Eugenia politicoasă. Cam ca un vaccin antigripal.

El încuviință din cap.

– Mda. Sau ca un prezervativ.

Ea se uită urât la el.

– Indiferent ce crede Tabitha, n-am nevoie de un bodyguard şi, mai mult, nu-mi place modul cum ai convins-o că aş avea nevoie de unul.

– În regulă. Fie cum vrei.

El se răsuci şi porni pe culoarul dintre cele două şiruri de maşini.

Eugenia se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept. „Ticălos arogant." Încercase intenţionat s-o intimideze. Partea proastă era că aproape reuşise.

Întrebarea era de ce făcuse un asemenea efort.

Îl studie în oglinda retrovizoare, în vreme ce el se întorcea la maşină. Se mişca fără grabă, cu mersul felin al unui om care nu ştia cum era să fii dezechilibrat psihic sau fizic. Se întrebă ce l-ar face să se mişte repede.

Decise că ar trebui să fie ceva foarte important.

Ca şi cum ar fi ştiut că îl privea, se uită îndărăt spre ea când deschise portiera jeepului. Lumina străluci cu putere pe lentilele reflectorizante. Ea se uită repede în altă parte, însă ştiu că el o văzuse. Nu-i scăpase zâmbetul lui slab, satisfăcut.

Micul feribot intră în zidul de ceaţă. O pâclă informă, cenuşie se închise în jurul vasului şi al pasagerilor, izolându-i de lumina soarelui şi de restul lumii.

Eugenia ascultă valurile lovindu-se de coca ambarcaţiunii şi se întrebă cum avea să împartă bucătăria cu Cyrus Chandler Colfax.

capitolul 4

Bărbatul care fusese cândva Damien March şedea pe un şezlong alb aflat pe gresia albă de la marginea piscinei turcoaz. Sorbi dintr-un gin tonic turnat într-un pahar de cristal bacara din secolul al XIX-lea şi privi întinderea de azur a Mării Caraibelor care se zărea dincolo de o abundenţă de flori de un roşu strălucitor.

Toată viaţa lui muncise pentru a-şi atinge scopul – de a se înconjura cu frumuseţe şi perfecţiune. Tânjea după frumuseţe şi perfecţiune la fel cum alţi bărbaţi tânjesc

după sex. Banii aduceau putere, iar puterea putea cumpăra multe lucruri frumoase, perfecte.

Aici, pe această insulă îndepărtată, aproape că reuşise să-şi creeze un paradis pentru sine. În cea mai mare parte a timpului, era satisfăcut de această lume pură, privată.

Guvernul micuţei insule independente pe care o alesese să-i fie cămin se mândrea cu faptul că era un loc extrem de primitor. Atitudinea oficialilor locali era că banii şi cei care îi deţineau nu trebuiau să fie supuşi unor reguli enervante şi unor legi care tulburau cursul firesc al afacerilor.

Aici, în paradis, pentru un anumit preţ, intimitatea cuiva era complet protejată. Discreţia era cuvânt de ordine. Pe aeroportul local, asociaţii cuiva nu erau supuşi unor investigaţii stânjenitoare sau unor percheziţii umilitoare.

Iar cel mai grozav era că guvernul era fericit să emită un paşaport pe orice nume dorea cel care era dispus să plătească preţul cerut. Onorariul era de un milion de dolari. Un adevărat chilipir din punctul de vedere al celui care fusese cândva Damien March. Într-adevăr, fusese atât de încântat de afacere, încât insistase să le ofere oficialilor îndatoritori un supliment de 500 000 de dolari.

Dar, după cum descoperise, orice paradis avea şarpele lui. Vipera lipsită de loialitate care îi furase cupa Hades plătise pentru crima lui. Cadavrul său fusese aruncat de valuri chiar pe plaja de sub vila albă, la scurt timp după dispariţia cupei.

Fostul Damien March fusese extrem de enervat de moartea hoţului. Evident, persoana sau persoanele care îl mituiseră să fure cupa doriseră ca el să moară înainte de a fi prins şi făcut să vorbească.

Crima fusese o mişcare foarte inteligentă din partea celor care aranjaseră furtul cupei, dar practic îl lăsaseră pe fostul Damien March fără nici un indiciu şi fără nici o pistă.

Din fericire, cunoştea un detectiv particular care nu doar că era remarcabil de talentat când venea vorba

despre a obține rezultate, dar, de asemenea, cel puțin în acest caz, era și extrem de motivat să găsească vasul Hades.

– Mai doriți o băutură, domnule?

Fostul Damien March se uită la femeia care stătea în fața șezlongului. Purta doar niște chiloți tanga albi. Sânii ei erau înălțați și bombați. Decise că erau măriți, dar operația fusese bine făcută. Părul ei avea culoarea aurului, iar ochii îi erau albaștri ca marea. Se gândi că purta lentile de contact, dar nu conta. Când venea vorba despre oameni, nimic nu era sută la sută perfect, oricât de mult cheltuiai. Acesta era motivul pentru care prefera arta în defavoarea oamenilor.

– Nu, draga mea. Am ceva de lucrat. Roagă-l pe bucătar să servească prânzul aici, lângă piscină.

– Da, domnule.

Se întoarse și se îndreptă spre umbrele răcoroase ale vilei.

Fostul Damien March îi studie globurile gemene ale feselor. De la distanță, nu putea fi sigur, dar se temea că începeau să-și piardă din fermitate. Va trebui să ia curând în calcul să o înlocuiască. Nu aștepta cu nerăbdare să se ocupe de asta. Un ajutor bun, un ajutor *perfect* era atât de al naibii de greu de găsit.

Puse jos ginul tonic, se ridică pe marginea șezlongului și întinse mâna spre laptop. Era vremea să primească un raport despre situația cupei Hades dispărute.

Porni computerul și își verifică mesajele codate primite de la oamenii lui de pe coasta de vest. Erau scurte, dar încurajatoare.

... Colfax a luat legătura cu directoarea Muzeului Sticlei Leabrook, din Seattle. Amândoi s-au dus pe insula Frog Cove (în dreptul coastei statului Washington). Stau într-o locuință particulară. Fostul proprietar al casei, Adam Daventry, colecționa sticlă. A murit din cauza unei căzături, luna trecută. Se pare că a fost un accident...

•

Interesant. În sfârşit, Colfax dăduse de ceva. Fostul Damien March zâmbi pentru sine şi sorbi din nou din paharul cu gin tonic. Cyrus Chandler Colfax îi amintea de vechea vorbă despre morile zeilor. Şi Colfax măcina încet, dar măcina extrem de fin.

Fostul Damien March se gândi că pusese detectivul potrivit să se ocupe de caz. Dacă cineva era în stare să găsească vasul Hades, acela era Colfax. Odată ce Cyrus găsea cupa, urma să fie deposedat de ea. Iar apoi, ucis. Fostul Damien March se gândi că, de data asta, avea să se asigure de reuşită.

Ştiuse dintotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să scape de Colfax. Era ca în vechea poveste cu broasca ţestoasă şi iepurele. În cele din urmă, prin pură perseverenţă încăpăţânată, ţestoasa îl ajungea pe iepurele mai rapid şi mai deştept, ceea ce nu-i lăsa acestuia altă alternativă decât să facă supă de ţestoasă.

Asigurat că lucrurile urmau cursul dorit pe frontul principal, fostul Damien March deschise un alt fişier. În ultimii trei ani, urmărise evoluţia unui politician din California care vădise un excelent potenţial.

Zackery Elland Chandler al II-lea candida acum pentru Senat. Era într-o cursă foarte strânsă alături de deţinătorul funcţiei, dar Chandler conducea cu două puncte în sondaje.

Bărbatul care fusese cândva Damien March deţinuse multe obiecte de preţ în viaţa lui, dar niciodată nu avusese un senator al Statelor Unite. Era vremea să se gândească să-şi adauge unul în colecţie.

Nota de şantaj îl aştepta pe Zackery Elland Chandler al II-lea când acesta îşi deschise computerul pentru a-şi citi e-mailurile.

Păcatele vechi au umbre lungi. Tânăra femeie din Second Chance Springs a murit cu mult timp în urmă, dar legătura ei cu tine a supravieţuit. Sunt sigur că vei fi fericit să afli că această legătură din trecutul tău poate fi păstrată sub tăcere. Pentru un preţ.

Zackery se holbă la ecran fără a-i veni să creadă. Se gândi că era un psihopat. Trebuia să fie un nebun. Verifică de două ori contul de e-mail pentru a vedea dacă nu cumva îl accesase pe celălalt din greşeală. Avea două. Unul avea o adresă cunoscută publicului. Al doilea era pentru afaceri şi treburi personale.

Se afla în contul privat, cel a cărui adresă nu era cunoscută de mulţi.

Citi din nou mesajul. Politicienii primesc multe mesaje ciudate. Cele mai multe puteau fi ignorate. Ar fi fost mult mai uşor să nu-i dea atenţie dacă n-ar fi fost referirea la Second Chance Springs. Numele micului loc de pe drumul de lângă graniţa dintre California şi Mexic făcu să-i sune în minte un clopoţel foarte îndepărtat.

Fusese o femeie cândva, o studentă la o mică facultate pe care o urmase în primul an. Lucra cu jumătate de normă ca ospătăriţă într-o cafenea de lângă campus. Se întâlnise cu ea o vreme. Se culcase cu ea de câteva ori. Nu-şi putea aminti numele ei, dar parcă îşi aducea vag aminte că ea îi povestise despre viaţa plictisitoare pe care o dusese într-un loc numit Second Chance Springs şi că tânjise să scape de-acolo.

Totuşi, când vorbea despre viitorul ei, îl făcea să devină nervos. El îi spusese clar că nu trebuia să conteze pe el pentru a o ajuta să-şi realizeze planurile. El avea propriile ţeluri, care categoric nu includeau însurătoarea în următorii câţiva ani.

Nu îi mai explicase şi că, atunci când avea să se căsătorească, mireasa lui nu urma să fie o neica-nimeni nesofisticată dintr-un loc precum Second Chance Springs.

Ţelurile lui fuseseră stabilite de tatăl său, la o vârstă foarte fragedă. Zackery avea să urmeze o carieră în drept, după care va ocupa o funcţie publică.

Când fusese foarte tânăr, Zackery făcuse totul pentru a-l mulţumi pe tatăl său imposibil de mulţumit. Dar, când ajunsese la facultate, asimilase ţelurile bătrânului Chandler. Zackery îşi dorea viitorul ce fusese decretat

pentru el. După moartea tatălui, își dorise acel viitor cu și mai multă ardoare.

Își atinsese primul scop – o carieră profitabilă în drept. Când venise vremea, intrase în arena politică. Se folosise de succesul obținut în politica statului California pentru a-și crea o reputație care, potrivit sondajelor, îi putea permite accesul în cel mai exclusivist dintre toate cluburile: Senatul SUA.

Totul fusese uimitor de ușor până aici. Avea 54 de ani și făcea lucrurile pe care se născuse să le facă. Nu avusese cumpene serioase în viață, nici teste majore, nici alegeri dificile.

Poate că fusese prea ușor.

Își desprinse privirea de la ecranul computerului și se uită la fotografia înrămată în care se vedeau soția lui, Mary, fiul și fiica lui.

Chelnerița din Second Chance Springs nu fusese altceva decât o scurtă relație la sfârșitul primului său an de facultate. Iisuse, avea doar 19 ani atunci.

Se transferase la o facultate de pe coasta de est și nu privise niciodată în urmă. Avusese grijă să nu-și lase noua adresă la cafenea.

La naiba! Nici măcar nu-și amintea numele ei, darămite cum arăta pe vremea aia.

capitolul 5

Cyrus puse geanta lui de pânză și două dintre valizele din piele roșie cu aspect costisitor ale Eugeniei pe treptele de la intrarea în Glass House. Privi masivele uși din oțel inoxidabil care apărau clădirea.

Se gândi că Glass House era un nume potrivit. Era toată numai suprafețe strălucitoare, reflectorizante și pereți transparenți. Blocuri de sticlă grea alcătuiau un cadru pentru ușile sclipitoare. Dincolo de uși, casa era în general alcătuită din pereți din sticlă groasă, dublă, care lăsau să se vadă scheletul de oțel al clădirii. Exista o porțiune solidă care se continua pe toată lungimea unei

laturi a etajului al doilea. O verandă cu panouri din plexiglas dădea ocol parterului.

Glass House era cocoțată pe o faleză izolată aflată în capătul cel mai îndepărtat al insulei Frog Cove. Cyrus se gândi că arhitectura exotică ar fi trebuit să-i dea o înfățișare luminoasă și aerisită. Se întrebă de ce nu arăta ca un mare fluture diafan privind spre Sound. În realitate, semăna cu un cărăbuș mare și îndesat acoperit cu o carapace de sticlă.

Studie panoul electronic unde trebuia introdus codul de acces, aflat lângă ușă.

– Daventry credea în securitatea asigurată de tehnologia de ultimă oră.

– Nu e de mirare. Eugenia își puse sacul de piele roșie pentru haine elegante și caseta din piele roșie pentru cosmetice alături de valizele din același set. Avea o adevărată avere în sticlărie, pe care trebuia s-o protejeze.

– O asemenea încuietoare se potrivește în oraș, dar pe insula Frog Cove mi se pare puțin cam extrem. Nu e ca și cum ar exista o problemă cu infracționalitatea aici. Am verificat. Ultimul eveniment major a fost furtul unei bărci din port. Asta s-a întâmplat cu opt ani în urmă.

– Aș fi crezut că apreciezi sistemele de securitate scumpe. Se uită la copacii din jur. Mă întreb unde o fi îngrijitorul. Trebuia să ne întâmpine și să ne dea drumul în casă.

– Poate că s-a dus pe insulă să cumpere alimente sau ceva.

– Nu-i nici o problemă. Eugenia îndepărtă clapeta elegantei sale genți de umăr. Am codul.

Scoase o bucată de hârtie și se uită la ea. Scrise cu litere cursive îndrăznețe, care nu puteau aparține decât Eugeniei, se vedeau un șir de cifre și cuvintele „Codul de securitate al casei lui Daventry".

El își drese politicos glasul.

– Ți-a spus cineva vreodată că, în general, nu e o idee bună să ai la tine un cod atât de clar etichetat? Dacă cineva îți fură geanta, are acces instantaneu.

Ea zâmbi puțin cam prea strălucitor.

– Alt sfat gratuit?

– Uite ce e. Se răsuci pentru a tasta codul. Îl cunoşteai pe Daventry, nu-i aşa?

– Ne-am cunoscut.

Vocea ei devenise brusc foarte rece.

– Ai mai fost vreodată aici, la Glass House?

– Nu. Ezită. Ce te-a făcut să întrebi asta?

– Am auzit că îi plăcea să dea petreceri mari. Îi invita pe artiștii locali şi pe câțiva prieteni din lumea artei din afara insulei. Mă întrebam dacă ai fost vreodată unul dintre oaspeţii lui.

– Nu. N-am fost niciodată unul dintre oaspeţii lui şi nu-mi place acest interogatoriu.

– Eram doar curios. Privi luminiţa verde care clipea pe panou. Urmă o serie de clicuri, iar apoi broasca se deschise. Ultima iubită a lui Daventry a lucrat pentru Leabrook. Numele ei era Nellie Grant.

– Vai de mine, se pare că ţi-ai făcut temele.

– O cunoşteai bine?

– O cunoşteam, da.

Tonul ei încordat îi trezi toate instinctele. Deschise una din cele două uşi de oţel.

– Ai văzut-o des după ce a venit să locuiască aici, cu Daventry?

– Nu, n-am văzut-o. A murit a doua zi după Daventry. A căzut peste bord, în timp ce se întorcea pe insulă. Eugenia îşi luă sacul de haine şi caseta cu cosmetice și se pregăti să treacă pe lângă el. Nu te mai osteni cu alte întrebări, Colfax. Mă poți trece în carneţelul tău la contacte pentru a le demonstra clienţilor cât de conştiincios ai fost. N-am nici o intenţie să particip la investigaţia ta frauduloasă.

Numele lui Nellie Grant categoric însemna ceva pentru ea. Legătura dintre fosta angajată la Leabrook și Adam Daventry îl preocupase pe Cyrus. Dar o mică piesă a puzzle-ului tocmai se aşezase la locul ei. Niciodată nu crezuse foarte tare în coincidenţe. Acum, era mai

sigur ca oricând că implicarea Eugeniei în povestea asta era orice numai o coincidență nu.

Se întrebă dacă nu cumva îl cunoscuse pe Adam Daventry mult mai intim decât lăsase să se înțeleagă. Spusese că nu mai fusese niciodată pe insulă, dar era posibil să fi mințit. Când făcuse primele cercetări legate de Daventry, unul dintre primele lucruri aflate fusese că acesta avusese un lung șir de iubite. Toate fuseseră fie artiste, fie femei care avuseseră o legătură strânsă cu lumea artei.

Posibilitatea ca Eugenia să fi fost una dintre acele iubite nu putea fi trecută cu vederea. Avea o puternică bănuială că fascinația comună față de sticla veche putea să fi reprezentat o momeală ispititoare pentru ea. Se gândi că, atunci când își alegea un iubit, căuta un bărbat ale cărui interese să coincidă cu ale ei. Genul cu înclinații artistice, intelectual, sofisticat.

Daventry se potrivise categoric profilului.

Cyrus se întrebă dacă nu cumva Eugenia și Nellie Grant fuseseră rivale, amândouă dorindu-și iubirea lui Daventry. Nimic nu reușea să complice o situație mai bine decât un triunghi amoros. Dacă mai adaugi și un obiect extrem de prețios, cum ar fi cupa Hades, obții o adevărată licoare vrăjitorească.

„Ar fi culmea", se gândi el, „să se dovedească faptul că Daventry chiar a fost ucis." Dar deja analizase această posibilitate, examinându-i fiecare aspect. Nu ținea.

Dacă te hotărai să faci asta, împingerea unui om pe scări nu era o metodă sigură de a-l ucide. Exista o mare probabilitate ca victima să-și rupă doar o mână sau un picior, nu gâtul. Ca metodă de a ucide, era neglijentă și neprofesionistă.

Iar dacă exista un lucru de care Cyrus putea fi aproape sută la sută sigur, acela era că oricine era suficient de deștept și de plin de resurse pentru a încerca să fure cupa Hades trebuia să fie un adevărat profesionist.

Nu, moartea lui Daventry fusese un accident. Era singura variantă care avea sens. Asta însemna că existau mari șanse ca vasul Hades să nu fi fost furat în noaptea

morţii lui Daventry. Era posibil să fie încă ascuns în Glass House.

Simţi adrenalina strecurându-i-se puţin mai repede prin sânge. După trei ani lungi, în sfârşit se apropia. O ştia cu certitudinea pe care o simţea mereu atunci când un caz era pe cale să se lămurească.

Tastă codul şi deschise uşa. Luă geanta de pânză şi cele două valize roşii şi se dădu la o parte pentru a-i permite Eugeniei să intre în hol. Când dădu s-o urmeze, aproape că se ciocni de ea. Eugenia se oprise brusc, de cealaltă parte a pragului.

- Dumnezeule! şopti ea stupefiată. Lui Daventry chiar că îi plăcea sticla.

Cyrus îşi dădu jos ochelarii de soare şi examină holul ca un atrium care se înălţa cât ambele etaje. Un candelabru monumental era suspendat de tavan. Era ca o cascadă pe mai multe niveluri de sticlă de un verde ca peridotul. Pereţii holului erau acoperiţi cu oglinzi de la podea până la tavan. Oglinzile reflectau o elegantă scară arcuită făcută din cărămizi de sticlă şi oţel inoxidabil. Mozaicul de sticlă de sub picioarele lui Cyrus forma un model elaborat.

De asemenea, chiar la intrarea în hol, exista o mică plăcuţă gravată:

Vizitatorii sunt rugaţi politicos
să-şi scoată pantofii.

Un mic teanc de papuci din hârtie se afla alături.

- Mda, bănuiesc că îi plăcea, spuse Cyrus.

- Este incredibil.

Eugenia îşi lăsă jos genţile şi se descălţă. Privi uimită în jur.

Cyrus era amuzat de expresia ei şocată.

- Arată ca o casă de carnaval extrem de scumpă, dacă mă întrebi.

- Este spectaculoasă, şopti ea. O să fie un han fantastic.

- Fiecare cu gusturile lui, bănuiesc.

O urmă în vreme ce ea străbătu încet holul. Când ajunse la intrarea în bucătărie, se opri din nou şi se uită neliniştită înăuntru. Apoi se relaxă vizibil.

– Slavă Domnului! zise ea. Un aparat de espresso.

Cyrus privi peste umărul ei.

– Pe toţi dracii, un deschizător de conserve electric.

O ploaie liniştită de vară începu să cadă cu puţin înainte de miezul nopţii. Eugenia ştia cât era ora pentru că stătea în şezut pe o parte a patului şi se uita la cifrele strălucitoare ale cadranului unui ceas de sticlă franţuzesc aflat pe noptiera de sticlă.

După aproape două ore de efort, abandonase încercarea de a dormi. Era agitată şi ciudat de tensionată după ce îşi petrecuse seara singură cu Cyrus în casă. Leonard Hastings nu apăruse.

Având în vedere atmosfera de provocare vigilentă care exista între ea şi Cyrus, cina decursese de fapt surprinzător de bine. Amândoi îşi aduseseră pungi cu alimente. Ale ei fuseseră pline cu paste, mici borcane cu sos pesto, apă îmbuteliată, o pâine bună din Seattle şi două sticle cu vin, sauvignon blanc şi zinfandel.

Ale lui fuseseră pline cu o duzină de conserve de ton, mâncare congelată care putea fi făcută la microunde şi un pachet cu şase doze de bere Pacific Express.

– Probabil n-ar trebui să întreb, spusese Eugenia, dar ce-ai de gând să faci cu tonul?

– Ai fi uimită. Scosese o pâine feliată din una dintre pungi. Puţină maioneză, câteva murături, două felii de pâine şi cina e gata.

– Pare mai degrabă un sendviş cu ton.

– E acelaşi lucru. Se uitase la pachetul de paste din mâna ei. Ce plănuieşti să mănânci în seara asta? Macaroane cu brânză?

– Nu chiar. Pusese pastele pe blat şi băgase mâna în pungă. A fost o zi foarte lungă. Cred că o să încropesc ceva rapid. Poate nişte sparanghel proaspăt şi paste cu sos pesto.

– Sparanghel proaspăt, zici?

Nota pofticioasă din vocea lui o făcuse să-și ridice repede privirea. Se încruntase când văzuse cum se uita la sparanghelul ei.

– Să nu-ți faci idei.

– Sparanghelul tău e în siguranță. Păruse jignit. Îți promit și că n-o să-ți fur nici din sosul pesto.

Se întorsese și începuse să-și aranjeze conservele de ton într-un dulap.

Eugenia se îmbujorase. Se gândise că, dacă el încercase s-o facă să se simtă meschină, reușise.

– Presupun că e destul sparanghel pentru amândoi.

– Nici prin cap nu-mi trece să iau din el. În plus, nu cunosc nici o rețetă cu ton și sparanghel.

Ea îi privise spinarea largă, în timp ce el continua să aranjeze conservele de ton.

– Of, la naiba! Am suficient sos pesto pentru amândoi. Dacă vrei, o să pregătesc eu cina în seara asta.

Cyrus se oprise cu o conservă de ton în mână. Nu se răsucise.

– E foarte drăguț din partea ta.

– Dar tu va trebui să faci curat după aceea.

În cele din urmă, el se întorsese spre ea. Părea sincer și recunoscător, dar se zărea un licăr de suspiciune în ochii lui verzi.

– S-a făcut, spusese el.

Ea se întrebase dacă nu cumva tocmai fusese păcălită.

După ce mâncaseră, el o surprinsese cu aprecierile lui aparent reale. Fusese tentată să-l întrebe când mâncase ultima dată ceva bun pregătit în casă, dar își curmase fără milă instinctul protector. Intuiția o avertizase că nu trebuia să manifeste nici o slăbiciune în preajma lui Cyrus Colfax. Fiindcă el ar fi profitat repede de asta. Într-o armonie relativă, împărțiseră pâinea ei cu un excelent miez consistent, nu chestia lui ieftină, aerată și albă. După două pahare de zinfandel și două căni de Pacific Express, luaseră de comun acord hotărârea să amâne explorarea casei până a doua zi.

Eugenia se dusese epuizată la culcare, dar era prea tulburată pentru a dormi.

Se ridică şi se duse la şifonierul masiv aflat în partea cealaltă a camerei. Jeanşii negri pe care îi despachetase mai devreme erau puşi pe un umeraş. Îi scoase şi îi îmbrăcă. După aceea, îşi puse un tricou negru şi îşi strecură picioarele în nişte balerini negri.

Băgă mâna într-o valiză şi scoase mica lanternă pe care o pusese acolo. „Mai bine nu aprind nici o lumină“, gândi ea. „Cyrus s-ar putea să se trezească şi să înceapă să-mi pună întrebări.“

Îşi spuse cu amărăciune că adevărul era că habar n-avea ce să facă. Nu ştia cum să investigheze o crimă. Ştia doar că trebuia să înceapă de undeva, iar Glass House era locul evident.

Era ironic că ajunsese să împartă casa cu un detectiv profesionist, căruia nu îndrăznea însă să-i ceară ajutorul.

Precaută, deschise uşa dormitorului şi se îndreptă spre balustrada balconului. Privi în holul de jos. Întunericul curgea în valuri pe scări.

Ezită preţ de o clipă, nesigură cum să-şi potolească agitaţia care o împiedica să doarmă.

Îşi aminti că Nellie îi pomenise odată în treacăt că folosise o cameră de la etajul al doilea ca studio. Dacă lăsase vreo urmă undeva în această casă, era posibil să fie acolo.

Era un loc foarte bun de unde să înceapă.

Eugenia se răsuci şi merse de-a lungul balconului spre scară. Picioarele ei încălţate cu balerini nu făcură nici un zgomot când trecu tiptil prin faţa uşii lui Cyrus.

Aproape că ajunsese la scară, când văzu că întunericul de jos nu mai era la fel de profund cum fusese cu câteva clipe în urmă.

La început, se gândi că ochii ei se obişnuiseră cu atmosfera ca de mormânt. Dar instinctele ei nu acceptară această explicaţie simplă. Şi nici raţiunea.

Fu străbătută de un fior.

Stinse lanterna şi se apropie de balustradă pentru a privi jos. O fâşie îngustă de lumină se strecura prin uşa întredeschisă care ducea spre pivniţă.

Chiar în timp ce privea, lumina se mişcă uşor. Cineva cu o lanternă se afla în capul scărilor pivniței.

Furia o cuprinse. O singură persoană se putea furişa prin Glass House în noaptea asta. Cyrus aşteptase până când considerase că ea adormise, apoi se apucase să exploreze de unul singur.

Ştiuse de la bun început că individul nu avea intenţii bune. Se aplecă peste balustradă cât de mult putu.

– Ce crezi că faci, Colfax? Lumina din pivniță se stinse brusc. Eugenia se răsuci şi începu să coboare în grabă scările. Ştiam că pui ceva la cale.

Ajunse la parter şi alergă spre uşa pivniţei. Acum era închisă. O deschise cu o smucitură şi se opri brusc în capul scărilor. Fu întâmpinată de întunericul dens, spintecat de fasciculul propriei lanterne. Cyrus se ascundea în umbre.

– Ieşi de-acolo, Colfax. Ştiu că Tabitha n-ar fi trebuit să aibă încredere în tine. Nu mă interesează ce spune avocatul executorilor lui Daventry. Bâjbâi în căutarea întrerupătorului de pe perete şi îl găsi. Dar, când îl apăsă, nu se întâmplă nimic. Începu să coboare precaută scările, cu lanterna aţintită spre încăperea de jos. Să nu îndrăzneşti să mă sperii, Cyrus. N-o să ţină. Vreau să ştiu ce se petrece aici. Ce crezi că faci?

O mână mare şi puternică îi cuprinse din spate umărul. Eugenia fu atât de şocată, încât nici măcar nu putu să ţipe.

– Tocmai eram pe cale să te întreb acelaşi lucru, spuse Cyrus aflat mai sus cu o treaptă.

– Cyrus!

Încremeni, iar apoi se răsuci atât de brusc, încât îl lovi cu lanterna.

– Ah!

Îşi duse mâna la coaste.

Era evident că tocmai se dăduse jos din pat. Părul îi era răvăşit, iar pieptul, dezgolit. Nu putu să nu remarce că era un piept foarte larg. Triunghiul de păr cârlionțat cobora către un stomac plat şi dur, dispărând într-o pereche de pantaloni chino.

Eugenia se uită la el cu ochi mari.

– O, Dumnezeule! Dacă tu eşti aici, cu mine, asta înseamnă că jos este altcineva.

– O deducţie strălucită. Trecând pe lângă ea, Cyrus îi smulse lanterna din mână. Stai aici!

Se afundă în întunericul de la baza scărilor.

– O, nu, nici vorbă, murmură Eugenia. Nu te duci nicăieri fără mine. N-am încredere în tine, Colfax.

capitolul 6

Dacă n-ar fi fost curentul rece care se învârtejea prin pivniţa cavernoasă, ar fi convins-o cu mai multă duritate pe Eugenia să stea locului. Acesta îi spuse însă lui Cyrus că prada lui scăpase deja.

Se opri la baza scărilor şi se propti bine în picioare în clipa când Eugenia, coborând imediat în urma lui, intră direct în el.

– Ce na...? Se trase îndărăt în urma coliziunii şi se apucă de balustrada din lemn. De ce te-ai oprit? O să scape.

– Nu prea respecţi ordinele, nu-i aşa? Găsi un al doilea întrerupător şi îl apăsă. Acesta funcţiona. Un tub fluorescent clipi deasupra, dezvăluind un pasaj lung între două rânduri de camere de depozitare. Ţi-am spus să aştepţi în capul scărilor.

– Am fost întotdeauna de părere că respectarea ordinelor vădeşte o tristă lipsă de creativitate.

– Sau de judecată.

Ea îi ignoră replica şi îşi îndreptă spatele, dându-şi părul la o parte de pe ochi.

– Unde este?

– A dispărut. Indiferent cine a fost, l-ai speriat şi a fugit.

Cyrus o studie cu o privire piezişă. În noaptea asta, arăta mai mult decât oricând ca o hoaţă care intră pe ferestre. Jeanşii i se potriveau de parcă ar fi fost făcuţi pe comandă. Denimul îi îmbrăţişa coapsele şi îi strângea

talia, subliniindu-i silueta zveltă. Se întrebă ce fel de magazin vindea blugi croiţi pe măsură. Ca un detectiv cu experienţă ce era, remarcă imediat că sânii fermi i se mişcau cu uşurinţă sub ţesătură. „Aha, Watson! Doamna nu poartă sutien."

Acea observaţie atrase de îndată întrebarea dacă se deranjase sau nu să-şi pună o pereche de chiloţi pe sub jeanşii mulaţi. Se gândi că asta caracteriza cariera pe care şi-o alesese. În munca lui, o întrebare ducea întotdeauna la alta.

Se părea că îşi folosise doar degetele pentru a-şi pieptăna părul negru şi bogat. Acesta cădea în jurul umerilor în bucle mari, moi şi lejere.

Se decise că nu era o simplă hoaţă. Era o hoaţă foarte sexy.

– Cum poţi fi sigur că tipul nu a rămas pe-aici pe undeva? vru ea să ştie privind pe lângă el în lungul coridorului.

– Simţi aerul umed? Vine de-afară. Uşa din capătul pivniţei este deschisă. Cyrus porni pe coridor. A ieşit prin cămară.

– La naiba! Se grăbi pe urmele lui. Fac pariu că voia sticla mea.

– Sticla *ta*?

– Acum, sticlăria Daventry aparţine muzeului Leabrook, rosti ea pe un ton grav.

– Asta nu înseamnă că e sticla ta.

– Ştii ce vreau să spun.

– Încep să-mi fac o idee, zise el. Şi eşti la fel de posesivă cu tot ce consideri că îţi aparţine?

– Nu este nevoie să fii sarcastic pentru că îmi iau slujba în serios. Se încruntă. Mai bine am verifica seiful în care se află sticla.

– Întâi, vreau să arunc o privire afară. Pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate?

Se uită îndărăt spre ea.

– În eventualitatea că a fost suficient de prost să rămână prin preajmă.

– Dumnezeule mare! Ochii ei se lărgiră. Nu te poţi duce să-l urmăreşti în afara casei. E trecut de miezul nopţii. Afară nu-i nimic altceva decât pădure, şi, în caz că n-ai observat, încă plouă tare.

– Am observat.

– Indiferent cine este, cunoaşte împrejurimile, iar tu nu le cunoşti. Ar fi o totală pierdere de vreme să intri în pădure pentru a-l căuta. Ca să nu spun că ar fi şi puţin stupid.

– Mda, dar e genul de acţiune îndrăzneaţă care îi impresionează pe clienţi.

Ea se uită urât la el.

– Clienţii tăi nu sunt aici în acest moment.

– Corect. Apropo de acţiuni stupide, adăugă el laconic, ar trebui să-ţi amintesc că tu n-ai ezitat, acum câteva minute, să-l urmăreşti pe vizitatorul nostru în pivniţă.

– Asta deoarece credeam că eşti tu.

– Ceea ce îmi aminteşte că ar fi cazul să-ţi mulţumesc pentru lipsa de încredere în mine.

Ea avu bunul-simţ să se îmbujoreze.

– În regulă, am presupus că pui ceva la cale. Ce era să cred în condiţiile alea?

– Habar n-am. Poate că dormeam în camera mea?

– N-am avut nici un motiv să cred că dormeai ca un inocent, spuse ea.

– Mai ales că tu nu dormeai ca o inocentă. Ceea ce ridică o întrebare foarte interesantă. De ce bântuiai prin casă, la o asemenea oră din noapte?

– N-am putut să dorm, murmură ea. Se uită la strălucitoarea uşă de oţel din dreapta. Dacă a intrat în seiful unde se află sticla?

Cyrus se uită la panoul cu taste de lângă uşa seifului.

– Relaxează-te. E încuiat.

– Ai dreptate. Ea îşi miji ochii în timp ce privi luminiţele verzi care nu clipeau. Dar, indiferent cine a fost, este evident că e familiarizat cu interiorul casei. Se prea poate ca aceasta să nu fi fost prima lui vizită.

– Aş zice că asta e o certitudine.

– Din câte ştim, e posibil să fi dat iama în seif în fiecare noapte de la moartea lui Daventry. Când vom deschide seiful, s-ar putea să nu mai găsim nici măcar o singură piesă înăuntru. La naiba, ar fi trebuit să-l verificăm imediat ce am ajuns aici.

– Nu te ambala. Leonard Hastings a fost aici ca să aibă grijă de casă, îţi aminteşti?

– Da, dar nu am văzut nici urmă de el în seara asta.

Dintr-un anumit motiv, el se simţi obligat să încerce să-i domolească anxietatea în creştere pe care o desluşi în vocea ei.

– O să ne uităm peste câteva minute.

Nu era din cale-afară de îngrijorat în legătură cu conţinutul seifului. Logica şi bunul-simţ îi spuneau că Daventry n-ar fi pus un obiect atât de primejdios şi de valoros precum cupa Hades într-o colecţie arătată frecvent vizitatorilor şi oaspeţilor. Dacă acea cupă se afla aici, în Glass House, era bine ascunsă.

– Mâine-dimineaţă, înainte de toate va trebui să reprogramăm toate alarmele casei. Vocea Eugeniei sună de parcă lua notiţe. Mă întreb dacă Leonard Hastings ştie cum s-o facă sau dacă va trebui să chemăm pe cineva de pe continent care se pricepe la asta.

– Cunosc această marcă. Le pot reprograma eu.

– Serios?

Păru surprinsă şi oarecum suspicioasă.

– Ştii, un bărbat mai slab de înger ar putea fi cu uşurinţă distrus de lipsa ta de respect faţă de aptitudinile lui profesionale.

– Ceva îmi spune că tu nu te laşi distrus foarte uşor. Făcu o pauză, încruntându-se. Tocmai mi-a venit un alt gând. Oricine o fi venit aici, în această noapte, trebuie să fi ştiut că era cineva în casă. Ambele noastre maşini sunt parcate pe alee.

– Nu cred că avem de-a face cu un hoţ foarte inteligent.

– Este o casă mare. O fi presupus că nu e nici o problemă să intre aici, chiar dacă se află cineva înăuntru. Hoţii intră mereu în case locuite.

– Dar n-a știut că tu vei bântui prin casă, în miez de noapte, așteptând să pui mâna pe el.

Bărbia ei se ridică rapid.

– Nu bântuiam.

– Cum ai numi ce făceai? E al naibii de sigur că nu umblai în somn. Se opri în fața unei uși întredeschise. Aerul rece al nopți se revărsa prin deschizătură. Văzu umbrele din cămara neluminată aflată în capul scărilor înguste. Ești sigură că nu vrei să-mi spui de ce făceai turul casei în toiul nopții?

– Nu e nimic de explicat. Pur și simplu, nu-mi era somn, asta-i tot. Examină ușa. Deci așa a intrat și a ieșit.

– Așa se pare.

Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

– Cunoaște codurile de securitate ale casei, Cyrus.

– Mda.

– Cine i le-ar fi putut spune?

– Bănuiesc că putea fi oricine, dar există un singur suspect evident.

Ea îi cercetă întrebătoare chipul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine?

– Leonard Hastings.

Ea clipi de câteva ori.

– Bine gândit. Firește că el știa codurile. Ai dreptate, este categoric suspect.

– Nici nu-ți pot spune cât de mult înseamnă pentru mine buna ta părere.

– Foarte nostim. Să știi că faptul că nu s-a aflat aici, ca să ne întâmpine, este foarte ciudat. De fapt, de-a dreptul dubios. Mă întreb dacă nu cumva a plănuit să fure sticla lui Daventry înainte de sosirea noastră, dar n-a reușit să termine treaba.

– Hai să nu ne mai grăbim să tragem alte concluzii. Așteaptă puțin, până arunc o privire în jur.

Urcă treptele și deschise complet ușa cămării. O altă ușă, cea care dădea spre verandă, era larg deschisă. Cercetă întunericul și pădurea deasă care mărginea poienița. Ploaia curgea necontenit de pe streașină.

– Ai grijă! zise Eugenia urcând treptele în urma lui.

– Tu vorbeşti? Dar nu-ţi face griji, n-o să ies. Închise uşa stârnind un curent de aer umed, apoi o încuie. Nu are rost. Ploaia trebuie să fi şters orice urme de paşi. Omul nostru a plecat de mult şi, după cum ai spus, el cunoaşte împrejurimile, iar eu nu.

– Bănuiesc că ar trebui să-i comunicăm asta acelui ajutor de şerif Peaceful despre care pomeneai. Se încruntă. Dar nu sunt sigură că ne va fi de folos în vreun fel.

– Cred că putem spune fără să greşim că nu ne va folosi la nimic. Infracţiunile de acest gen sunt rareori rezolvate, mai ales dacă nimic nu a fost furat.

– Mă duc să iau codul pentru seiful în care se află sticla. Vreau să văd dacă există vreo urmă că intrusul a ajuns la colecţia Daventry. Trecu pe lângă el şi intră în cămară. Mă întorc imediat.

Cyrus ascultă zgomotul paşilor ei îndepărtându-se. Se gândi că era interesant că nu avea la ea codul seifului, deşi se ridicase din pat, se îmbrăcase şi se furişase prin casă în miez de noapte. Asta însemna că, indiferent care fusese scopul ei, evident nu plănuise să facă o vizită nocturnă seifului în care se afla sticla.

Se întrebă încotro se ducea când îl zărise pe intrus.

Iar pentru ca lucrurile să fie şi mai complicate, îşi dori să se fi îndreptat spre dormitorul lui.

Suspină în vreme ce străbătu coridorul din pivniţă către seiful în care se afla sticla. În mod clar, celibatul lui prelungit începea să-i afecteze gândirea. Ştia că era capabil să se controleze – pe sine şi situaţia –, dar conştientizarea acestui lucru nu-i uşură cu nimic tensiunea din partea inferioară a corpului.

Îşi aminti că ea nu era genul lui. Nu îi plăceau hoaţele care se furişau pe ferestre. În plus, prea multe depindeau de finalizarea acestui proiect pentru a-şi bate joc de el culcându-se cu o femeie în care nu putea avea încredere. Trebuia să-şi respecte cu stricteţe priorităţile. Cupa Hades era pe primul loc.

Câteva clipe mai târziu, ea apăru în capul scărilor ce dădeau spre pivniţă. Era îmbujorată şi avea răsuflarea

întretăiată din pricina grabei cu care urcase şi coborâse treptele ce duceau până la primul etaj.

– Am adus codul. Se zori să coboare în pivniţă. Jur că nu ştiu ce-am să fac dacă deschidem uşa şi descoperim că toată sticlăria Daventry a dispărut. Ce catastrofă ar fi! Tabitha nu şi-ar reveni niciodată.

Cyrus nu se putu abţine.

– Ai putea să angajezi un detectiv profesionist care să ţi-o găsească.

Ea îi aruncă o privire grăitoare în vreme ce se opri în faţa uşii seifului.

– Presupun că următorul lucru pe care mi-l vei spune va fi că eşti disponibil pentru a te ocupa de asta.

– S-ar putea să-mi pot face timp. Desigur, admiţând că reuşim să ne înţelegem în privinţa onorariului.

– Nu conta pe asta. Desfăcu bucata de hârtie şi studie cifrele scrise pe ea. Apoi îşi ridică privirea spre panoul cu taste. Bine, hai s-o facem.

Cyrus privi în lungul coridorului care se intersecta cu primul şi văzu o luminiţă roşie clipind.

– Aşteaptă!

Ea se opri cu un deget ridicat în dreptul tastelor.

– Ce este?

– Această uşă e încuiată, dar cea de la capătul acestui coridor nu este.

Ea se îndepărtă de uşa de oţel şi se îndreptă spre intersecţia coridoarelor.

– N-am observat acea uşă până acum.

– Nici eu.

Cyrus se duse spre uşa de la capătul coridorului. Era din oţel inoxidabil, la fel ca uşa seifului. Era bine închisă, dar beculeţul de pe panou indica faptul că era descuiată.

– Avocatul i-a dat Tabithei codul pentru o încăpere de-aici, nu pentru două, spuse Eugenia. Poate că această uşă are acelaşi cod ca seiful.

– Mă îndoiesc.

– Dar de ce ar exista două uşi cu încuietori codate?

Încruntându-se, îl ocoli repede și se grăbi pe coridor. Se opri în fața ușii și apăsă clanța. Ușa se deschise încet. Cyrus ajunse în spatele ei în vreme ce ea se uita prin deschizătura tot mai mare a ușii.

– Este o pivniță de vinuri, anunță ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Daventry se considera un fin cunoscător al vinurilor, la fel ca în cazul artei. Probabil că vinurile vechi de-aici valorează o avere. Strâmbă din nas. Ce Dumnezeu miroase atât de îngrozitor?

Duhoarea care se revărsă pe ușă fu un avertisment suficient pentru Cyrus.

– O, rahat! Stai, nu...

O prinse cu o mână de umăr pentru a o trage înapoi, însă fu prea târziu. Eugenia găsise deja întrerupătorul de pe peretele interior.

Înțepeni sub mâna lui, cu fața schimonosită din pricina șocului, în timp ce privea fix în pivnița de vinuri.

– O, *Dumnezeule*!

Cyrus o smulse din pragul ușii și păși înăuntru. Pivnița de vinuri avea pereții acoperiți cu oglinzi ca toate celelalte încăperi din Glass House. Lumina din tubul fluorescent de deasupra se reflecta fără strălucire din sute de sticle de vin prăfuite.

De asemenea, strălucea rece pe cadavrul care zăcea cu fața în jos pe dușumea.

Cyrus scoase o batistă din buzunarul de la spate. Se lăsă încet pe vine lângă bărbatul mort și scoase cu grijă portofelul din buzunarul de la spate al pantalonilor ponosiți.

Îl deschise și studie permisul de conducere aflat înăuntru.

– L-am găsit pe Leonard Hastings.

Eugenia cuprinse în palme cana cu ceai fierbinte pe care Cyrus o puse în fața ei.

– Nu-mi vine să cred. Își dădu seama că spusese asta de câteva ori în ultimele câteva minute. Pur și simplu, nu-mi vine să cred. Mă întreb de când zace acolo.

– De ceva vreme. Cel puțin de trei sau patru zile.

Cyrus scoase pliculețul de ceai din cană și îl aruncă în coșul de gunoi din plexiglas. Traversă bucătăria și se așeză la masa de sticlă, vizavi de Eugenia.

Își pusese o cămașă. Aceasta era plină de strălucitoare păsări ale paradisului roșii și portocalii. Eugenia își zise că era bucuroasă că se îmbrăcase, însă știa că nu avea să poată uita prea curând imaginea pieptului său dezgolit.

– Cu câteva minute în urmă, când am vorbit cu el la telefon, Peaceful Jones a spus că probabil a suferit un atac de cord.

Eugenia se încruntă.

– De unde știe asta?

– A zis că soția lui e medicul locului. De ani de zile, îl trata pe Hastings de o boală de inimă. Se pare că Hastings lua multe medicamente. Conform permisului de conducere, avea șaptezeci și trei de ani.

Eugenia luă o înghițitură de ceai. Îl privi în ochi peste marginea ceștii.

– Știi la ce m-am gândit prima oară, când l-am văzut zăcând acolo?

– Mda. Cyrus se sprijini de spătarul scaunului. Că a fost ucis. N-ai de ce să te simți prost, ăsta a fost primul lucru care mi-a trecut și mie prin minte.

Ea se cutremură.

– A zis Jones cât timp îi ia să ajungă aici?

– În jur de patruzeci de minute. O aduce pe soția lui, doctorița. A zis că există o singură ambulanță pe insulă. O s-o folosească pentru a-l duce pe Hastings la clinică.

– Și apoi, ce?

Cyrus ridică din umeri.

– A spus că pe insulă nu există casă de pompe funebre. Procedura obișnuită este să sune la serviciul de ambulanță aeriană pentru a duce un cadavru pe continent. A zis că soția lui se ocupă de asemenea lucruri.

– Mă simt cumplit. Eugenia bău din ceai. Tocmai mă gândeam ce îngrijitor deplorabil era Leonard Hastings.

Cyrus o studie cu o expresie enigmatică.

- Mai avem cam o jumătate de oră până la sosirea lui Peaceful și a ambulanței. Cred că ar fi bine să ne punem la punct povestea.

Ea se holbă uimită la el.

- Poftim?

- A fost o seară plină de evenimente. Avem un cadavru în pivniță și am urmărit un hoț care a fugit din casă. Genul acesta de lucruri au tendința de a fi stresante chiar dacă ești obișnuit cu ele. Și nu cred că tu ești.

Eugenia se zbârli.

- Dacă tu crezi că o să cedez când Peaceful va ajunge aici și că-ți voi strica acoperirea, poți să te relaxezi. Mă voi descurca.

- Nu sunt foarte sigur. Nu cred că joci în liga asta, domnișoară Swift.

Un fior de panică o străbătu. Se întrebă cât de multe știa el. Cât de multe dedusese? De ce îi păsa lui? Se sili să tragă adânc aer în piept, de câteva ori.

- Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea cu tot calmul de care era în stare.

El își puse cana jos, se aplecă în față și își încrucișă brațele pe masă. În ochii lui se citea o hotărâre rece și o seriozitate profundă.

- M-am săturat de glumițe. Hai să punem cărțile pe masă. Eu ți le arăt pe ale mele dacă și tu mi le arăți pe ale tale.

Ea își miji ochii.

- Deci recunoști că ai intenții ascunse aici?

- Da. Și știu al naibii de bine că și tu ai. Spune-mi de ce te afli cu adevărat aici, pe insula Frog Cove. Poate vom reuși să cooperăm.

- Ce te face să crezi că mă aflu aici pentru altceva decât o vacanță de lucru?

Gura lui se arcui slab, însă ochii îi rămaseră reci.

- După cum bunicul Beau obișnuia să zică, dacă un om se mișcă încet și vorbește încet nu înseamnă că și gândește încet. Te afli aici din cauza cupei Hades, nu-i așa?

Ea simți cum i se cască gura.

- Cupa Hades?

– Nu mai face pe inocenta. Nu avem timp.

Ea înghiți nodul din gât. Se gândi că poate avea o problemă mai mare decât își dăduse seama.

– Vorbești despre *acea* cupă Hades? întrebă ea precaută.

– Există una singură de care știu.

– Cupa-cușcă din secolul al IV-lea *anno Domini* despre care se presupune că a fost dusă înapoi în Anglia din Italia, de către contele de Radstone, la începutul secolului al XIX-lea?

Cyrus ridică din sprâncene.

– Văd că știi despre ce-i vorba.

– Ești nebun? Își dădu seama că era mai mult decât stupefiată. Începea să fie de-a dreptul speriată. Era singură într-o casă foarte ciudată, cu un cadavru în pivniță și un bărbat masiv delirând în bucătărie.

– Nu, Eugenia, nu sunt nebun. Nici tu nu ești. Spune-mi despre ce-i vorba. Repede.

Ea își umezi buzele cu vârful limbii. „Nu-ți pierde cumpătul acum." Ajutorul de șerif și medicul aveau să fie aici în câteva minute. Tot ce avea de făcut era să-l țină pe Cyrus de vorbă până la sosirea lor.

– Desigur, știu câte ceva despre legendă, zise ea. Dar cupa în sine nu a fost văzută de un martor de încredere tocmai de la începutul anilor 1800. Majoritatea experților cred că a fost distrusă secolul trecut.

– Există, zise Cyrus. A fost într-o serie de colecții private. Eu însumi am văzut-o cu trei ani în urmă.

Cu trei ani în urmă. Când fusese împușcat. Când soția lui fusese ucisă. Când partenerul lui dispăruse. Când un obiect extrem de prețios dispăruse.

Imposibil!

– Probabil ai văzut un fals, sugeră ea cu blândețe.

Se încordă pentru a auzi scrâșnetul cauciucurilor pe aleea acoperită cu pietriș.

– Era obiectul adevărat. Eu și partenerul meu, Damien March, am fost angajați pentru a supraveghea transportul către clientul nostru. Însă March mi-a întins o capcană. A furat cupa, iar apoi mi-a ucis soția, pe Katy, pentru a-și acoperi urmele.

Ea își încleștă o mână în poală.

- Vrei să spui că tu și partenerul tău ați fost angajați să păziți cupa Hades, cu trei ani în urmă?

El păru ușor impresionat.

- Văd că ai făcut ceva cercetări în privința mea.

Într-un mod îngrozitor, povestea lui se potrivea cu ce reușise Sally Warren să afle despre el. Îl privi fix, încercând să se decidă dacă era zdravăn la cap și primejdios sau dacă era un candidat potrivit pentru a fi închis în aripa ferecată a unui spital de psihiatrie. Nici una din alternative nu avea un efect liniștitor asupra nervilor ei.

- Stai să văd dacă am priceput, spuse ea. Te afli aici deoarece crezi că Adam Daventry avea cupa?

- A cumpărat-o cu câteva luni în urmă, când a fost scoasă la licitație pe piața neagră.

- Dumnezeule! „Cupa Hades." Dacă exista cu adevărat, era posibil să se afle la subsol chiar în clipa aceasta. Eugenia își împinse scaunul și sări în picioare. Seiful...

- Las-o baltă! Cyrus păru amuzat de entuziasmul ei brusc, dar atitudinea lui rămase neschimbată. Presupunând că încă se află în această casă, este bine ascunsă. Numai un prost ar fi ținut-o împreună cu restul colecției de artă. Daventry nu era prost.

- Este prea bizar pentru a fi credibil.

Îi veni mintea la cap. Cupa Hades nu exista. Toată lumea din domeniul sticlei știa asta. Se așeză încet pe scaun.

- Ai zis că executorii lui Daventry te-au angajat ca să investighezi moartea lui. Îi cercetă chipul. Vrei să spui că e adevărat? Crezi că a fost ucis din cauza cupei?

Cyrus ezită.

- Nu, nu cred. Sunt șanse ca acea căzătură să fi fost un accident.

- Ce te face să fii atât de sigur?

- Nici un profesionist nu ar fi încercat să comită o crimă apelând la o metodă atât de incertă, rosti el calm.

- Vrei să spui că acela care vrea să pună mâna pe cupa Hades este profesionist?

- Da. Asta spun.

•

Privirea lui fermă o convinse că el credea tot ce îi zicea. Era posibil să fie nebun, dar nu o mințea intenționat.

– Așa că i-ai păcălit pe executori să te angajeze, șopti ea. Aveai nevoie de o acoperire ca să intri în această casă pentru a căuta cupa.

– A ajuns la mine zvonul că vasul a apărut din nou, cu câteva săptămâni în urmă. Până să îmi dau seama că Adam Daventry îl cumpărase, el era deja mort, Leabrook se pregătea să preia colecția lui, iar executorii intenționau să vândă casa. A trebuit să mă mișc repede și n-am avut prea multe opțiuni.

Ea se încordă.

– Ce te face să crezi că vasul încă este aici?

– Nu știu cu certitudine că este aici, recunoscu el. Este posibil să fi fost furat de către unul dintre cei din Connoisseurs' Club, în seara în care el a murit, dar mă îndoiesc.

– De ce?

– Daventry nu avea încredere în prietenii lui. Cei din Connoisseurs' Club erau încântați să-și arate unul altuia achizițiile, dar în fond erau cu toții rivali. Nu ar fi spus nici unuia dintre ei unde a ascuns cupa.

– De ce este atât de important pentru tine să găsești cupa Hades? Intenționezi s-o vinzi?

– Nu vreau blestemata aia de cupă. Ochii lui erau două lacuri de gheață verde acum. Îl vreau pe individul care a furat-o cu trei ani în urmă.

Un nou val de neliniște se rostogoli prin stomacul ei.

– Înțeleg.

– Am nevoie de cupă pentru a-l găsi. Este singurul lucru care îl va ademeni să iasă din ascunzătoare.

Ea înghiți iarăși în sec.

– Chiar crezi că fostul tău partener a furat-o, nu-i așa?

– Nu cred că a fost Damien March. O *știu*! Nu era nici o fărâmă de îndoială în vocea lui. Și mi-a ucis și soția cu ocazia asta.

– Dumnezeule mare, Cyrus, ești sigur? Ai vreo dovadă? Am înțeles că soția ta a fost ucisă când i s-a furat mașina.

Surpriza apăru și dispăru foarte repede de pe chipul lui de ucigaș profesionist.

- Tu chiar ai făcut cercetări temeinice, nu-i așa? Furtul mașinii a fost înscenat de March pentru a-și acoperi urmele. Singura modalitate de a dovedi toate astea este să pun mâna pe el. Și, pentru a face acest lucru, am nevoie de cupa Hades.

- Ești sigur că March mai trăiește și că vasul i-a fost furat recent?

- Toate zvonurile se îndreaptă în acea direcție. Este prima pistă solidă pe care o am de trei ani. Trebuie s-o urmez până la capăt.

- Ce te face să crezi că vasul îl va scoate din ascunzătoare?

- March va face tot posibilul pentru a-l recupera. Cu trei ani în urmă, era obsedat de el, iar astfel de obsesii nu trec.

Ea se gândi că el vorbea în cunoștință de cauză. Poate chiar așa era. Era evident obsedat de găsirea lui Damien March.

Cyrus o privi calm.

- În regulă, eu ți-am arătat cărțile mele. Acum, e rândul tău. Spune-mi ce amestec ai în treaba asta. Și nu-mi zice porcăria aia cum că te afli aici pentru a inventaria colecția de sticlă a lui Daventry.

Ea își ridică bărbia.

- În mod cert, n-am venit aici pentru cupă. Am doar cuvântul tău că există. Eu, personal, cred că te afli pe urmele unei fantezii.

Privirea lui era perfect calmă.

- Aș vrea să cred că nu ești pe urmele cupei. Ar simplifica lucrurile.

- Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Fusese o zi lungă. Furia și frustrarea ei ieșiră la lumină fără de veste. Vrei să știi de ce mă aflu aici? O să-ți spun. Mă aflu aici pentru Nellie Grant. Autoritățile susțin că a căzut peste bord în timpul unei furtuni, dar eu cred că e posibil să fi fost omorâtă.

El o privi vizibil stupefiat.

– Nellie Grant? Ultima iubită a lui Daventry?
Brusc, ea își dădu seama că spusese mai mult decât intenționase. Dar era prea târziu pentru a da înapoi.
– Da.
– Ce naiba te face să crezi că a fost omorâtă?
Eugenia ezită. După câteva secunde, se ridică și își puse cana goală în chiuvetă.
– Nellie a crescut pe apă. Cunoștea ambarcațiunile și avea mare grijă să respecte regulile de siguranță. Cred că este extrem de improbabil să fi ieșit cu o barcă mică pe vreme rea, darămite să fi fost azvârlită accidental peste bord.
Cyrus rămase tăcut vreme de câteva clipe.
– Ești sigură că se pricepea la bărci?
– Da. Eugenia se răsuci și se sprijini de chiuvetă. În dimineața de după moartea lui Daventry, a venit să mă vadă. Era agitată și neliniștită. Mi-a zis că, în acea după-amiază, urma să se ducă înapoi pe insulă pentru a-și împacheta restul lucrurilor, iar apoi plănuia să se întoarcă în Seattle.
Cyrus se gândi la asta.
– Și altceva?
Eugenia începu să se plimbe prin bucătărie.
– Mi-a spus că, în săptămânile de dinaintea morții, Daventry devenise încordat și mai secretos decât de obicei.
– Continuă!
– Nu mai sunt prea mult de zis. Este mai degrabă o senzație.
– O senzație? repetă el pe un ton neutru.
– Da. Se încruntă. Și să nu îndrăznești să-mi ridiculizezi intuiția. Toată lumea știe că am instincte foarte bune.
El se sprijini din nou de spătar, privind-o cu un scepticism evident.
– Te-ai gândit la vreun motiv? De ce ar fi vrut cineva s-o ucidă pe Nellie Grant?
– Nu știu cum să explic asta. Dar nervozitatea ei din ziua de după moartea lui Daventry m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva văzuse ceva în seara morții lui.

A dat de înțeles că Daventry consuma multe droguri. Mă întreb dacă...

– Nu cumva a fost martoră la o tranzacție cu droguri, iar cineva îi dorea moartea?

– Ei bine, da. Își îndesă mâinile în buzunarele de la spate, se răsuci și porni în cealaltă direcție. Trebuie să recunoști că e o posibilitate.

– Hmm. O posibilitate. Una foarte improbabilă.

Ea se gândi că el n-o credea. Ca să fie cinstită, trebui să recunoască faptul că nici ea nu se grăbise să creadă povestea lui.

Cyrus o urmări cum se plimba.

– Pot să te întreb cum de ai decis că este treaba ta să afli ce s-a petrecut cu Nellie Grant?

– Lucra pentru mine. Se ocupa de grafică la departamentul de publicitate de la Leabrook.

– Cât timp a lucrat pentru tine?

– Aproape un an.

– Te grăbești să faci investigații de fiecare dată când vreunul dintre angajații tăi pățește ceva?

Durerea din maxilar o avertiză că avea dinții încleștați.

– Nu. Dar Nellie mi-a fost și prietenă, nu doar angajată. Era artistă. A avut un trecut foarte nefericit. Era fragilă.

– Mulți oameni au avut necazuri. Mulți sunt fragili. Și mulți dintre ei sfârșesc prost. Mâna lui Cyrus se încleștă de marginea mesei. Spune-mi de ce simți că trebui să afli se s-a întâmplat cu această femeie anume.

Eugenia se opri cu fața spre fereastră. Închise ochii. Cuvintele pe care încă nu le rostise îi urcară în gât.

– Eu i-am prezentat-o lui Adam Daventry. Dacă n-aș fi fost eu, ea nu l-ar fi cunoscut niciodată. N-ar fi venit niciodată aici, la Glass House. N-ar fi murit.

Cyrus fluieră încetișor.

– La naiba! Deci așa stau lucrurile. Te învinovățești.

Eugenia auzi huruitul îndepărtat al motorului unui automobil. Deschise ochii, se răsuci și îl privi atent pe Cyrus.

– Trebuie să știu ce s-a întâmplat cu ea. Este la fel de important pentru mine cum este găsirea cupei Hades pentru tine.

– În acest caz, rosti el, cred că noi doi putem să facem o înțelegere.

– O *înțelegere*? Ce fel de înțelegere?

– Oi fi tu o directoare de muzeu dată naibii, dar mă îndoiesc că ai cine știe ce experiență ca detectiv particular.

– Și?

Mașina se afla pe alee. Eugenia auzea scrâșnetul pietricelelor sub roți.

– Deci iată care e cea mai bună ofertă a mea. Dacă ești de acord să păstrezi tăcerea în privința cupei Hades și a tot ce ți-am spus în noaptea asta, te voi ajuta să investighezi circumstanțele în care a avut loc moartea lui Nellie Grant.

Ea ezită.

– Gratuit, adăugă Cyrus intenționat.

Afară, ușile dubiței se trântiră. Eugenia simți presiunea exercitată de Cyrus. O copleșea în valuri. El avea mare nevoie de cooperarea ei. Dar era dispus să-i ofere ceva în schimb.

Pe verandă se auziră voci. Un bărbat și o femeie.

– Când e vorba despre asemenea lucruri, sunt foarte priceput, zise Cyrus.

Un ciocănit la ușă.

Era vremea să se decidă.

– În regulă, spuse Eugenia. Avem o înțelegere.

Ajutorul de șerif Peaceful Jones clătină din cap cu părere de rău în vreme ce ridică unul din capetele sacului pentru cadavre.

– E chiar păcat de bătrânul Leonard.

Cyrus încuviință din cap, mâinile lui fiind ocupate cu celălalt capăt al sacului în care se afla trupul bătrânului Leonard.

– Da. Chiar păcat.

Cu coada lui cenușie, cu mărgele și cu un tricou pe care erau brodate imaginea Căii Lactee și un mic semn

pe care scria „Voi sunteţi aici", Peaceful categoric nu era stereotipul unui om al legii.

– Aş zice că nu e o surpriză, nu, Meditation?

Peaceful se uită la soţia lui, care ţinea deschisă uşa dubiţei.

Dr. Meditation Jones, îmbrăcată într-o lungă rochie vaporoasă şi având pe cap o bentiţă cu mărgele, îi zâmbi cu seninătate.

– Nu. Aura lui devenise foarte slabă în ultimele săptămâni. Vocea ei înaltă şi susurată o făcea să pară mult mai tânără decât ar fi crezut cineva privindu-i cosiţele sure. Îi venise vremea.

Cyrus întâlni privirea Eugeniei, în timp ce ajuta la băgarea cadavrului în dubiţă. Nu putea fi sigur, dar ar fi jurat că, în ciuda scenei macabre, gura ei tresărise. Îşi dădu seama că trebuia să facă un efort pentru a-şi suprima un rânjet.

Peaceful trânti uşa dubiţei şi se uită la Cyrus printr-o pereche de ochelari cu lentile mici şi rotunde.

– Păcat că voi aţi fost cei care aţi dat peste bătrânul Leonard astfel. Dar bănuiesc că cineva trebuia să-l găsească.

– Să înţeleg că nu i-a remarcat nimeni lipsa? întrebă Cyrus.

– Bătrânul Leonard nu avea ceea ce s-ar putea numi prieteni apropiaţi, spuse Peaceful.

– Avea o aură foarte neregulată, le mărturisi Meditation cu blândeţe. Îi făcea pe oameni să vrea inconştient să-l evite. Am încercat să-l fac să mediteze şi să postească pentru a-şi limpezi spiritul, dar a refuzat.

Eugenia coborî treptele.

– Trebuie să-i fie greu unui doctor când sfaturile sale bune sunt ignorate de pacient.

– Da, rosti Meditation. Dar, în cele din urmă, fiecare este responsabil pentru aura sa. Tot ce poate face un doctor e să arate calea. Depinde de pacient dacă o urmează.

Cyrus se uită la ea.

– Parcă ar fi ceva ce ar fi spus bunicul meu.

Ea zâmbi.

– Bunicul dumneavoastră trebuie să fi fost un om foarte înţelept.

– Da, rosti Cyrus. A fost. Îl privi pe Peaceful. S-a mai întâmplat ceva în noaptea asta. Am avut un intrus mai devreme. Asta ne-a făcut să ne dăm jos din pat.

Peaceful se încruntă.

– A fost luat ceva?

– Din câte ne dăm seama, nu. L-am pus pe fugă. Dimineață, o să schimb codul încuietorilor.

– N-ar strica, zise Peaceful. Totuși, nu mi-aș face prea multe griji. Probabil au fost doar niște puști de pe insulă care se prosteau. De ani de zile, n-am avut o spargere adevărată pe insulă. Frog Cove este genul de loc unde oamenii nu-și încuie niciodată ușile.

– Daventry le încuia pe ale lui, sublinie Cyrus.

Peaceful îl privi cu ochii mijiți pentru a se feri de strălucirea farurilor dubiței.

– Domnul Daventry era puțin altfel. Nu era cu adevărat unul de-al nostru, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Am auzit că sunteți aici în vacanță.

– O vacanță de lucru, zise Eugenia fără să ezite. Mă aflu aici pentru a inventaria colecția de sticlă a lui Daventry. Sunt directarea Muzeului Sticlei Leabrook.

Meditation păru încântată.

– Am auzit că domnul Daventry și-a lăsat colecția muzeului. Poate că acest gest îi va ajuta aura să-și găsească pacea de cealaltă parte a vălului.

Peaceful studie păsările-paradisului de pe cămașa lui Cyrus.

– Să înțeleg că sunteți un prieten al domnișoarei Swift?

– Este asistentul meu, rosti Eugenia pe un ton foarte ferm. Mă va ajuta să fac inventarul.

Peaceful nu-și luă ochii de la cămașa lui Cyrus.

– Asistent, zici?

– Trăiesc pentru a mă face util, spuse Cyrus.

capitolul 7

Eugenia studie ușile închise care se aliniau în dreapta balconului.

– Dacă mai găsim niște cadavre în camerele alea, am plecat de-aici.

Din punctul ei de vedere, turul prin Glass House fusese dezamăgitor. Cu câteva minute în urmă, trecuseră prin studioul folosit de Nellie. Însă încăperea era goală, cu excepția unui șevalet și a câtorva vopsele acrilice vechi. Cyrus vădise un interes deosebit față de biblioteca de la primul etaj, cu impresionanta sa colecție de cărți, documente și dosare. Eugenia se îndoia că ea ar putea găsi acolo ceva care s-o ajute în cercetările ei.

Deja avea îndoieli în privința înțelepciunii înțelegerii făcute cu Cyrus, în toiul nopții trecute. În dimineața aceasta, el părea suspect de vesel și de relaxat, puțin cam prea mulțumit de sine pentru liniștea ei sufletească. Avea senzația sâcâitoare că se lăsase manipulată.

Își aminti însă că, deși făcuseră o înțelegere, adevărul era că fiecare avea propria treabă pe insula Frog Cove.

– Haide, fii serioasă. Unde ți-e spiritul de aventură? Cu o mică plecăciune, Cyrus deschise prima ușă din dreapta. Care sunt șansele să existe mai mult de un cadavru în această casă?

– Nu știu. N-am fost niciodată foarte bună la matematică.

Veni lângă el. Dormitorul respecta tiparul tuturor celorlalte vizitate în turul lor. Multe suprafețe care reflectau lumina, mese din sticlă mată și mobilier alb pe fond alb.

Cyrus își ridică privirea spre tavanul-oglindă.

– Într-o zi însorită, trebuie să porți ochelari de soare aici.

– Recunosc că designerul lui a exagerat un pic cu oglinzile. Eugenia porni spre camera următoare. Mă întreb cine a fost arhitectul.

Cyrus deveni brusc gânditor.

– Asta, domnișoară Swift, este o întrebare excelentă.

Ea se uită peste umăr la el, surprinsă de tonul lui serios.

– De ce spui asta?

– Pentru că, dacă vasul Hades este ascuns în această casă, fără îndoială se află într-un seif secret, integrat în designul original.

Ea se opri în fața următoarei uși, cu mâna pe clanță.

– Chiar crezi că vasul există și că Daventry a fost în posesia lui, nu-i așa?

– Chiar crezi că Nellie Grant a fost ucisă, nu-i așa? replică el pe un ton sec.

Ea se gândi că o meritase.

– Crezi că am inventat o poveste pentru a explica moartea ei.

– Vrei opinia mea profesionistă? Crima este o posibilitate extrem de forțată în acest caz. Nu există nici un motiv evident. Dacă stai să te gândești, nu există nimic altceva decât intuiția ta.

– Tu ești cel care se ia după niște zvonuri legate de o veche legendă. În opinia mea profesionistă, cupa Hades nu există.

El îi susținu privirea.

– Tot ce vreau este tăcerea ta, nu opinia de expertă.

– Tot ce vreau sunt cunoștințele tale profesionale.

– Le ai.

– Asta-i o nebunie, murmură ea. Fiecare dintre noi gândește că celălalt umblă după cai verzi pe pereți.

– Nu sunt chiar premisele ideale pentru bună relație de lucru, dar, la naiba, spuse Cyrus. Ochii lui erau foarte verzi. Avem o înțelegere, corect? Eu te ajut să afli ce s-a întâmplat cu Nellie Grant dacă tu nu dezvălui motivul pentru care mă aflu aici.

– Da. Deschise ușa. Avem o înțelegere.

Se uită înăuntru, așteptându-se să vadă alt tavan-oglindă, un pat cu cadru cromat și multe suprafețe din sticlă strălucitoare.

Un întuneric gros se revărsă din cameră.

Eugenia fu surprinsă.

– Ia te uită! O cameră din Glass House care nu are ferestre.

– Interesant.

Cyrus băgă încet mâna pe lângă ea pentru a găsi întrerupătorul.

Se auzi un clic. O serie de lumini punctiforme se aprinseră în bezna de iad. Iluminarea dramatică dădu la iveală un labirint de piedestaluri din sticlă neagră. Pe fiecare stand se afla o casetă de sticlă care conținea câte un obiect de artă.

Luminile fuseseră aranjate astfel încât doar obiectele din casete să fie vizibile. Toate spațiile dintre și din jurul standurilor se aflau într-o umbră precum cerneala. Câteva tablouri, și ele luminate de spoturi, atârnau pe pereți.

– O galerie de artă. Curioasă, Eugenia intră în camera întunecată. Dar aceasta nu este dedicată sticlei.

– Mă întreb de ce nu era încuiată, ca seiful de la subsol.

Eugenia se opri în fața unuia dintre piedestaluri. Studie sculptura care reprezenta un organ genital masculin supradimensionat.

– Probabil pentru că exponatele nu sunt deosebit de valoroase, spuse ea.

Cyrus se apropie pentru a se uita la penisul și la testiculele mari.

– Asta-i părerea ta.

Ea zâmbi fără să vrea.

– Mă refeream la calitatea artistică, nu la subiect.

– Mă simt ușurat să aud asta.

Era prea întuneric pentru a-i vedea chipul, dar simți că zâmbea.

Brațul lui îi atinse umărul. Ea simți fermitatea mușchiului de sub piele. Apropierea de el îi stârni o agitație ciudată.

Era profund conștientă de prezența lui. Iar apropierea categoric nu domolea efectul. De fapt, avea un efect contrar. Chiar și mirosul lui o intriga. Adulmecă pe furiș și își confirmă ceea ce știa deja. Nu se dădea cu aftershave.

Nasul o furnică în clipa când simți parfumul săpunului și al masculinității calde. Se întrebă de ce această combinație o făcea să se simtă stânjenită. Nu era

ca şi cum nu mai simţise aceste mirosuri niciodată în viaţa ei.

Se sili să se concentreze asupra plăcuţei din faţa sculpturii. Pe aceasta era scris *Esenţa bărbatului*, apoi două date între care se scurseseră trei luni. Sub acele date era o inscripţie. Se aplecă mai aproape.

„Avea un talent artistic mediocru, dar făcea sex oral extraordinar."

– Dumnezeule mare!

Eugenia îşi îndreptă brusc trupul. Creştetul ei se lovi de bărbia lui Cyrus.

– Au! El îşi masă falca. Să înţeleg că nu este un comentariu artistic obişnuit?

– Nu, nu este.

Îşi simţi dogoarea din obraji. „Slavă Domnului că e aşa întuneric", gândi ea. Se îndreptă repede spre următorul piedestal.

Un fascicul îngust de lumină strălucea pe o serie de inele metalice întrepătrunse. Citi precaută plăcuţa. Titlul lucrării, *Lumi*, era urmat de două date care cuprindeau un interval de trei săptămâni. Inscripţia de sub ele era suficient de directă pentru a o face pe Eugenia să se crispeze:

„Submediocră şi în artă, şi în pat."

– Nu există nici un nume al artiştilor, observă Cyrus. Se uita la o casetă de sticlă din apropiere. Doar titluri, date şi inscripţii cu referiri sexuale.

– Am impresia că acele comentarii se referă la artiste, nu la obiectele din casete. Eugenia se plimbă prin umbrele dense dintre şirurile de piedestale.

– Mă întreb ce-i cu camera asta.

– Vrei concluzia profesionistă a unui detectiv experimentat antrenat să observe detalii?

– De ce nu? M-am întrebat mereu cum ar suna o astfel de concluzie.

– Am impresia că ne aflăm într-o galerie dedicată lucrărilor fostelor amante ale lui Daventry. Conform informaţiilor mele, tipului îi plăcea să se culce cu artiste.

Eugenia se cutremură în timp ce pătrunse și mai adânc în penumbră. Își aminti felul în care licăriseră ochii lui Daventry când i-l prezentase lui Nellie.

- Informațiile tale sunt corecte. Avea o înclinație spre artiste.

Tocmai era pe cale să se îndrepte spre ușă, când zări sclipirea unei sticle în celălalt capăt al camerei. Porni automat către ea.

Se opri brusc la un metru de ultimul piedestal și privi fix obiectul aflat înăuntru.

Era ca și cum ar fi intrat într-o criptă bântuită. Sângele îi îngheță. Stomacul i se strânse. Palmele i se umeziră.

- Dumnezeule!

- E ceva în neregulă?

Cyrus se apropie prin întuneric de ea.

- Acel *lucru* din casetă.

Îi fu greu să rostească vorbele. Era literalmente dureros să se uite la acea sculptură. Aceasta era alcătuită din sticlă spartă și bucăți de metal ruginite. Totul era răsucit și mototolit. Striga furia și nebunia artistei, o creație monstruoasă, care contamina spațiul din jurul său.

- Ușurel! Cyrus îi cuprinse umerii cu un braț. Categoric, n-aș vrea să se afle pe polița șemineului meu, dar nu arată mai rău decât multe alte obiecte de artă moderne.

- Este înfricoșătoare.

- Mda, e cam urâtă, nu-i așa? Se aplecă și citi ce scria pe plăcuță. Se numește *Floare*.

Eugenia se cutremură.

- Datele sunt de-acum cinci ani jumate, spuse Cyrus.

- Chiar înainte ca Daventry să se mute pe insula Frog Cove.

- Inscripția este puțin mai flatantă decât în cazul majorității celorlalte, dar nu prea mult. „Talentată, dar nu merită prețul."

Eugenia trase adânc aer în piept, absurd de recunoscătoare pentru greutatea liniștitoare a brațului lui.

– Oricine a creat această... această chestie era plină de furie. Şi probabil puţin mai mult decât nebună.

– Nu vreau să te jignesc, Eugenia, dar cred că îţi laşi imaginaţia să zburde prea mult.

– Nu. Clătină din cap. Nu este imaginaţia. Când vine vorba despre artă, mă bazez pe intuiţie. Şi nu greşesc aproape niciodată.

Ea acceptase înţelegerea cu el.

Cyrus nu era sigur dacă era un lucru bun sau unul rău. Îşi asumase un risc calculat când îi povestise ce urmărea cu adevărat. Dar, având în vedere că poliţistul local bătea la uşă şi că în pivniţă se afla un cadavru, luase o decizie bazată pe instinct.

Mai târziu în acea dimineaţă, stând lângă tejgheaua de la Burt's Gas & Grocery, îşi aminti că nu era ca şi cum ar fi avut prea multe opţiuni. Avea nevoie de cooperarea benevolă a Eugeniei chiar dacă îl minţea de îngheţau apele.

– Am înţeles că voi aţi dat peste Leonard Hastings la Glass House, noaptea trecută. Bărbatul firav din spatele tejghelei băgă într-o pungă o sticlă de doi litri de lapte degresat. Numele de pe şorţul lui anunţa că era Burt de la Burt's Gas & Grocery. Tot oraşul a aflat că bătrânului Leonard i-a stat ceasul, în cele din urmă.

– Asta pare să fie opinia generală. Cyrus scoase banii din portofel. Doctorul Jones a spus că lua multe medicamente pentru problemele pe care le avea cu inima.

– Aşa este. Ei bine, nu-mi place să zic asta, dar mă îndoiesc că cineva îi va duce prea mult dorul lui Leonard.

Eugenia îşi ridică privirea de la un stand cu produse proaspete cam ofilite.

– De ce nu?

– Meditation Jones vă va spune că a avut o aură murdară. Burt se strâmbă. La naiba, poate că are dreptate. Tot ce ştiu eu este că nimeni în afară de Daventry nu l-ar fi angajat. Bătrânul Leonard era cam sinistru. Dar, în fond, la fel era şi Daventry. Într-un mod mai stilat, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

– Nu mi-am dat seama că oamenii de pe-aici îl considerau pe Daventry sinistru. Eugenia se îndreptă spre tejghea, ţinând în mâini un ardei roşu şi o salată verde. Îl cunoşteaţi?

– Nu prea bine. Burt pufni. Daventry nu avea timp pentru localnici. Îşi făcea cumpărăturile pe continent. Spunea că nu găseşte aici mâncarea lui pretenţioasă.

Pe Cyrus îl amuză uşoara roşeaţă din obrajii Eugeniei.

– Înţeleg, zise ea rigidă.

– Să ştiţi că nu mă plâng, continuă Burt. Dacă n-ar fi fost Daventry, nu i-am fi avut pe toţi artiştii ăştia care locuiesc aici, iar eu fac la fel de mulţi bani de pe urma turiştilor ca toată lumea. Însă faptul că ideea lui cu colonia de artă a funcţionat nu înseamnă că Daventry era un tip cumsecade.

– Am înţeles că Daventry dădea nişte petreceri nebuneşti la Glass House, murmură Eugenia.

– Da. Ajutorul de şerif Peaceful a trebuit să se ducă acolo, o dată sau de două ori. Se spune că se consumau droguri şi altele asemenea la petrecerile alea. Eu n-am cum să confirm. Singurii invitaţi acolo erau artiştii şi prietenii lui care veneau din afara insulei.

Cyrus se uită la el.

– I-aţi văzut pe oaspeţii de pe continent?

– Sigur. Erau aceiaşi de fiecare dată. Obişnuiau să vină cu feribotul. Erau cinci. Niciodată nu se opreau în oraş. Se duceau direct la Glass House. Rămâneau peste noapte şi plecau a doua zi. Socotesc că acum n-o să mai vină, din moment ce lui Daventry îi cresc flori pe piept. Burt zâmbi. Am auzit că voi doi sunteţi în vacanţă.

– O vacanţă de lucru, răspunse Eugenia repede. Daventry şi-a lăsat colecţia de sticlă muzeului Leabrook. Eu sunt directoarea muzeului. Am decis să-mi petrec vacanţa inventariind obiectele de sticlă înainte de a fi împachetate şi transportate în Seattle.

– Îhî. Burt nu păru impresionat. Am auzit că lucraţi pentru un mic muzeu din Seattle.

– O fi Leabrook mic comparativ cu unele muzee, spuse ea cu răceală, dar vă asigur că, atunci când vine vorba

despre sticlă, se poate măsura cu unele de câteva ori mai mari.

Cyrus fu amuzat de nota trufaşă din vocea ei şi de ridicarea arogantă a bărbiei. Purta o pereche de pantaloni de un verde vânătoresc şi o neprotocolară cămaşă verde în stil milităresc. O curea lată de piele îi sublinia talia subţire. Două cerculeţe de argint străluceau în urechile ei.

Atitudinea ei mândră şi calmă îl intriga şi îl provoca deopotrivă. Exista forţă în această femeie. Aflase cu mult timp în urmă că forţa era adesea folosită pentru a ascunde sau a controla pasiuni puternice.

Se întrebă ce fel de pasiuni clocoteau dincolo de faţada atrăgătoare a Eugeniei. De asemenea, se întrebă dacă îi spusese sau nu adevărul noaptea trecută, când susţinuse că se afla aici pentru a afla ce se întâmplase cu Nellie Grant.

Încă reflecta la prima întrebare, dar în privinţa celei de-a doua existau două posibilităţi distincte. Prima era că nu minţise, caz în care suferea de un exacerbat simţ al responsabilităţii. A doua era că minţise, caz în care exista probabilitatea ca şi ea să se afle în căutarea cupei Hades.

Trebui să recunoască faptul că fusese foarte convingătoare cu povestea lui Nellie Grant. Nu mulţi oameni minţeau atât de bine. Dar el cunoscuse unul sau doi care erau în stare. Gândul îi zbură la Damien March.

– N-am mai intrat într-un muzeu de când eram copil. Burt îşi sprijini un braţ pe maşina de marcat. Acum, ori de câte ori am ocazia să mă duc în Seattle, încerc să văd un meci. N-am vreme de pierdut cu chestiile alea culturale plictisitoare, ştiţi?

– Serios? rosti Eugenia.

Cyrus tresări. Răceala cu care fusese rostit acel unic cuvânt ar fi putut îngheţa măduva din oasele celor mai mulţi bărbaţi.

Cu toate astea, Burt nu păru să remarce răceala din atmosferă. Se răsuci spre Cyrus, cu o privire întrebătoare:

- Ajutorul de șerif Peaceful spune că sunteți asistentul domnișoarei Swift.

Scepticismul din ochii lui Burt era foarte similar cu cel pe care Cyrus îl observase în privirea lui Peaceful, cu o noapte în urmă. Nimeni nu înghițea povestea aia. Era vremea să facă o mică ajustare.

- Nu sunt chiar asistentul ei. Cyrus îi făcu intenționat cu ochiul, ca de la bărbat la bărbat. Mai degrabă, un prieten foarte apropiat. Între noi fie vorba, singura sticlă de care îmi pasă este una plină cu bere.

Burt râse zgomotos.

- Vă înțeleg foarte bine.

- Genie a vorbit cu șefa ei să mă lase să vin cu ea în vacanța asta în care trebuie să inventarieze sticlăria. Treaba este că astea erau singurele două săptămâni în care puteam aranja să fim împreună în vara asta. Ne-am gândit că ar fi bine să profităm de ele.

- Este foarte normal. Burt studie ananașii de pe cămașa verde a lui Cyrus. Nu prea reușeam să vă văd drept un tip artistic.

- Nici vorbă. Cyrus era conștient că Eugenia devenise rigidă lângă el. Se uită la ea. Gata, scumpo? Ar fi cazul s-o luăm din loc. E aproape ora prânzului.

Flăcări chihlimbarii licăriră în ochii Eugeniei. El se întrebă în treacăt dacă avea să facă vreo scenă și să spulbere povestea modificată. Nu i-ar fi plăcut deloc să-și piardă acoperirea, dar explozia era posibil să merite.

Totuși, ea își reveni repede și chiar izbuti să etaleze un zâmbet crispat.

- Gata. Dar încep să cred că vacanța asta a noastră a fost o mare greșeală.

Barte se uită înțelegător la ea.

- Știu că trebuie să fi fost un șoc să-l găsiți pe bătrânul Leonard așa cum l-ați găsit. Dar asta nu trebuie să vă facă o impresie proastă despre insula Frog Cove, domnișoară Swift. La naiba, tocmai ne pregătim pentru marele festival al artei. Începe la sfârșitul săptămânii, știți? Este un eveniment foarte apreciat.

- Genie abia așteaptă, nu-i așa, scumpo? spuse Cyrus.

Eugenia își dezvălui dinții albi și egali într-un zâmbet strălucitor complet fals.

– Da, așa este. Nu l-aș rata pentru nimic în lume. Categoric, va fi lucrul cel mai interesant din vacanța mea.

Își scoase ochelarii de soare din geantă, îi puse pe nas și se îndreptă spre ușă.

Burt o urmări încruntându-se ușor.

– Este puțin cam prea sensibilă, îl lămuri Cyrus. Știți cum sunt artiștii.

Burt se relaxă și chicoti.

– Știu ce vreți să ziceți.

Cyrus luă alimentele și porni relaxat spre ușă.

Când ajunse pe trotuar, Eugenia era deja cu câțiva pași în fața lui. El refuză să grăbească pasul. Un bărbat trebuia să se gândească la demnitatea lui. Cuprinzând punga cu un braț, își scoase ochelarii de soare din buzunarul stâng și și-i puse.

Eugenia își întoarse capul pentru a-l privi urât peste umăr.

– Ce ți-ai imaginat că faci acolo, în magazin? Trebuia să fii asistentul meu, nu... nu...

– „Iubitul" este cuvântul pe care îl cauți.

– Nu-mi pune cuvinte în gură.

– Povestea aia nu ținea. Se uită la bannerele colorate care atârnau deasupra străzii. „Festivalul atelierelor Daventry" scria pe ele cu litere îngroșate. Peaceful Jones nu a înghițit-o noaptea trecută, iar Burt n-o înghițea astăzi. A trebuit să trec la cealaltă poveste.

– Ar fi trebuit să discuți cu mine înainte de a face ceva atât de drastic.

– N-am avut timp.

Ea merse în fața lui, prin dreptul unui șir de mici buticuri.

– Îmi plăceai mai mult ca asistent.

– Poate pentru că îți dădea iluzia că tu ești șefa.

– Asta nu-i o glumă.

– Genie, fii cinstită. N-am avut de ales. Trebuie să fac o anchetă pentru tine. A fost necesar să iau o decizie. Cyrus dădu politicos din cap spre un mic grup

de oameni care îi priveau curioşi de pe treptele oficiului poştal. Ai auzit ce-a spus Burt. Pur şi simplu, nu par genul artistic. Poate din cauza cămăşii.

- Da, rosti ea sec, poate din cauza asta. N-ai făcut nici cel mai mic efort ca povestea cu asistentul să ţină, nu-i aşa? Ai sabotat-o intenţionat, nelăsându-mi altă alternativă decât să fac ca tine. Cyrus, detest să fiu manipulată. Nu voi tolera asta.

Cyrus se gândi că disputa i părea ciudată. Rareori, oamenii îi puneau la îndoială deciziile. Nu-l plăceau întotdeauna, dar rareori se îndoiau de el.

- A trebuit să gândesc de unul singur, în magazinul alimentar.

- Dacă asta-i o mostră a modului cum gândeşti de unul singur, stăm foarte prost.

- Nu eşti deloc impresionată, nu?

- Nu, nu sunt absolut deloc impresionată.

- Ţi-am spus de la bun început că povestea cu muzeul n-o să ţină. Tensiunea din spinarea ei elegantă începea să-l îngrijoreze. Îmi pare rău că a trebuit s-o schimb în felul acesta. Am crezut că vei înţelege. Ai văzut cum se uita Burt la mine. Nu vrei să stârneşti mai multă curiozitate decât este inevitabil.

- Versiunea ta tâmpită a poveştii o să fie şi mai greu de crezut decât varianta că îmi erai asistent, spumegă ea. E suficient să ne arunce o privire, şi orice cretin îşi poate da seama că este imposibil ca noi doi să avem... o relaţie.

- N-aş fi atât de sigur de asta.

- Eu sunt.

Cu o rază de speranţă, el se gândi că doamna protesta prea mult. Sau poate că el confunda dorinţa cu realitatea. Mda, probabil că asta era.

- Genie, îmi cer scuze. Dar ce-i făcut e bun făcut. Trebuie să susţinem asta în continuare.

- Mereu procedezi în felul acesta?

- În ce fel? rosti el surprins de întrebare.

- Iei decizii fără a te deranja să te consulţi cu altcineva?

Acuzaţia îl uimi. Îşi dădu seama că era adevărat, era obişnuit să fie el cel care lua deciziile. Din ziua în care renunţase la facultate pentru a avea grijă de bunicii lui bolnavi, el luase decizii. Dar ştiuse cu mult timp înainte de asta că alţii depindeau de el.

De când îşi aducea aminte, existaseră oameni care avuseseră nevoie de el. La început, Beau şi Gwen Colfax depinseseră de el pentru a umple golul lăsat de moartea unicului lor copil, mama lui, Jessica. Apoi, urmase un lung şir de oameni care avuseseră nevoie de el. Victimele infracţiunilor, soţia lui, Katy, Meredith şi Rick Tasker, angajaţii lui. Lista era interminabilă.

Se gândi că fusese un lucru firesc să ia decizii. Trebuise să ia decizii. Oamenii se aşteptau de la el să ia decizii. Singura lui încercare de a împărţi puterea decizională, parteneriatul cu Damien March, fusese un dezastru.

– Am făcut cum am crezut că e cel mai bine, zise el în cele din urmă.

– Asta-i o scuză proastă, zise ea şi făcu câţiva paşi în tăcere.

El se gândi că nu era singurul din zonă care avea obiceiul să ia decizii.

– Cred că una dintre problemele pe care le avem este că tu eşti la fel de obişnuită ca mine să deţii controlul, spuse el. Pot respecta asta.

– Chiar poţi? întrebă ea pe un ton caustic.

– Da, dar dacă vrem să ne îndeplinim scopurile comune trebuie să învăţăm să conlucrăm. Făcu o pauză, iar apoi adăugă cât mai smerit posibil: Promit ca, pe viitor, să discut înainte cu tine.

O simţi analizând logica situaţiei. Era furioasă pe el, dar tot avea un scop de îndeplinit. El era dispus să parieze că nu avea să pună asta în pericol doar pentru că modificase puţin povestea care le servea drept acoperire.

– În regulă, asta-i situaţia, spuse ea. Dar îţi jur, Cyrus, că, dacă îmi mai zici Genie sau scumpo o singură dată, nu voi fi răspunzătoare de faptele mele.

El suspină uşurat, în surdină.

– O să ţin minte.

– Iar data viitoare când îţi mai vine ideea unei mici surprize strălucite, vorbeşte cu mine mai întâi.

El se gândi la asta. În orice caz, avea să fie o noutate.

– S-a făcut!

Ea se opri şi se răsuci spre el, cu o mână în şold şi cu cealaltă ţinând cureaua genţii de piele de pe umăr.

– Şi, pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-te mai repede.

– Da, doamnă.

El ocoli un grup de vizitatori ai galeriilor de artă care tocmai veniseră cu cursa de la prânz a feribotului şi ajunse lângă Eugenia. Aceasta îl ignoră când începu să meargă alături de ea.

Trecură pe lângă un butic cu mici balene sculptate manual şi pe lângă o galerie care vindea mobilier local din lemn.

Cyrus se concentră asupra cinei. După acea scenă neplăcută, era improbabil ca Eugenia să accepte să gătească din nou în seara aceea. Acest gând era oarecum deprimant. Se gândi că seara trecută fusese memorabilă. Fusese pentru prima dată după multă vreme când cineva gătise pentru el, exceptând restaurantele.

– Ai auzit ce a spus Burt despre drogurile de la Glass House? întrebă Eugenia.

– Da, am auzit.

– Se potriveşte cu ce mi-a zis Nellie despre drogurile sintetice pe care le consuma Daventry, rosti Eugenia gânditoare.

– Poate. Dar cred că poţi să renunţi la teoria că Nellie a fost ucisă pentru că a fost martoră la o tranzacţie cu droguri.

Eugenia îi aruncă o privire directă şi încruntată.

– De ce?

– Pentru că, dacă Daventry făcea afaceri cu droguri, este extrem de improbabil ca asta să se fi întâmplat aici, pe insula Frog Cove, unde oamenii au tendinţa de a-i remarca pe străini. Ar fi cumpărat marfa în Seattle sau în L.A. Undeva unde el şi dealerii ar fi fost anonimi.

– Ce părere ai despre oaspeții obișnuiți care veneau cu feribotul pentru a participa la petreceri? Cei despre care a pomenit Burt.

– Probabil... alți membri ai Connoisseurs' Club.

Ea suspină.

– Detest să recunosc, dar e ceva logică în ce ai spus, cum că este improbabil ca Daventry să fi făcut afaceri cu droguri pe insulă.

– Din când în când, încerc să fac ceva logic, la fel cum încerc să fac ceva deosebit.

– Pentru a-ți impresiona clienții?

– Da. Cyrus se opri lângă jeep. Deschise ușa pasagerului și i-o ținu Eugeniei. Spune-mi ceva. Ce vei face dacă nu vei obține răspunsuri la întrebările legate de Nellie Grant?

Sprâncenele ei se ridicară ușor deasupra ramelor ochelarilor.

– Dar voi obține răspunsuri. Lucrez cu tine acum, iar tu ești un detectiv grozav, îți amintești?

– Mda, așa este. Bănuiesc că mi-a scăpat.

– E rândul meu. Ce se întâmplă dacă reușesc să aflu unde este cupa Hades, iar tu izbutești să-l atragi pe Damien March afară din ascunzătoare?

El ridică din umeri.

– După ce voi termina, o să returnez cupa proprietarului de drept.

Ea se sprijini de jeep și își încrucișă brațele sub sâni.

– Eu consider că, dacă vasul Hades chiar există, lucru pe care nu sunt încă gata să-l admit, atunci face parte din colecția de sticlă Daventry.

– O, nu! o avertiză el încet. Nici prin cap să nu-ți treacă să pretinzi cupa pentru Leabrook. Cupa Hades se va duce la clientul care a plătit firma March & Colfax pentru a o transporta la el, acum trei ani.

Eugenia își smulse ochelarii întunecați și îl fixă cu o privire rece.

– Cum a intrat clientul tău în posesia cupei?

– A cumpărat-o la o licitație.

– Ai văzut documentele? Factura? Certificatul de proprietate?

Cyrus zâmbi slab.

– Cupa Hades nu şi-a schimbat niciodată proprietarul pe piaţa deschisă. Genul de oameni care au avut-o nu s-au complicat niciodată cu documente oficiale şi înregistrări ale tranzacţiilor.

– Deci nu există nici o dovadă solidă a dreptului de proprietate? întrebă ea repede.

– Nu mai insista în direcţia asta, Eugenia. Ţi-am spus că acea cupă îi aparţine clientului meu. O să am grijă s-o capete. Ce face cu ea după aceea îl priveşte.

– Din câte mi-ai zis, este posibil ca vasul să fi fost furat de câteva ori în trecut. Clientul tău e posibil să nu fie cu nimic mai legitim decât a fost Daventry. Caz în care mi se pare că Leabrook are dreptul să-l revendice.

Cyrus se sprijini de marginea acoperişului şi se aplecă foarte aproape de Eugenia.

– Uită! zise el încet.

Ea nici măcar nu tresări.

– O să vorbesc cu Tabitha despre această situaţie, dacă vrei. Şi, de asemenea, mă voi consulta cu avocaţii noştri. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult cred că puteam avea un caz solid pentru ca acea cupă să ajungă la Leabrook. Desigur, presupunând că o vei găsi.

– Nici vorbă! Am avut o înţelegere, domnişoară Swift.

Ea îi adresă un zâmbet exagerat de strălucitor.

– Fii sigur că n-am de gând s-o reneg. Dacă găseşti cupa, te voi autoriza s-o foloseşti pentru a-l ademeni afară din ascunzătoare pe Damien March, ca să-l poţi preda poliţiei. Dar altă promisiune nu-ţi pot face.

– Eugenia, fii atentă! Cupa se întoarce la clientul meu.

Ea strânse din buze.

– Leabrook va trebui să asigure o pază potrivită pentru cupă în timp ce tu îţi pui în aplicare planul de a-l găsi pe March.

El strânse din dinţi.

– Sunt specialist în securitate. Eu voi aranja paza cupei Hades.

– Regret că trebuie să-ți amintesc asta, Cyrus, dar, din câte știu, ultima dată când ai avut cupa în grijă, ai dat greș.

El deveni conștient de vuietul surd din urechile lui.

– Cred că ar fi mai bine să intri în jeep. Acum!

– Ar fi descoperirea deceniului în lumea sticlei. Nu, ar fi descoperirea secolului. Entuziasmul străluci în ochii ei. Adică, încă nu prea îmi vine să cred că există, dar, Dumnezeule, dacă da, ei bine, cerul e limita. Aș putea organiza o întreagă expoziție în jurul ei. Aș face caz de legendă. Oamenii adoră astfel de lucruri.

– Intră în afurisitul ăsta de jeep, spuse el. Sau te bag eu înăuntru.

– Liniștește-te, Cyrus. Îi adresă un zâmbet împăciuitor. Intru în jeep. Se așeză pe locul din față. Vezi? Poftim, sunt în jeep. Ești fericit acum?

Se uită la el cu același aer de superioritate cu care și-o putea imagina uitându-se la un artist dificil și temperamental.

Cu mare grijă, închise portiera pasagerului. Ocoli jeepul prin față, deschise portiera lui și se instală la volan. Rămase nemișcat vreme de câteva secunde, întrebându-se dacă să riște a răsuci cheia în contact. Experții susțineau că nu era sigur să conduci atunci când nu erai pe deplin stăpân pe tine.

Iar el categoric nu era pe deplin stăpân pe sine.

Privi drept în față prin parbriz.

– Ai avut dreptate când ai spus că, ultima dată când am avut cupa Hades în grijă, am dat greș. Data viitoare când o voi avea, intenționez să am mare grijă de ea. După ce voi termina cu March, i-o voi returna clientului meu. Leabrook nu are nici un drept asupra ei.

– Înțeleg că te preocupă reputația ca profesionist, dar cred că asta este o problemă pe care o vor lămuri avocații.

El își scoase foarte încet ochelarii de soare și îi întâlni privirea.

- Mai am un sfat gratuit pentru tine, Eugenia. Nu-mi sta în cale.

Ea rămase nemişcată.

- Ţi-aş putea da acelaşi sfat.

El îşi dădu seama că ea nu avea să dea înapoi. Urma să se lupte cu el până când unul din ei avea să fie înfrânt. Nu mai întâlnise niciodată o astfel de femeie. Până când toate astea aveau să ia sfârşit, urma să-l aducă în pragul nebuniei.

- Cyrus? Se încruntă. Te simţi bine? Arăţi puţin cam ciudat.

Vuietul din urechi se transformă în flăcări care îi invadară venele. Mai avea suficientă judecată pentru a recunoaşte că nu mai putea face diferenţa între provocarea sexuală şi cea personală reprezentate de ea. Partea primejdioasă era că nu era sigur dacă îi mai păsa de diferenţă.

- Nu. Întinse mâna spre ea. Nu mă simt bine.

O trase aproape şi o sărută apăsat.

capitolul 8

Fără nici un avertisment, măruntaiele Eugeniei se transformară în sticlă topită. Îşi dădu brusc seama că, dacă n-ar fi stat jos, ar fi aflat înţelesul real al expresiei „i s-au înmuiat genunchii".

Oraşul hormonilor.

Şi când te gândeşti că, în ultima vreme, se întrebase dacă n-ar trebui să ia mai multe vitamine sau să înceapă să bea ceai de ginseng.

- Dumnezeule mare!

Cuvintele îi fură estompate, căci gura lui Cyrus o zdrobea pe a ei. Nici un bărbat n-o sărutase vreodată în felul acesta. Simţea o căldură copleşitoare. Un torent puternic de arşiţă se rostogolea spre ea. Nu avea unde să fugă. Nu avea unde să se ascundă.

„Şi măcar dacă aş vrea să scap", gândi ea. O ciudată euforie cântă în venele ei. Îşi dori să se arunce în valul

puternic, năvalnic. În ceea ce o privea pe ea, nu se mişca suficient de repede.

Îşi încleştă o mână în părul lui Cyrus.

– Tică...

Cuvântul se sfârşi cu un geamăt răguşit în vreme ce el o strânse şi mai tare. Eugenia se gândi că probabil era o încercare flagrantă de a o controla prin tactici sexuale ieftine. Dacă aşa stăteau lucrurile, era o manevră crudă. Exact genul de lucru la care s-ar fi aşteptat din partea lui Cyrus. Se revoltă. El ar fi trebuit să ştie că ea era mult prea inteligentă şi prea matură pentru a ceda unei astfel de abordări.

Pe de altă parte, era mai încinsă decât interiorul cuptorului unui sticlar.

Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îl strânse cu putere. Începu să fie cuprinsă de curiozitate. Nici un bărbat nu încercase vreodată s-o controleze prin tactici atât de evident sexuale. Sau, dacă o făcuse, ea nu remarcase strădania, ceea ce era o dovadă copleşitoare a eşecului încercării.

Cyrus îşi puse o mână pe spatele ei şi o lipi de pieptul lui. Cealaltă mână îi cuprinse partea de sus a coapsei.

Îşi jură că, mai târziu, avea să-l pună la punct pentru asta.

Mult mai târziu.

Imediat după ce se va mai desfăta puţin cu dogoarea sexuală care emana în valuri din el. De ce să-şi lipsească hormonii de singura stimulare adevărată de care se bucuraseră de secole?

– La naiba! murmură Cyrus când, în cele din urmă, se desprinse pentru a respira. Ar fi trebuit să ştiu că nu este indicat să fac asta.

– Să nu te gândeşti că va schimba ceva.

– Crede-mă, deocamdată nu gândesc deloc, rosti el cu convingere sinceră.

– Şi să nu-ţi vină ideea că te poţi folosi de sex pentru a mă controla.

– Aş fi atât de norocos.

Gura lui o cuprinse din nou pe a ei, fierbinte, şi adâncă, şi provocatoare.

Ea se gândi că, aparent, el nu făcea *nimic* în grabă. Dar cu siguranţă făcea temeinic ce făcea acum.

Îşi arcui degetele pe umerii lui largi, savurând atingerea trupului ferm, musculos. Era solid ca o stâncă. Poate încăpăţânat ca o cărămidă, dar categoric solid. Genul de bărbat care nu se supunea, care nu tremura, care nu fugea din faţa unei femei la fel de puternică precum el.

Cyrus murmură ceva neinteligibil, apoi se răsuci şi se sprijini de spătarul scaunului ei. Se aplecă spre ea.

Pe Eugenia o apucă ameţeala. El era mare. Cu umeri care blocau lumina soarelui când se lăsă spre ea. Ea îşi puse o mână pe piciorul lui. Bâjbâind, degetele ei dădură peste ceva dur care umfla ţesătura pantalonilor lui.

– Hristoase! rosti el şi trase aer în piept.

– Scuze.

Ea se mişcă din nou, iar de data asta braţul ei lovi un alt obiect dur.

Claxonul jeepului izbucni zgomotos.

– O, rahat! Cyrus îşi înălţă capul. Nu pot să cred.

Eugenia deschise ochii şi reveni la realitate cu o bufnitură dură. Lumina soarelui dansa pe capotă. Clipi pentru a se feri de strălucirea ei. Abia apoi observă câţiva spectatori zâmbitori, care se opriseră să privească activitatea ce se desfăşura pe locul din faţă al jeepului.

– Dumnezeule mare, asta-i o nebunie. Se îndreptă de spate şi băgă înăuntru cămaşa care îi ieşise din pantaloni. Nu m-am mai simţit atât de ruşinată de când am vărsat din greşeală şampanie pe unul dintre membrii consiliului Fundaţiei Leabrook, la recepţia anuală de anul trecut.

– Îmi face plăcere să ştiu unde mă încadrez în seria incidentelor jenante din viaţa ta.

În ochii lui încă ardea ceva primejdios.

– Ai mare tupeu să reacţionezi de parcă te-aş fi jignit.

El îşi scoase din buzunar ochelarii de soare şi şi-i puse cu o mişcare deliberat lentă.

– Ar trebui să fiu flatat că te simţi umilită din pricină că ai fost văzută sărutându-mă?

Ea fu străbătută de un mic fior rece. Se uită la impenetrabilele lentile reflectorizante care îi ascundeau privirea. Omul legii din viitor revenise.

– Oricum, ce-ţi închipuiai că faci? vru ea să ştie.

– Tocmai eram pe cale să te întreb acelaşi lucru.

– Tu ai început.

Gura lui se strâmbă.

– Iată un adevărat comentariu de adult. Aş fi putut jura că tot ce s-a întâmplat aici, cu un minut în urmă, a fost ceva reciproc.

Cuvintele lui o dezmeticiră brusc. El avea dreptate. Ea îşi asuma întotdeauna responsabilitatea pentru acţiunile proprii.

– Da. A fost reciproc. Nu prea înţelept, dar reciproc. Îşi găsi ochelarii de soare şi şi-i puse pe nas, cu o senzaţie de uşurare. Cel puţin aşa se aflau pe poziţii mai egale. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să plecăm de-aici!

– De îndată ce-mi găsesc cheile.

– Ce s-a întâmplat cu ele?

– În tot entuziasmul ăla, probabil mi-au scăpat.

Se aplecă pentru a căuta pe bâjbâite pe podeaua jeepului.

– Halal expert în securitate. Încercă să ignore privirile amuzate ale celor care treceau pe lângă maşină. Nu eşti în stare să-ţi păzeşti nici măcar cheile maşinii.

– Ţi-a spus cineva vreodată că o femeie care se abţine să facă ferfeniţe orgoliul unui bărbat are parte, în general, de mai multe întâlniri?

– Un fost iubit mi-a zis odată ceva de genul ăsta.

– Dar nu prea i-ai dat atenţie, nu?

– Hai să spunem doar că, din moment ce tot nu mai doream să mă întâlnesc cu el, nu am văzut nici un motiv pentru care să mă abţin.

– Aproape că-mi pare rău pentru el. Se auzi clinchetul cheilor. A, iată-le!

Cyrus îşi îndreptă trupul şi întinse mâna spre contact.

- Grăbește-te! Mă simt de parcă am fi într-o cușcă la grădina zoologică.

Tocmai se întindea să-și pună centura de siguranță, când văzu tabloul înrămat din fereastra galeriei de artă de peste drum. Șocul stinse scânteile de jenă, furie și impuls sexual.

- Dumnezeule! *Cyrus!*

- Ce mai e acum? Lentilele ochelarilor de soare îl făceau să aibă o expresie amenințătoare. Încerc să pornesc afurisitul ăsta de jeep.

- Tabloul acela. Acolo!

El se încruntă văzând schimbarea ei de atitudine. Apoi se răsuci pentru a se uita pe geamul lui.

- Care tablou? Sunt două.

- Cel cu pocalul venețian din secolul al XVI-lea pe fundal de sticlă verde. Se uită la scrisul de pe geamul magazinului. În Midnight Art Gallery. Îl vezi?

- Bine, bine, văd un tablou cu o cupă frumoasă care are un mic obiect punctiform în mijlocul capacului. Ce-i cu el?

- Nellie Grant a pictat acel tablou. Fac pariu pe viața mea.

Cyrus își întoarse brusc capul.

- Cum naiba îți poți da seama de asta?

- Pentru că i-am văzut lucrările. Lucrez în domeniul artei, îți amintești?

- Credeam că ești expertă în sticlă.

- Sunt. Ridică nerăbdătoare din umeri. Dar senzația pe care o am când privesc lucrările unui artist e cam aceeași indiferent despre ce-i vorba.

- Ce vrei să spui?

Ea se încruntă, nefiind sigură cum să-i explice.

- Există un simț al identității. E cam ca vocea cuiva. Odată ce ai auzit-o, o recunoști.

El o privi cu atenție.

- Ești sigură că tabloul acela a fost făcut de Nellie Grant?

- Dacă nu e făcut de ea, este un fals al naibii de bun. Dar de ce și-ar da cineva osteneala să falsifice lucrarea

galeriei știe cine sunt. Toată lumea de pe insulă știe după cele întâmplate noaptea trecută. Indiferent cine deține această galerie, probabil se așteaptă să am gusturi mai exigente, delicat fie spus.

– În regulă, hai s-o luăm altfel, zise el răbdător. Eu sunt cel care nu știe nimic despre artă, iar tu, pentru că ești obsedată sexual de mine, te-ai decis să mă educi.

Ea se răsuci brusc pentru a-l privi fix.

– Poftim? Obsedată sexual?

– După mica demonstrație de pe locul din față al jeepului meu, cred că este o poveste credibilă. Dat fiind faptul că, probabil, nimeni din galerie nu a ratat spectacolul, ar fi bine să mergem pe ideea asta. În plus, se potrivește bine cu povestea inițială.

Se abținu cu greu să nu-l înșface de gulerul cămășii cu ananași și să nu-l zgâlțâie. Singurul lucru care o opri fu conștientizarea faptului că era prea mare pentru a-l urni în vreo direcție în care nu era dispus să meargă.

– *Nu* sunt obsedată sexual de tine.

– Cum zici. Dar nu cred că trebuie să-ți faci griji că nu va crede nimeni noua noastră poveste.

– Ce. Vrei. Să. Spui?

– Mai devreme, erai îngrijorată fiindcă nu credeai că cineva va înghiți povestea că am fi un cuplu. Ai zis că e evident că nu sunt genul tău. Gura lui se arcui amuzată. Acum, toată lumea de pe insulă știe exact ce vezi la mine.

De data aceasta, îl înșfăcă de guler. Cu amândouă mâinile.

– Să nu-ți vină vreo idee că vei face pe amantul doamnei Chatterley.

El își coborî privirea.

– Îmi șifonezi cămașa.

Eugenia nu îndrăzni să vorbească, temându-se de ce-ar fi putut spune. Fără un cuvânt, îi dădu drumul, se răsuci pe călcâie și porni spre ușa galeriei.

– Nu uita ce ți-am zis, murmură Cyrus în urma ei. Uită-te la alte tablouri înainte de a întreba de cel pe care crezi că l-a pictat Nellie Grant.

– Cât de greu poate fi să faci pe detectivul? Nici unul dintre cei despre care am citit în romanele polițiste nu mi s-a părut din cale-afară de deștept. Pur și simplu, mișună de colo-colo până dau de o dovadă.

– În stilul ăsta, n-o să mai rămână nimic din mândria mea până la încheierea acestei afaceri.

– Ceva îmi spune că o să supraviețuiești.

Își smulse ochelarii de soare în timp ce intră pe ușă.

În interiorul micii galerii mai erau trei oameni. Toți erau ocupați cu examinarea unor acuarele anoste, care înfățișau pescăruși ursuzi cocoțați pe niște lemne noduroase aduse de valuri pe plajă.

Eugenia nu văzu pe nimeni în spatele tejghelei. O draperie neagră acoperea intrarea înspre camera din spate. Cineva se mișca în spatele ei.

Cyrus se uită în jur, apoi se apropie încet de un tablou înrămat care reprezenta o mare pe timp de furtună și un cer plumburiu. Îl examină fără să-și dea jos ochelarii de soare.

– Ce părere ai de ăsta, iubito? întrebă el. Nu crezi că ar arăta grozav deasupra șemineului meu?

Eugenia scrâșni din dinți când auzi cuvântul „iubito“, dar i se alătură în fața tabloului.

– Nu cred. Doar nu vrei cu adevărat acest peisaj marin în camera de zi?

– Ce-i în neregulă cu tabloul ăsta?

„Bună întrebare“, gândi Eugenia înverșunată. „Multe lucruri, dacă vorbești despre tabloul în care suntem noi doi. Dumnezeule mare, dacă sunt obsedată sexual de bărbatul ăsta?“

Ea nu fusese niciodată obsedată sexual de vreun bărbat. Îi plăceau bărbații și se bucura de compania lor. Dar menținuse mereu o anumită distanță între ea și masculii speciei chiar și în rarele ocazii când avusese o relație romantică.

Se gândi că, fără îndoială, un psiholog ar fi spus că se temea să aibă încredere într-un bărbat din pricină că tatăl ei se dovedise slab și egocentric. Și poate că psihologul ar fi avut dreptate.

Ea știa doar că era important să mențină o distanță sigură. În sinea ei, își dorea să evite riscul de a avea încredere în cineva care nu merita. Dorea să stea suficient de departe pentru a fi sigură că nu avea să fie rănită și dezamăgită atunci când avea să descopere inevitabila slăbiciune de dincolo de aparențe. Suficient de departe pentru ca inima ei să nu fie în primejdie.

Suficient de departe pentru a fi sigură că deținea mereu controlul.

Își ordonă să nu intre în panică. Cele întâmplate în jeep nu erau nimic altceva decât rezultatul exploziv al unui amestec volatil de energie sexuală îndelung reprimată, adrenalină și furie. Un cocktail tare pentru cineva nepregătit, dar acum era din nou stăpână pe sine. Nu avea să se repete.

Se concentră asupra peisajului marin pe care Cyrus îl admira.

– Nu e nimic în neregulă cu tabloul. Doar că nu cred că îți va plăcea prea mult timp. Este insipid. După o vreme, te vei plictisi de el.

– Insipid? Credeam că e pitoresc. Și are exact mărimea potrivită pentru a sta deasupra poliței.

Ea se gândi că el o tachina intenționat. Se întrebă cât de nesuferit avea să fie.

– Este oarecum decorativ, dar e plat. Ca un afiș.

– Afiș, hm? Ochelarii de soare străluciră când Cyrus își aplecă puțin capul pentru a-l privi din alt unghi. Știi ce cred, dragă?

Ea se sili să etaleze un zâmbet înghețat.

– Nu, dragă. Habar n-am.

– Capacitatea ta de a aprecia asemenea tablouri drăguțe cred că a fost distrusă de influența postmodernismului.

Ea îl privi fără expresie.

– Cum?

Cyrus își puse mâinile în șolduri.

– Insecuritatea impusă lumii artistice de minimalismul și modernismul secolului XX a fost suficient de rea. Dar acum avem de-a face cu o întreagă generație

de critici de artă și curatori a căror sensibilitate a fost distrusă de confuzia postmodernismului.

Eugenia se uită stânjenită în jur, conștientă că toată lumea din încăpere asculta.

– Ăăă, Cyrus...

– S-a creat o situație foarte dificilă, asta s-a întâmplat. Până când lumea artelor nu va găsi o cale de a redefini condiția artei contemporane, nimeni nu poate merge înainte. O, desigur, oamenilor le place să vorbească despre postmodernism, dar hai să fim serioși. Asta-i un concept absurd. Totul e static...

Eugenia se gândi cum ar arăta el cu rama peisajului marin în jurul umerilor.

– Apropo de statică absurdă...

Draperia din spatele tejghelei se dădu la o parte.

– Tocmai ați făcut o observație interesantă legată de postmodernism.

O femeie înaltă, cu osatură fină, având puțin peste 40 de ani, ieși din camera din spate.

Avea trăsături bine definite, iar ochii aveau o nuanță neobișnuită de albastru. Linii fine radiau de la colțurile lor. Părul ei castaniu și ondulat era frapant înspicat cu argintiu. Îl purta prins într-o coadă lungă, prinsă cu o clamă mare la ceafă. Faldurile unui caftan cu model exotic pluteau în jurul ei. Cercei grei, din metal și pietre semiprețioase, îi atârnau din urechi. Se asortau cu colierul lat.

Îi zâmbi lui Cyrus.

– Problema autodefinirii e mereu complicată, nu-i așa?

Cyrus păru încântat.

– Aveți mare dreptate.

Eugenia bătu darabana într-o ramă aflată lângă ea.

– Prietenul meu s-a decis recent că îl interesează arta.

Femeia cu păr castaniu îi aruncă lui Cyrus o privire sincer apreciativă, în vreme ce ocoli tejgheaua. Apoi îi zâmbi Eugeniei.

– Mă bucur să aud. Aș dori să fie interesați de artă cât mai mulți oameni. Ar fi bine pentru afacere. Apropo, eu sunt Fenella Weeks. Galeria este a mea.

- Eu sunt Eugenia Swift. El este Cyrus Colfax.

- Încântată să vă cunosc. Ridică din sprâncene. Sunteţi cuplul care stă la Glass House, nu-i aşa? Cei care l-au găsit pe Leonard Hastings noaptea trecută?

- Aşa este, spuse Cyrus. Veştile circulă repede aici.

Fenella râse.

- Chiar aşa.

- Îl cunoşteaţi pe Hastings? întrebă Cyrus.

- Nu prea bine. Sunt nou-venită pe insulă. M-am mutat aici şi am deschis galeria acum câteva luni. Leonard nu a intrat niciodată. Nu cred că îl interesa arta. Se uită la Eugenia. Sunteţi de la Leabrook, nu-i aşa?

- Aşa e.

- Avem pe insulă doi artişti care lucrează în sticlă. Din păcate, în acest moment nu am nici o lucrare de-a lor în galerie. Dar mă aştept să primesc una de la Jacob Houston, peste o zi sau două. Poate doriţi să vă uitaţi la lucrările lui. Sunt foarte speciale.

- Abia aştept să le văd, rosti Eugenia politicoasă.

Fenella suspină.

- Este atât de important ca un artist să atragă atenţia curatorilor, a dealerilor şi a colecţionarilor potriviţi. Eu fac tot posibilul să le asigur o expunere cât mai bună artiştilor mei, dar este imposibil pentru o galerie atât de mică şi aflată atât de departe de lume să aibă vreo influenţă reală.

Eugenia îi adresă un zâmbet compătimitor.

- Înţeleg.

Viaţa în lumea artei era dură. Valoarea unui obiect de artă contemporan era stabilită de o interacţiune complexă a colecţionarilor, a dealerilor şi a muzeelor. Expunerea potrivită însemna totul. Cariera unui artist depindea întru totul de prezentarea lucrărilor în cele mai prestigioase galerii şi de cumpărarea acelor lucrări de către cei mai importanţi colecţionari şi de cele mai importante muzee.

Eugenia ştia foarte bine că situaţia era chiar mai dificilă pentru artiştii care lucrau în sticlă. Considera

extrem de frustrant faptul că sticla încă nu era acceptată ca artă de calitate în anumite cercuri.

Din punct de vedere istoric, cei care lucrau în artă erau considerați meșteșugari, nu artiști. Creațiile lor, oricât ar fi de deosebite, erau considerate expresii ale măiestriei artizanale, nu artă. Dacă lucrurile urmau să iasă așa cum voia ea, Leabrook avea să contribuie la schimbarea acestei opinii.

Fenella se întoarse spre Cyrus.

– Sunteți interesat de acel tablou?

El se strâmbă.

– Bănuiesc că nu. Dar tot cred că ar arăta grozav deasupra șemineului. Peretele acela are nevoie de ceva, are mare nevoie.

Eugenia profită de ocazie.

– Dacă tu chiar vrei un tablou pentru camera de zi, de ce nu te uiți la cel din vitrină?

Cyrus se lumină la față.

– La cel cu balene și delfini?

Ea se întrebă dacă să-l strângă de gât atunci sau mai târziu.

– Nu. La cel cu pocalul vechi și fundal de sticlă.

El păru nesigur.

– Chiar îți place acela?

– Da, îmi place, rosti Eugenia cu fermitate. Un artist local?

– Da. Cerceii uriași ai Fenellei zăngăniră în timp ce femeia se îndreptă spre vitrină. Numele ei este Rhonda Price. Acesta reprezintă o nouă direcție abordată de ea. O tehnică frumoasă, nu credeți? Un minunat simț al luminii și al culorii. Pocalul acela pare să strălucească.

– Rhonda Price? Eugenia era uimită. Se uită la Cyrus, care doar ridică din sprâncene în spatele ochelarilor. Mai aveți ceva pictat de ea?

– Încă nu, dar mi-a promis că îmi va aduce curând altul. Fenella luă tabloul și îl răsuci pentru ca Eugenia și Cyrus să-l poată examina mai îndeaproape. Ieri l-am pus în vitrină. Prețul este trei sute de dolari.

– Îl iau.

Eugenia văzu gura lui Cyrus strângându-se ușor și înțelese că nu era mulțumit de impulsivitatea ei. Îl ignoră.

– Credeam că vom cumpăra un tablou pentru camera mea de zi, spuse el.

– Nu-ți face griji, o să-ți cumpărăm ceva cu pescăruși până să se încheie vacanța.

Eugenia se uită la mica semnătură din colțul din dreapta jos. Acum, era suficient de aproape pentru a putea citi. Rhonda Price.

Dar tabloul era pictat de Nellie. Era sigură de asta.

– Vreți să-l vedeți pe următorul pe care îl va aduce Rhonda? întrebă Fenella în vreme ce ducea tabloul spre tejghea.

– Da. Categoric. Eugenia o urmă. Am vreo șansă s-o cunosc pe Rhonda Price?

– Nu văd de ce nu. Fenella rupse o bucată lungă dintr-un sul de hârtie maro și împachetă tabloul. Ieri a luat feribotul ca să se ducă în Seattle. Când se va întoarce, o să-i spun că ați vrea să vă întâlniți cu ea.

– Mulțumesc. Eugenia deschise geanta și scoase portofelul. Aș aprecia.

Cyrus se apropie de tejghea.

– Întrebați-o dacă face tablouri cu pescăruși și valuri.

Stând lângă blatul din strălucitoarea bucătărie high-tech, Cyrus umplu un pahar cu sauvignon blanc.

– În regulă, dă-i drumul. Se uită la tabloul pe care Eugenia îl pusese lângă fereastră. Fierbi de când ai adus blestemăția asta. Ce se petrece în mintea ta?

– Știu că Nellie a pictat acest tablou.

O studie în timp ce traversă bucătăria ținând în mâini paharul cu vin și o cutie de Pacific Express. Descoperirea tabloului în Midnight Gallery îi stârnise și mai tare interesul. El îi putea simți energia și inteligența pulsând în ea, în timp ce studia tabloul.

– Dacă ai dreptate..., spuse el.

– Am dreptate.

El zâmbi slab.

- Atunci, atunci ai dat peste ceea ce noi, detectivii, numim o pistă adevărată. Următorul pas este să vorbim cu Rhonda Price.

- Sper că se va întoarce pe insulă în curând. Am o sumedenie de întrebări pentru ea. Vreau să știu cum a ajuns acest tablou la ea și de ce pe el apare numele ei.

- Dacă Rhonda Price o cunoștea pe prietena ta suficient de bine încât să pretindă că una dintre lucrările ei îi aparține, se prea poate ca și ea să fi avut o relație cu Daventry, zise Cyrus încet. Caz în care am și eu niște întrebări pentru ea.

Eugenia se uită la el.

- Ce vrei să spui?

- Mă interesează toți cei de pe insulă care l-au cunoscut bine pe Daventry.

- Lucrurile se complică.

- Adevărat. Dar, după cum ai subliniat chiar în această după-amiază, cât de greu poate fi să faci pe detectivul? Până și unul ca mine poate obține un permis.

Ea se îmbujoră.

- Eram nervoasă.

- Mda. Știu. Nu-ți face griji în legătură cu Rhonda Price. O s-o găsim. Între timp, ce-ai zice să ne luăm băuturile și să ieșim pe verandă? Este o seară frumoasă. Buletinul meteo spune că va ploua abia la noapte.

Ea ezită, nedorind să abandoneze tabloul chiar și pentru scurtă vreme. Apoi expiră încet.

- Bine. Bănuiesc că nu mai putem face nimic până mâine.

- Corect.

Cyrus ieși primul pe ușile franțuzești.

Ziua de vară târzie se sfârșea rapid, victimă a unei pante de deal bogat împădurite aflate în spatele casei. Copacii blocau ultimele raze ale soarelui cu mult înainte ca acesta să apună efectiv în spatele munților Olimp. În picioare pe verandă, Cyrus putea auzi apele adânci și reci din Sound izbindu-se de baza falezei.

Puse paharul Eugeniei pe o măsuță și se așeză pe unul din cele două șezlonguri din piele albă, cu cadre

cromate. Se lăsă pe spate, își ridică picioarele pe balustradă și sorbi din bere.

Fără un cuvânt, Eugenia se așeză alături de el. Își luă vinul și sorbi din el.

Cyrus se întrebă cum ar fi să se afle aici într-o vacanță adevărată cu ea, să știe că la noapte ea urma să doarmă în patul lui.

– Presupun că mâine-dimineață aș putea să lucrez puțin în seiful în care se află sticla, spuse Eugenia după o vreme. Tabitha mă așteaptă să mă întorc în Seattle cu un inventar complet.

– Nu cunoaște motivul adevărat pentru care te-ai oferit să-ți petreci vacanța aici, la Glass House?

– Nu. Eugenia își sprijini capul de spătarul șezlongului. Este convinsă că autoritățile au dreptate și că Nellie a căzut în mare. Cred că sunt singura persoană din întreaga lume căreia îi pasă de ce s-a întâmplat cu adevărat cu ea.

– Nellie nu avea nici o rudă?

– Din câte știu eu, nu.

– Ce s-a întâmplat cu lucrurile ei?

– Leonard Hastings le-a împachetat și mi le-a trimis. Eugenia ezită. Urma să le dau de pomană, dar nu m-am putut hotărî s-o fac înainte de a ști sigur ce s-a întâmplat. Le-am pus deoparte pentru o vreme.

Cyrus simți un fior de interes.

– Există hârtii sau scrisori care ne-ar putea spune ce s-a petrecut aici, la Glass House, în ultimele câteva săptămâni?

– Nu. Nellie nu scria scrisori. Și nici nu avea un jurnal sau notițe. N-am găsit nimic util printre lucrurile ei. Crede-mă, m-am uitat.

El se gândi la asta o vreme. Apoi sorbi din nou din bere.

– Vreau să mă uit prin documentele pe care Daventry le-a depozitat în camera de lângă seif. Mâine-dimineață am putea lucra împreună.

Ea cuprinse paharul de vin între palme.

– Niciodată nu m-am gândit că voi spune asta, Cyrus, dar mă bucur că ești aici. Găsirea cadavrului lui Hastings, noaptea trecută, și faptul că a existat un intrus au fost suficient de neplăcute. Acum, treaba asta ciudată cu tabloul lui Nellie. Una peste alta, toată povestea asta începe să mi se pară sinistră.

– Îmi place să cred că, uneori, sunt util.

Ea gemu.

– Îmi pare rău că ți-am insultat calitățile profesionale în după-amiaza asta.

– Las-o baltă.

– Nu, n-am avut nici un drept să fac acel comentariu stupid când ai scăpat cheile mașinii și n-ar fi trebuit să sugerez că detectivii particulari nu sunt inteligenți. Nu meritai asta.

– Am zis s-o lași baltă. La naiba, în toată cariera mea profesională, am făcut multe lucruri nu tocmai inteligente. Și, oricât de greu ți-ar veni să crezi, unii au spus lucruri chiar mai rele decât tine.

Ea zâmbi obosită.

– Ești prea amabil.

– Nu putem ignora cele petrecute astăzi, rosti el după un timp.

– Categoric nu putem, acceptă ea îmbucurător de repede.

El se lăsă din nou pe spate.

– Probabil ar trebui să discutăm despre asta.

– Sunt de acord. Din moment ce ai deschis subiectul, pot să-ți spun că am găsit numărul Rhondei Price în cartea de telefon. Mă gândeam s-o sun mâine-dimineață după prima sosire a feribotului.

El închise ochii și încercă să-și țină nerăbdarea în frâu.

– Nu vorbeam despre Rhonda Price. Mă refeream la faptul că nu puteam ignora ce s-a petrecut între noi, în mașina mea, în această după-amiază.

– A, aia.

El deschise ochii.

– Nu încercam să te controlez cu ajutorul sexului. La început, am fost nervos ca naiba, dar apoi lucrurile au luat cumva o turnură diferită.

– Înţeleg. Voce ei era crispată. A fost la fel de mult şi vina mea. Eram amândoi sub presiune. Ne aflăm într-o situaţie foarte stresantă. Este perfect de înţeles.

– Mda.

– La urma urmelor, amândoi am găsit un cadavru.

– Unii oameni ar considera asta o experienţă care uneşte, sugeră el.

Ea rămase tăcută câteva secunde.

– Da, bănuiesc că aşa este. Treaba este că amândoi încercăm să facem echilibristică pe un fir foarte subţire. Am fost amândoi de acord să cooperăm în anumite privinţe, dar avem scopuri diferite. Asta creează multă tensiune şi un conflict firesc.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai găsit deja o explicaţie logică.

– Amândoi suntem adulţi, continuă ea înfierbântându-se în timp ce-şi dezvolta teoria. Suntem capabili să privim lucrurile în mod matur. Eu, una, cu siguranţă asta intenţionez să fac.

– Asta înseamnă că nu eşti obsedată sexual de mine?

Ei îi stătu vinul în gât.

– Sigur că nu sunt obsedată sexual de tine. Se răsti: Niciodată în viaţa mea n-am fost obsedată sexual de nimeni. Nu am relaţii bazate pe obsesie sexuală.

– Înţeleg. Luă o altă înghiţitură de Pacific Express. De fapt, nici eu n-am avut vreo relaţie bazată pe obsesie sexuală.

Ea îl privi pătrunzător.

– N-ai avut?

– Nu. Făcu o pauză. S-ar putea să fie interesant.

– Cred că ar fi ceva extrem de superficial şi de limitat ca durată.

– Probabil că ar fi şi aşa. Se foi puţin pe scaun. Pe ce îţi bazezi de obicei relaţiile, dacă nu pe obsesie sexuală?

Ea îşi drese glasul, luă o altă înghiţitură de vin şi se sprijini din nou de spătarul şezlongului.

– Pe lucrurile obişnuite. Compatibilitate. Interese profesionale comune. Anumite similarităţi în materie de gusturi. Treburi de genul ăsta.

– Similarităţi în materie de gusturi? E vorba despre cămaşă, nu-i aşa? Nu poţi trece peste asta.

Gura ei se arcui într-un zâmbet neaşteptat.

– Nu, nu e vorba despre cămaşă.

– Eşti sigură?

– Foarte.

El îşi dădu seama că răspunsul ei îl făcuse să se simtă mai optimist decât fusese de foarte multă vreme.

– Ei bine, dacă nu vrei să vorbim despre sex, ce zici de cină?

– Ce-i cu cina?

– Mă întrebam ce o să-ţi pregăteşti, spuse el pe un ton foarte neutru.

– Nu ştiu. Îşi încrucişă picioarele. Am adus nişte rucola şi frunze de cicoare. Poate fac o mică salată cu brânză de capră şi *zaru soba*.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Ce-i *zaru soba*?

– Tăieţei din făină de hrişcă şi un sos special în care se pun aceştia. Tu ce-ţi faci?

– Bănuiesc că nu cunoşti reţete interesante cu ton.

– Singurul gen de ton pe care îl mănânc este *ahi sushi* cu ton fript mediu, cu puţin sos wasabi alături.

El privi morocănos peisajul spectaculos.

– Mă temeam de asta.

Eugenia ezită un minut.

– Am suficiente frunze de cicoare şi rucola pentru doi. Şi o grămadă de tăieţei. Dacă vrei să facem aceeaşi înţelegere ca seara trecută...

– Sigur, fac eu curat. Nici o problemă. Se gândi la asta. Mă pricep să fac curat. Cu asta mă ocup.

capitolul 9

Ginul tonic sosi într-un pahar de cristal de stâncă englezesc de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Bărbatul care

cândva fusese Damien March savură senzaţia de somptuozitate pe care i-o dădu atingerea paharului greu din mâna lui. Era o piesă Thomas Webb. Arăta ca şi cum ar fi fost tăiată dintr-o bucată de cuarţ solidă, nu făcută într-un atelier de sticlărie.

Fostul Damien March contemplă e-mailurile pe care tocmai le primise de la oamenii lui de pe coasta de vest. Colfax se afla negreşit pe urmele cupei Hades.

Situaţia fiind sub control pe frontul acela, era vremea să-l contacteze din nou pe viitorul senator al măreţului stat California. Secretul succesului unui şantaj era crearea unei aure de parteneriat între şantajist şi victimă. Odată ce victima accepta că persoana care o ameninţa cel mai mult era singura care o putea salva, devenea cooperantă.

Fostul Damien March se uită la Marea Caraibelor strălucind sub soare şi se gândi cât de încântat era. Pornise cu o oarecare reţinere acest jos. În ciuda atitudinii nesuferite şi relaxate, a modului său lent şi metodic de a acţiona şi a dispreţului amuzat faţă de ceea ce considera comportament afectat la oameni, Cyrus Colfax era şi inteligent, şi primejdios.

De fiecare dată când îşi amintea că el şi Colfax aveau atât de multe lucruri în comun, fostul Damien March simţea o senzaţie neplăcută. Cu toate astea, era adevărat, iar el recunoscuse asta din start. Amândoi apăruseră din nimic, fii bastarzi ai unor taţi care habar n-avuseseră de existenţa lor. Amândoi se realizaseră prin forţe proprii. Amândoi erau inteligenţi şi dispuşi să se concentreze asupra unui obiectiv oricât de mult era nevoie, până la atingerea lui. Şi amândoi erau capabili de o perseverenţă nemiloasă.

Dar exista o diferenţă semnificativă între ei doi. Fostul Damien March ştia că, în fond, asta îl despărţea pe învingător de învins. În vreme ce el se folosise de darurile lui naturale pentru a-şi asigura un stil de viaţă foarte apropiat de perfecţiune, Colfax se legase în cătuşele unui ocult cod al onoarei. Acest cod avea să-l distrugă în cele din urmă.

„Exact ce merită." Fostul Damien March își strânse mâna în jurul paharului de cristal. Cu trei ani în urmă, crezuse că scăpase de Cyrus Chandler Colfax. Se înșelase. Ticălosul naibii îl căutase de atunci neobosit, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Fostul Damien March știa că, până la urmă, avea să se trezească într-o dimineață cu Colfax în pragul ușii sale.

Se gândi că, poate, treaba asta cu pierderea cupei Hades era mâna destinului. Forța inevitabila confruntare, dar confruntarea avea să aibă loc în condițiile stabilite de el, nu de Colfax.

În ultimii trei ani, un lucru devenise clar. Atât timp cât Colfax era în viață, paradisul lui nu era în siguranță.

Fostul Damien March îngădui furiei să-l cuprindă o vreme. Îi dădu forță și putere.

După ce reuși să se stăpânească pe deplin, întinse mâna spre laptop.

Zackery Elland Chandler al II-lea închise computerul. Rămase în tăcere o clipă, în spatele biroului din lemn de tec pe care socrul lui i-l dăruise în ziua în care își anunțase candidatura pentru Senat.

Cel mai nou mesaj al șantajistului său începuse să ajungă la detalii.

> *... Păcatele vechi au umbre lungi: Poți să te relaxezi, afacerea noastră nu are legătură cu banii. E vorba pur și simplu despre politică. După luna noiembrie, vei fi într-o poziție care îți va îngădui să-i faci din când în când anumite favoruri cuiva care se gândește doar la interesul tău...*

Pe tot globul existau puțini oameni care să aibă o influență mai mare decât un senator al Statelor Unite. Șantajistul nu era interesat de bani. Voia să aibă acces la putere.

Zackery se gândi că tot ce trebuia să facă era să fie de acord cu condițiile ticălosului, până după alegeri. Izbucnirea unui scandal de o asemenea magnitudine

înainte de alegeri putea să-i distrugă toate şansele. Văzuse cum dezvăluiri mai puţin grave îi zdrobiseră pe alţi candidaţi.

Se gândi optimist că, odată instalat în funcţie, nu avea să-i mai poată face nici pe departe la fel de mult rău. Dacă îşi juca bine cărţile, vestea fiului său de mult pierdut nu avea să mai fie decât o bârfă răsuflată până la viitoarele alegeri.

„Doar dacă nu descoperă vreun jurnalist că şantajul datează de dinainte de alegeri." Zackery ştia că zvonurile unei muşamalizări nu s-ar stinge niciodată.

Trebuia să înfrunte adevărul. Dacă îl plătea pe şantajist acum, avea să ajungă să-l plătească tot restul carierei sale.

La naiba!

Dorea să realizeze atât de multe lucruri. Atât de multe lucruri importante, vitale. Dar, pentru a ajunge să contribuie la viitorul ţării, trebuia să câştige alegerile.

Iar pentru a câştiga alegerile era posibil să trebuiască să-şi vândă sufletul.

Se uită la fotografia în care se aflau Mary, Jason şi Sarah. Ei credeau în el. Erau mândri de el. Îl iubeau. Vestea că exista un fiu de care el nu ştiuse ar avea un impact zdrobitor asupra lor. Aveau să-l creadă când urma să le spună că habar n-avusese de existenţa presupusului său fiu? Chiar dacă fiul pe care nu-l întâlnise niciodată avea să istorisească o altă versiune a evenimentelor.

Dacă descopereau vreodată că îl plătise pe şantajist, aveau să înţeleagă de ce îi minţise?

Se ridică şi se duse la fereastră. Scânteietorul şi dogoritorul soare din sudul Californiei crea o strălucire orbitoare a geamurilor clădirilor învecinate. Pentru o clipă, tot ce reuşi să vadă fu un peisaj nesfârşit de sticlă reflectorizantă. Viitorul lui ricoşă la nesfârşit, inutil, dintr-o suprafaţă reflectorizantă în alta, până se pierdu în infinit.

Cu un efort, izbuti să-şi recapete stăpânirea de sine. Avea nevoie de fapte. În clipa aceea, avea doar cuvântul şantajistului că era fiul său. Primul lucru pe care

trebuia să-l facă era să descopere adevărul. Apoi urma să ia o decizie.

Se întoarse la birou și luă telefonul. Tocmai forma numărul avocatului, când îi veni în minte o posibilitate tulburătoare.

Misteriosul șantajist putea să fie propriul fiu.

Imediat după aceea, urmă un alt gând, și mai tulburător. Se întrebă cum arăta copilul.

„Nu, nu e copil. Nu mai este copil."

Dacă exista cu adevărat, fiul lui trebuia să aibă 35 de ani. Era bărbat, nu copil. Și era foarte posibil să fie furios, înverșunat și primejdios.

capitolul 10

Două zile mai târziu, Cyrus puse jos dosarul pe care îl studiase. Se sprijini de spătarul scaunului, își întinse picioarele și contemplă priveliștea prin ușa care despărțea seiful de camera cu documente.

Eugenia lucra preocupată la inventarierea colecției de sticlă Daventry, dar el știa că nu era în toane bune. De fapt, devenea tot mai agitată. Rhonda Price nu se întorsese pe insula Frog Cove.

Camera cu documente era puțin cam înghesuită, dar din punctul de vedere al lui Cyrus era mai confortabilă decât seiful. În general, Glass House nu putea fi descrisă ca odihnitoare, dar interiorul seifului îi deranja fundamental simțurile.

El nu se considerase niciodată un tip cu o imaginație foarte bogată – de fapt, era chiar invers, adevărul fie spus. Dar, pentru el, să se uite în seif era ca și cum ar fi privit o junglă de cristal în care frunzele plantelor exotice erau cioburi de sticlă, iar ochii animalelor de pradă, cristale fațetate.

Cyrus se gândi că Daventry se întrecuse pe sine cu acel seif pentru colecția de sticlă. Tot ce se afla în încăperea unde lucra Eugenia strălucea și orbea.

Spre deosebire de galeria luminată teatral de la etajul al doilea, seiful nu era amenajat stil muzeu, cu multe spații întunecate între standuri. În schimb, dădea senzația de supranatural. Pereții și tavanul erau acoperiți cu oglinzi, iar standurile erau din sticlă. Rezultatul era că obiectele din interiorul casetelor se reflectau la nesfârșit.

Dar cel mai neplăcut aspect din punctul de vedere al lui Cyrus era iluminarea. Întreaga încăpere era plină de o lumină de un verde palid provenită de la tuburile fluorescente colorate montate sub dușumeaua de sticlă.

Obiectele de sticlă din casetele special luminate străluceau de parcă ar fi fost făcute din pietre prețioase adevărate. Eugenia era înconjurată de vase de topaz, boluri de rubin, sticle de turcoaz și urcioare de smarald. Mai ales obiectele făcute din sticlă transparentă arătau bizar în acest decor. Lui Cyrus i se păreau a fi o sumedenie de pahare, cupe și urcioare create pentru fantome.

Eugenia stătea în picioare, în celălalt capăt al încăperii fără ferestre. Imaginea trupului ei aplecat spre un mare prespapier din sticlă îl făcu să zâmbească.

Hoața revenise în această dimineață.

Eugenia purta o altă bluză neagră și strâmtă din ceea ce părea o rezervă inepuizabilă. Aceasta avea un auster guler rotund și mâneci lungi, mulate. Era încălțată cu niște papucei negri pe care îi purta în Glass House.

Intensitatea expresiei de pe chipul ei îl fascină. O privi răsucind prespapierul în mână. Din anticamera în care ședea el, avu impresia că era acoperit cu mici flori strălucitoare din cristal.

– Este prețios? întrebă el vag curios.

– Totul e relativ. Nu-și ridică privirea de la obiectul pe care îl studia. Este un Clichy millefiori. E superb. Pe piața deschisă, valorează câteva mii. Dar nu este o achiziție deosebit de importantă pentru Leabrook. Colecția noastră de prespapieuri are deja câteva exemplare deosebite.

– Înțeleg.

Studie arcuirea grațioasă a trupului ei în vreme ce nota ceva într-un caiet. Când deveni conștient de o foame

care nu avea nici o legătură cu mâncarea, se sili să se uite în altă parte. Se gândi că micul exercițiu de autocontrol îi prindea bine. Probabil că îi întărea caracterul. În plus, nu avea nici un rost să ajungă obsedat sexual de o femeie care nu era obsedată sexual de el.

– Ai avut ceva noroc cu dosarele alea? întrebă Eugenia.

– Încă nu. Se uită la cel pe care îl pusese deoparte. Doar hârțogăria obișnuită la care te-ai aștepta în cazul unei colecții de obiecte de artă valoroase. Certificate de autenticitate, chitanțe, fotografii, istorice. Dar am verificat doar o treime din sertare. Mai am o grămadă.

– Cred că o s-o sun pe Rhonda Price din nou.

– Ai sunat-o deja de șase ori. Este evident că nu-i pe insulă. Nu are rost s-o suni din nou până la sosirea următorului feribot.

Gura Eugeniei se strânse într-o expresie care sugera răzvrătire. Apoi suspină.

– Presupun că ai dreptate. Puse cu grijă prespapierul înapoi în casetă și scoase un pocal mare, bogat decorat. Îl recunoști?

El îl studie.

– Este pocalul din tabloul pe care l-ai cumpărat alaltăieri de la Midnight Gallery, nu-i așa?

– Da. Se uită în jur, prin încăperea luminată de neon în verde. Este evident că Nellie a folosit această cameră ca fundal. A folosit același fundal verde și în primul tablou al seriei. Cel pe care mi l-a dăruit.

– Ai spus că sunt patru în total?

– Asta mi-a zis ea. Deocamdată, am văzut două. Mă întreb ce s-a întâmplat cu celelalte.

– Poate n-a apucat să le termine, sugeră Cyrus cât mai blând posibil.

– Nu, a spus clar că a pictat patru. Eugenia ridică o sticlă de parfum emailată. Frumoasă. Foarte frumoasă.

– Ce este?

– O sticlă de Émile Gallé. O atinse cu venerație. A fost un personaj important al mișcării Art Nouveau din Franța.

– E scumpă?

– Mmm. Foarte. Întoarse o pagină a caietului. Conform consemnărilor lui Daventry, a achiziționat-o cu șapte ani în urmă, la o licitație.

– Povestește-mi despre Daventry, zise Cyrus încet.

Ea își ridică privirea uimită.

– Ce vrei să știi?

– Cum l-ai cunoscut?

– Ți-am spus, a venit fiindcă dorea o consultație de la un specialist.

– Ce fel de informații a dorit?

Cu mare grijă, lăsă jos sticla Gallé.

– M-a rugat să-i evaluez un mic vas de sticlă roman pe care îl cumpărase din Anglia. Arătă spre o casetă aflată în partea cealaltă a camerei. Obiectul din dreapta. Se hotărâse să înceapă să achiziționeze sticlă străveche și dorea niște sfaturi.

– A venit pentru o consultație?

– Da. Ridică din umeri. Fiindcă deja aranjase să-și lase întreaga colecție muzeului Leabrook, am fost încântată să-l ajut.

Cyrus privi felul în care lumina reflectată de oglinzi strălucea pe părul ei negru. Își aminti ce zisese ea despre criteriile pe care își întemeia relațiile.

– Interese comune.

– Poftim?

– Nimic. Se uită la vasul roman. Era de un verde murdar, întunecat. Exista o patină ciudată pe suprafața lui. Acest luciu irizat este rezultatul îngropării în pământ, nu-i așa?

Sprâncenele Eugeniei se înălțară.

– Da. Probabil că vasul a fost cândva unul dintre obiectele puse într-un mormânt. Romanii au avut enorm de multe obiecte făcute din sticlă. Surprinzător de multe au supraviețuit.

– Nu trebuie să fii surprinsă că am recunoscut cauza irizației. Ți-am spus că, în ultimii trei ani, am făcut ceva cercetări legate de sticla străveche.

– Mi-ai spus.

– Cupa Hades nu are o asemenea irizaţie. Şi are nişte detalii incredibile. Trăsăturile Persefonei sunt atât de vii, încât aproape că poţi să-ţi dai seama ce gândeşte.

Ea îl fixă cu o privire pătrunzătoare, meditativă.

– Dar chipul lui Hades? El ce expresie are?

– O urmăreşte pe Persefona, care încearcă să scape din Lumea de Jos. Arată cam cum te-ai aştepta să arate în acea situaţie.

– Furios?

– Nu. Cyrus se uită la ea. Disperat.

Ea se încruntă.

– Disperat?

– Sigur. Cum altfel s-ar putea simţi?

– Nu ştiu. Ezită. Este stăpânul Lumii de Jos. Puternic. Primejdios. Obişnuit ca totul să fie aşa cum vrea el. Aş fi crezut că este furios din cauza sfidării Persefonei.

– Indiferent cine a făcut cupa, a înţeles reacţia lui Hades, rosti Cyrus cu glas domol. Dacă o pierde pe Persefona, pierde femeia care poate aduce lumină pe tărâmul lui întunecat.

– Ei bine, se poate. Făcu o pauză. Tu chiar ai văzut o cupă-cuşcă în urmă cu trei ani, nu-i aşa? Eşti sigur că nu era un fals?

– Foarte sigur. Se aşeză mai bine pe scaun. Ne îndepărtăm de subiect. Hai să revenim la Daventry.

Eugenia lăsă jos capacul casetei în care se afla sticla Gallé.

– Ce altceva mai vrei să ştii?

– Orice-mi poţi spune. Lansă o săgeată în întuneric. Ai avut o relaţie cu el?

– Da. Se uită prin capacul unei alte casete, în adâncul unei vaze albastre, bogat decorate. Dar nu pentru multă vreme.

El fu surprins de senzaţia de strânsoare din stomac. Avusese o legătură cu Daventry. „La naiba!"

– De ce ai încetat să te vezi cu el? Avu grijă ca vocea să-i fie neutră. Aş fi crezut că ţi se potrivea perfect.

Ea se răsuci pentru a se uita la el. Ochii îi erau măriţi de surpriză.

– De unde Dumnezeu ți-a venit ideea asta?

– Din câte îmi dau seama, îndeplinea toate cerințele tale. Era interesat de sticlă, bine educat, cultivat, dintr-o familie stilată. Cercetările mele mi-au confirmat că femeile îl considerau atrăgător. Ce-a fost în neregulă?

– E greu de explicat.

– A fost din cauză că i l-ai prezentat lui Nellie? Te-a părăsit pentru ea?

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

– Nu ești prea subtil, nu?

– Depinde. Pot fi. Dar uneori n-are rost să fii subtil. Spune-mi ce s-a întâmplat între tine și Daventry.

– De ce ți-aș zice? Mă privește personal.

– Uite ce este, Eugenia, eu încerc să-mi fac meseria. Și se prepune că tu trebuie să cooperezi, îți amintești? Cu cât aflu mai multe despre Daventry, cu atât îmi va fi mai ușor să-mi dau seama dacă moartea lui Nellie este legată de ceva ce se petrecea în viața lui.

– Ha! Se strâmbă. Vrei să afli lucruri despre el deoarece crezi că te-ar putea ajuta să afli ce a făcut cu vasul Hades.

– Și asta.

– În regulă. Își încrucișă brațele sub sâni. O să-ți spun de ce am încetat să mă văd cu Daventry. Dar să nu dai vina pe mine dacă n-are sens. Nici eu nu sunt sigură că înțeleg pe deplin motivul.

– Te ascult.

– Daventry era un soi de vampir.

Cyrus rămase nemișcat.

– Vrei să elaborezi?

– Ceea ce încerc să zic este că Daventry se folosea de oameni. Era fermecător și charismatic, și se folosea de ambele calități pentru a obține ce-i trebuia sau ce-și dorea de la victimele lui.

Lui Cyrus i se păru că temperatura din camera cu cristaluri scăzuse cu cel puțin treizeci de grade.

– Ce a vrut de la tine?

– Informații.

– Ce fel de informații?

Eugenia se îndepărtă de vitrină și începu să se plimbe printre standurile strălucitoare. Papucii din picioare nu scoteau nici un sunet la contactul cu podeaua de sticlă.

– Ți-am spus că voia să afle despre sticla străveche. Tocmai începuse să colecționeze astfel de obiecte și era foarte entuziasmat de asta. S-ar putea spune că era aproape pasionat.

– Pasionat, zici?

– Sorbea fiecare cuvânt pe care îl rosteam. Ca să-ți spun adevărul, la început a fost foarte flatant. Îți dai seama cât de rar se întâmplă ca o femeie să întâlnească un bărbat care o ascultă? Care o ascultă *cu adevărat*?

Dintr-un motiv obscur, Cyrus se simți obligat să-și apere genul.

– Poate nu te-ai întâlnit cu bărbații potriviți.

Ea se strâmbă.

– Poate că așa a fost. În orice caz, la a treia întâlnire, am început să am ceva îndoieli. Iar la a patra, am știut că voi înceta să mai ies cu Daventry.

– A încercat...? Cyrus se întrerupse, căutând un mod delicat de a formula întrebarea. Ăăă, a fost agresiv din punct de vedere sexual?

– El se folosea de farmec, nu de agresivitate, pentru a obține ce dorea, rosti Eugenia pe un ton sec. Totuși, spre sfârșitul relației, am avut senzația distinctă că n-ar fi ezitat să folosească forța dacă ar fi considerat că acesta era modul cel mai eficient de a-și atinge scopul.

Cyrus simți tensiunea vibrându-i în mușchii umerilor.

– A spus sau a făcut ceva care să îți dea de înțeles că ar putea deveni violent?

– Nu. Nu chiar. Eugenia grăbi pasul și se strânse în brațe. A fost ceva la felul cum se uita uneori la mine atunci când credea că nu observ. Ceva rece și calculat. Era greu să-l surprind asupra faptului pentru că putea deveni fermecător instantaneu. Când am încercat să-i explic asta lui Nellie, a zis că sunt nebună. Nu, a spus că sunt geloasă.

Cyrus nu se putu abține, trebuia să știe:

– Te-ai culcat cu Daventry?

Ea îi aruncă o privire exasperată.

– Totuşi, când anume eşti subtil? Ai grijă să mă anunţi, fiindcă n-aş vrea să ratez momentul.

– Scuze. N-am reuşit să găsesc un mod mai delicat de a întreba.

– Ai încercat măcar?

– Sigur. Dar e una dintre acele întrebări stânjenitoare.

– Cu siguranţă. Dacă m-aş fi culcat cu Daventry, aş refuza să-ţi răspund. Îşi ridică în treacăt ochii spre tavanul-oglindă. Dar, fiindcă n-am făcut-o, bănuiesc că-ţi pot spune că relaţia n-a ajuns până acolo. A rămas la nivel profesional.

– Pricep. S-a oprit acolo pentru că tu ai decis că e un soi de lipitoare umană.

– Nu mi-a plăcut senzaţia că se folosea de mine.

– E de înţeles.

Eugenia se opri în faţa unei vitrine mari. Se uită la urciorul din sticlă neagră şi aurie din interior.

– Dar, ca să-ţi zic adevărul, nu cred că relaţia ar fi evoluat nici dacă aş fi fost atrasă de el.

– De ce nu?

– Cred că Daventry era atras sexual de artiste. De femei ca Nellie. A fost galant şi fermecător cu mine o vreme fiindcă dorea să afle tot ce ştiam despre sticla din secolul al IV-lea. Dar nu cred că mă considera foarte atrăgătoare. Se uită foarte fix la urciorul negru cu auriu. În sens fizic, dacă înţelegi ce vreau să zic.

– Mda, înţeleg ce vrei să zici. Cyrus studie arcuirea delicată a cefei ei. O nevoie profundă, dureroasă apăru în partea de jos a trupului său. Mi se pare greu de crezut că nu a încercat să te seducă.

Ea îi aruncă o privire grăitoare.

– Nu că tu ai fi marşat, fireşte, adăugă el repede.

Colţul gurii ei zvâcni.

– Mulţumesc pentru încredere.

– Cu plăcere. Mai am o întrebare personală.

– Mă temeam de asta.

Cyrus expiră încet.

– Dacă era atât de fermecător și de charismatic, iar voi doi aveați atât de multe în comun, cum de ai reușit să vezi dincolo de strălucirea orbitoare a perfecțiunii lui?

– Intuiția, rosti ea. Sunt foarte bună la depistarea falsurilor.

La ora cinci în după-amiaza aceea, puse strălucitorul telefon cromat în locașul său și se uită urât la Cyrus.

– Rhonda Price tot nu răspunde.

– Probabil nu s-a întors pe insulă deocamdată, rosti Cyrus de lângă peretele alcătuit din ferestre de unde privea ploaia căzând peste Sound.

– Mai este un feribot la șase, și asta-i tot pe ziua de azi.

– Un bun detectiv particular trebuie să aibă răbdare.

Ea bătu darabana în brațul fotoliului în care stătea.

– N-am toată vara la dispoziție pentru a afla ce se petrece aici.

– Este abia a patra noastră noapte pe insulă.

– Iar singurul lucru pe care l-am descoperit până acum este că o femeie pe nume Rhonda Price încearcă să vândă tablourile lui Nellie ca fiind ale ei.

– Tu ai avut mai mult noroc decât mine. Cyrus se răsuci spre ea. Cred că amândoi avem nevoie de o pauză. Ce-ai zice să facem o plimbare cu mașina pe insulă, iar apoi să luăm cina în oraș?

– Unde vrei să mâncăm? Fu mâhnită de nota dură din vocea ei. Nu suntem în Seattle. Am văzut exact două restaurante în oraș, incluzând Neon Sunset Café. Refuz să mănânc acolo. E genul de local care servește gogoși vechi de o zi și hamburgeri plini de ulei.

– Asta înseamnă că rămâne doar restaurantul pescăresc din port.

Era o sugestie rezonabilă, iar ea știa asta.

– În regulă. Poate că ne-ar prinde bine să plecăm de-aici în seara asta. Îmi place sticla mai mult decât majorității oamenilor, iar acest loc este interesant din punct de vedere arhitectural, dar, după o vreme, începe să fie puțin cam prea mult.

– Mda, asta e al naibii de sigur.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui o făcură să râdă.

- Nu e chiar aşa rău. Hai să mergem în oraş. În timp ce se ridică din fotoliu, un gând îi veni în minte. În drum, am putea trece pe la Rhonda Price.

- Să nu-ţi vină vreo idee. Cyrus o privi precaut. Dacă tu crezi că o să te ajut să intri prin efracţie în casa ei, ca să arunci o privire, ia-ţi gândul.

- Nici prin cap nu mi-a trecut. Ochii Eugeniei se lărgiră. M-am gândit doar că s-ar putea să descoperim că e acasă, la urma urmei, şi pur şi simplu nu a răspuns la telefon.

- Sigur. Şi, dacă înghit asta, ai un frumos pod de sticlă pe care poţi să mi-l vinzi, nu?

- Mereu eşti atât de suspicios? vru ea să ştie.

- Ţine de meserie.

La 8.30 în seara aceea, Eugenia decise că se simţea infinit mai puţin pusă pe harţă. Stătea cu Cyrus la o masă de la geam izolată din restaurantul pescăresc şi tocmai înghiţise entuziasmată ultima scoică pane.

- Bine, recunosc. Îşi lăsă jos furculiţa. A fost o idee bună. Mă bucur că am ieşit pentru o vreme din casă, chiar dacă nu m-ai lăsat să intru în casa Rhondei Price, în drum spre restaurant.

Faptul că el nu-i susţinuse planul pe jumătate format în minte fusese o dezamăgire. Cyrus fusese de acord să treacă încet cu maşina pe lângă micuţa casă a Rhondei, dar, după ce văzură că nu părea a fi nimeni înăuntru, iar pe alee nu se afla nici o maşină, refuzase cu fermitate s-o lase pe Eugenia să coboare din jeep.

- Ştiu că, din cauza asta, o să fii supărată pe mine tot restul serii, spuse Cyrus.

- Puteai să fii puţin mai cooperant. Am vrut doar să mă uit prin geam.

Ochii lui Cyrus sticliră de amuzament.

- Crede-mă, mâine-dimineaţă o să-mi mulţumeşti.

- Am crezut că voi, durii detectivi particulari, intraţi adesea prin efracţie în căutare de dovezi.

– Aceia dintre noi care vor să-şi păstreze licenţa şi afacerea evită acuzaţiile de intrare prin efracţie.

O chelneriţă veni şi luă farfuriile goale. După plecarea ei, Eugenia îşi sprijini coatele pe masa ponosită şi îşi odihni bărbia în palme. Era conştientă că devenea tot mai curioasă în privinţa lui Cyrus.

– De cât timp te ocupi de securitate? întrebă ea.

– De dinainte să împlinesc treizeci de ani.

– Ai fost poliţist înainte, nu-i aşa?

– Da.

Ea îşi înclină uşor capul într-o parte.

– De ce ai renunţat?

El ezită.

– Nu funcţionez bine când am de-a face cu birocraţia. Şi nici nu prea sunt un jucător de echipă. Mai degrabă, sunt un singuratic. Am nevoie să-mi fiu propriul şef.

– Îţi place să dai ordine, nu să le urmezi.

– Bănuiesc că la asta se rezumă tot, fu el de acord.

– Aşa că ţi-ai început propria afacere?

– La început, am fost singur. Apoi, l-am angajat pe Quint Yates. Tipul face lucruri incredibile cu un calculator. Mare parte dintr-o investigaţie modernă depinde de computere. Am început să mă extind la nivel corporatist. Atunci m-a contactat Damien March. Şi el avea propria firmă. Mi-a sugerat să fuzionăm şi să încercăm să ajungem primii în branşă.

– Şi a funcţionat?

– Nu. Ochii lui Cyrus erau limpezi şi reci. Mi-am dat seama aproape de la început că am făcut o greşeală. De dragul lui Katy, am încercat să fac treaba să meargă. Dar, după şase luni, am ştiut că trebuia să pun capăt parteneriatului. Din păcate, afacerea cu vasul Hades a apărut înainte de a apuca să iau măsuri.

– Tu crezi cu adevărat că Damien March a furat cupa şi a încercat să-ţi înscenze ţie asta.

– Nu cred că a făcut-o, rosti Cyrus. *Ştiu* că a făcut-o.

– Şi ce amestec a avut soţia ta? De ce crezi că el a omorât-o?

– Mai devreme, mi-ai spus că Adam Daventry se folosea de oameni. Un soi de vampir care sugea de la ceilalţi ceea ce-şi dorea. Şi March era la fel.

– Ce vrei să zici?

– Soţia mea era o femeie foarte cumsecade. Foarte frumoasă. Foarte delicată. Foarte inocentă. Nu a avut nici o şansă în faţa lui March.

Eugenia se încruntă.

– Tot nu înţeleg de ce crezi că a ucis-o.

– Ţi-am spus: ştia prea multe. Reprezenta un risc pentru el. Trebuia să-şi acopere urmele.

– Dar cum de-a aflat soţia ta de planurile lui? A văzut ceva ce n-ar fi trebuit? A auzit o conversaţie telefonică incriminându-l pe March?

– Nu. Nu chiar. Cyrus se uită în adâncul cănii lui de cafea. După cum am zis, el se folosea de oameni. A avut nevoie de Katy pentru a-şi duce la bun sfârşit planul de a fura cupa Hades. Aşa că a sedus-o.

Eugenia fu cât pe ce să cadă de pe scaun.

– A sedus-o?

– A profitat de naivitatea ei pentru a mă păcăli. Iar când nu i-a mai fost de folos, a scăpat de ea.

Eugenia rămăsese fără cuvinte.

– Stai puţin. Lasă-mă să mă conving că am priceput bine. Îmi spui că soţia ta a avut o relaţie cu partenerul tău de afaceri, că l-a ajutat să-şi ducă la îndeplinire planul, iar apoi el a ucis-o ca să-şi acopere urmele?

Privirea lui Cyrus deveni sălbatică.

– March a profitat de firea ei cumsecade şi încrezătoare. A amăgit-o, apoi a distrus-o.

– Cumsecade, încrezătoare, zici? Atât de dulce şi de naivă încât nu ştia diferenţa dintre bine şi rău? Atât de delicată, încât nu era de aşteptat să-şi respecte jurămintele de cununie?

– Ce naiba spui?

– Cyrus, îmi pare rău de pierderea pe care ai suferit-o. Este evident că ai ţinut foarte mult la ea. Dar cred că ai îngăduit sentimentelor să te orbească într-atât încât n-ai

mai văzut ce era evident. Mie mi se pare că soția ta te-a înșelat pur și simplu.

El își azvârli șervetul pe masă.

– Cred că e vremea să plecăm.

– Nu-mi pasă cât de frumos ai ambalat asta și că i-ai pus și fundă, femeia cu care te-ai însurat a fost lipsită de caracter, de coloană vertebrală și de simțul onoarei.

– La naiba, să nu îndrăznești să spui așa ceva despre Katy!

– Asta-i adevărul din perspectiva mea. În toată povestea asta, unde a fost loialitatea față de tine, soțul ei?

El părea de-a dreptul primejdios.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Tu ai înșelat-o vreodată?

– *Niciodată!*

– De ce nu?

O mânie clocotitoare ardea în adâncurile ochilor lui.

– Era *soția* mea.

– Tu erai soțul ei. Era normal să-ți fie loială. Eugenia își aminti în treacăt ziua în care tatăl ei îi spusese pe ocolite motivele pentru care intentase divorț. Chiar dacă, dintr-un motiv oarecare, nu te mai iubea, asta nu-i o scuză pentru slăbiciunea, pentru egoismul și pentru lipsa ei de onoare.

– La naiba, Eugenia...

– N-am pic de înțelegere pentru oamenii lipsiți de simțul responsabilității și de integritate. Și când mă gândesc că ți-ai petrecut trei ani încercând să-l găsești pe ucigașul ei. Nu a făcut nimic care să merite o astfel de loialitate din partea ta.

– Dacă mai rostești un singur cuvânt...

– N-am s-o fac. Țâșni în picioare, conștientă că mâinile îi tremurau. Scuză-mă, trebuie să mă duc la toaletă.

– Stai jos!

– Nu-ți face griji, mă întorc imediat. Cheile mașinii sunt la tine. Cu siguranță, n-am nici o intenție să mă duc pe jos acasă și mă îndoiesc că există vreun taxi pe insulă.

Se răsuci pe călcâie și porni prin mulțimea de clienți. Nu se uită îndărăt. Știa că, dacă ar face-o, ar vedea furia de pe chipul lui Cyrus. Ar fi putut chiar să jure că îi simțea dogoarea răspândindu-se în restaurant.

Proastă. Ridicolă. De ce Dumnezeu se lăsase dusă de val în halul ăsta? Nu era treaba ei dacă el credea că soția lui fusese un înger. Omul avea tot dreptul să aibă propria părere despre propriul trecut. Ea nu avea nici un drept să-l lipsească de alinarea pe care i-o ofereau amintirile.

Ce făcuse ea era impardonabil.

Când avea să se întoarcă la masă, intenționa să-și ceară scuze.

Străbătu în grabă coridorul îngust, urmând indicatorul „Toalete", găsi ușa etichetată „Sirene" și o deschise. Fu ușurată să constate că era singură acolo. Se apropie de oglindă și se privi deprimată.

Ce Dumnezeu o apucase? O luase razna din cauza a ceva ce nici măcar nu era treaba ei. Niciodată nu-și pierduse controlul în asemenea hal.

Ușa toaletei se deschise în spatele ei. Eugenia se încordă, temându-se pe jumătate că el o urmase cu intenția de a continua cearta.

Văzu în oglindă că cea care intră era o femeie micuță, numai piele și os, de vreo treizeci de ani. Era îmbrăcată în jeanși decolorați, stropiți cu vopsea, și cu un pulover lălâu. Părul blond, lung și subțire îi cădea drept pe spinare, încadrându-i chipul îngust, cu trăsături unghiulare și ochi spălăciți.

– Sunt Rhonda Price. Fenella Weeks mi-a spus că mă cauți.

– Da. Eugenia se răsuci. Da, voiam să stăm de vorbă. Despre tablourile tale. Numele meu este...

– Știu cine ești. Rhonda își încleștă degetele foarte subțiri. Am venit să-ți zic să stai departe de mine. Pricepi? Nu vreau să stăm de vorbă despre lucrările mele. Nu vreau să vorbesc cu nimeni despre ele.

– Te rog, trebuie să-ți pun niște întrebări.

– Lasă-mă în pace, dracu' să te ia! Nu te apropia de mine.

Rhonda se răsuci, smuci ușa toaletei și o luă la fugă pe coridor.

Incapabilă a găsi ceva mai bun de făcut, Eugenia se desprinse de chiuvetă și se lansă în urmărirea Rhondei. Ajunse în coridor la vreme pentru a o vedea pe cealaltă femeie cotind la stânga și alergând către o ușă din spatele restaurantului.

Rhonda ieși și dispăru în noapte.

Eugenia fugi după ea. Se pomeni într-o zonă slab luminată a vechiului debarcader. Mirosul de pește mort o avertiză că stătea în calea vântului care bătea dinspre uriașele tomberoane ale restaurantului.

Auzi pași ușori, care alergau. Rhonda ocolea partea din spate a restaurantului. Eugenia se gândi că, probabil, se îndrepta spre parcare. Poate avea timp s-o prindă. Fără să aibă nici cea mai vagă idee ce să facă sau să spună dacă o prindea pe Rhonda, Eugenia o rupse la fugă. Era foarte bucuroasă că nu purta tocuri înalte.

Un țipăt scurt și strident se auzi dincolo de debarcader. Fu curmat brusc. O secundă mai târziu, Eugenia auzi un plescăit de rău augur.

Se grăbi să dea colțul restaurantului. Nu se zărea nici urmă de Rhonda. Se duse la marginea debarcaderului și se uită în apă.

Era suficientă lumină pentru a o vedea pe Rhonda plutind cu fața în jos. Nu se zbătea.

Eugenia se uită disperată în jur și văzu pe balustradă un colac de salvare vechi, în formă de gogoașă. Alături de el se afla o scară de metal ruginit, care cobora în apa rece și neagră.

– Aduceți ajutoare, strigă ea din toți rărunchii, în timp ce își smulse pantofii din picioare. O femeie a căzut în apă.

Se rugă să fi fost auzită de vreun picolo sau de cineva care dormea pe vreo barcă din port. Nu avea timp să aștepte ajutoare. Rhonda Price se îneca.

Înşfăcă vechiul colac de salvare şi coborî anevoie scara ruginită. Aceasta gemu sub greutatea ei.

Auzi paşi pe debarcaderul de deasupra ei. Nu venind în ajutor. Îndepărtându-se.

- Stai! strigă Eugenia. Ajutor!

Dar paşii care alergau se stinseră în noapte. Scara gemu din nou şi scrâşni. Metal se frecă de metal. Treapta pe care stătea Eugenia cedă.

Ea căzu un metru.

Apa şocant de rece o lovi cu forţa unui fulger de gheaţă.

capitolul 11

- Ce să spun, cică n-aveai nevoie de un bodyguard. Cyrus se opri în faţa şemineului cu oglinzi, pentru a aţâţa flacăra cu împunsături scurte de vătrai. Nu te pot lăsa să te duci nici până la toaletă de una singură.

- O să reuşesc data viitoare, jur. Ochii Eugeniei străluciră de amuzament pe deasupra buzei cănii cu ceai fierbinte. Tot ce-ţi cer este încă o şansă de a-ţi dovedi că pot să mă duc şi să mă întorc singură de la toaletă. Jur că am înţeles cum se face.

- Mă bucur mult că ţi se pare amuzant. Stai să vezi ce-o să se întâmple când Tabitha Leabrook o să afle despre asta.

- Aş zice să nu-i spunem.

El expiră încet.

- Bun plan. N-o face altceva decât să se îngrijoreze.

- Şi o să înceapă să pună întrebări, zise Eugenia sec. Se presupune că eu fac inventarul colecţiei de sticlă Daventry, nu că investighez moartea lui Nellie. Din câte ştie Tabitha, tu eşti cel care anchetează o posibilă crimă, nu eu.

- Mda. Lucrurile se complică, nu-i aşa? Eşti sigură că ţi-e suficient de cald?

Cyrus puse vătraiul în suportul cromat.

– Mi-e bine. Mulțumită ție, n-am stat prea mult în apă. Apropo, cum ai reușit să fii în fruntea liotei care s-a năpustit afară din restaurant?

– Un picolo a început să țipe că două femei au căzut în apă.

– Iar tu, firește, ai tras automat concluzia că una din ele eram eu?

El își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Din moment ce nu te vedeam nicăieri, a fost logic să presupun că e posibil să fii una din femeile aflate la ananghie. Am văzut brusc imaginea orbitoare a Tabithei Leabrook cerându-mi să-i explic cum naiba am reușit să dau chix în misiunea presupus simplă de a te supraveghea.

– Aha. Dădu din cap ca și cum ar fi înțeles brusc. Deci gândul că reputația firmei tale se va duce pe apa sâmbetei te-a pus pe jar.

– Hai să zicem că am fost motivat să mă mișc puțin mai repede decât de obicei.

N-avea nici un rost să-i spună de fiorul rece care îl străbătuse atunci când îl auzise pe picolo strigând după ajutor. Știuse că era în primejdie chiar înainte de a o vedea stând agățată pe scară, susținând-o cu un braț pe Rhonda, care își pierduse cunoștința.

– Ei bine, poți înceta să-ți faci griji din pricina mea, Cyrus. Ai auzit-o pe doctorița Jones. N-am nici un semn de hipotermie. Rhonda este cea care a fost rănită. Meditation a zis că trebuie să se fi lovit la cap, după care și-a pierdut echilibrul și a căzut de pe debarcader. Peaceful a fost de acord cu ea.

– Știu.

Cyrus privi flăcările. Nu putea uita cât de înfrigurată fusese și cum tremurase Eugenia când el coborâse scara pentru a le scoate pe ea și pe Rhonda din apă. Apa rece din Puget Sound putea ucide o persoană în mai puțin de jumătate de oră.

Se gândi că micuța clinică a lui Meditation Jones arătase așa cum trebuia să arate o clinică. Se temuse

că avea să vadă o cameră întunecoasă, plină de miros de tămâie și ticsită cu ierburi ciudate și cu lumânări.

Fusese extrem de ușurat să descopere echipament strălucitor de ultimă generație și suprafețe curate și strălucitoare. Iar Meditation purtase un halat alb peste rochia lungă și vaporoasă. Existaseră chiar și diplome înrămate de la Facultatea de Medicină a Universității din Washington atârnate pe pereți.

Meditation o examinase întâi pe Rhonda, apoi, chemase o ambulanță aeriană pentru a o duce pe pacienta inconștientă la un spital de pe continent. După aceea, își îndreptase atenția spre Eugenia, care fusese înfășurată într-o pătură.

Cyrus rămăsese acolo.

În cele din urmă, Meditation îi adresase unul dintre zâmbetele ei senine și îi oferise propria versiune de liniștire din punct de vedere medical:

– Calmați-vă, domnule Colfax, Eugenia este teafără. Aura ei este la fel de puternică precum a dumneavoastră. Tot ce-i trebuie este o noapte de odihnă.

El decise că asta era varianta lui Meditation la „Ia două aspirine și sună-mă mâine-dimineață".

Tocmai o instala pe Eugenia, încă învelită în pătură, pe scaunul din față al jeepului, când auzise un „vump-vump-vump" făcut de palele elicei elicopterului. Rhonda fusese trimisă la spital înainte ca el s-o aducă pe Eugenia la Glass House.

Trebuia să admită că Eugenia arăta bine. „Nu, se corectă el, arată mai bine decât bine." Făcuse un duș și își pusese un halat de baie flaușat, gros și alb. Părul ei negru, ochii chihlimbarii și trăsăturile frapante formau un contrast puternic, dramatic, cu halatul ca zăpada și cu camera de cristal.

– I-ai salvat viața Rhondei Price, spuse el. Mă întreb dacă îți va fi recunoscătoare.

– Mă îndoiesc. Înainte de a fugi pe debarcader, mi-a zis foarte clar că nu vrea să aibă de-a face cu mine. Eugenia se strâmbă. Nu voi putea vorbi cu ea până

nu va ieşi din spital. Şi dacă nu se mai întoarce pe insulă după ce iese?

Cyrus se duse lângă cel mai apropiat grup de ferestre şi privi în noapte.

– Dacă nu vine, o să ţi-o găsesc eu.

– Serios?

– Da. Şi eu vreau să-i pun câteva întrebări.

– Ce întrebări? rosti Eugenia repede. Ziceai că teoriile mele despre moartea lui Nellie sunt fantezii născute dintr-un simţ exagerat al responsabilităţii.

– Ţi-am spus că te voi ajuta cu ancheta, aşa că o voi face. Se răsuci şi îndreptă un deget spre ea. Dar nu mai iei problema în propriile mâini aşa cum ai făcut în seara asta. E clar?

– N-am vrut să iau problema în propriile mâini. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

– Mda. Ceva îmi zice că astfel de lucruri ţi se tot întâmplă.

– Haide, Cyrus...

– N-ar fi trebuit să te confrunţi singură cu Rhonda. Nu ştii nimic despre interogarea oamenilor care au ceva de ascuns. Ce naiba credeai că faci?

– N-am avut de ales, sublinie Eugenia. Ea a venit la mine, îţi aminteşti?

– La naiba, nu-mi pasă care din voi a început. Tot ce ştiu este că ai ajuns în apă împreună cu ea. Putea să iasă foarte urât.

– A ieşit urât pentru Rhonda, nu pentru mine.

– Da, dar, când ai dat fuga s-o salvezi, puteai să fii tu cea care se lovea la cap şi îşi pierdea cunoştinţa. Acel debarcader încă este alunecos din cauza ploii din această seară...

Cyrus se întrerupse brusc. Era o nebunie. Exagera, şi ştia asta. Ce nu înţelegea era motivul pentru care o făcea. Era surprins să constate că furia îi izbucnise brusc, la fel cum se întâmplase mai devreme, la cină.

Se întrebă posomorât ce avea Eugenia de îl stârnea cu atâta uşurinţă. Avea un talent deosebit de a-i sabota

autocontrolul într-un mod în care nimeni altcineva nu mai reuşise s-o facă.

– Aş prefera să nu-mi mai ţii predici în seara asta, Cyrus. Eugenia îşi acoperi un mic căscat. N-am energia necesară pentru o dispută serioasă. Poate mâine-dimineaţă.

– Nu vreau să mă cert cu tine. Îşi flexă încet mâinile. Vreau doar să aflu faptele.

Ea îşi sprijini capul de spătarul canapelei şi îl privi cu pleoapele pe jumătate coborâte.

– M-ai auzit spunându-i ajutorului de şerif Peaceful întreaga poveste.

– Am auzit pe naiba. I-ai relatat versiunea scurtă, simplă.

– Versiunea scurtă, simplă?

– Cea în care i-ai zis Rhondei că vrei să-i vorbeşti despre tablourile ei, iar ea a spus că nu doreşte să discute despre ele. Cea în care s-a răsucit şi a ieşit în fugă din restaurant, fără vreun motiv aparent. Îţi aminteşti versiunea asta?

– Dar exact asta s-a întâmplat. Eugenia se încruntă. Nici n-am apucat să-i pomenesc de Nellie. Rhonda mi-a zis s-o las în pace, iar apoi a fugit. Eu m-am dus după ea. Apoi am auzit un ţipăt şi un pleoscăit.

Cyrus îşi masă ceafa.

– Cât ai fost cu Meditation Jones, am vorbit cu picoloul care v-a văzut pe tine şi pe Rhonda ieşind în fugă pe uşa laterală. Din fericire, a confirmat că Rhonda a ieşit înaintea ta şi că te aflai chiar lângă uşă când ţipătul ei s-a auzit din capătul debarcaderului.

Eugenia îi aruncă o privire întrebătoare.

– Cum adică „din fericire, a confirmat"?

El ridică din umeri.

– Simplifică lucrurile.

– Cum simplifică lucrurile?

El se uită exasperat la ea.

– Lămureşte clar faptul că nu te-ai apucat să te îmbrânceşti cu Rhonda la capătul debarcaderului.

Gura ei se căscă atunci când pricepu implicaţiile cuvintelor lui.

– Dumnezeule! Vrei să zici că cineva ar fi putut trage concluzia că eu am împins-o în apă?

El își sprijini o mână pe polița cu oglinzi a șemineului.

– De ce crezi că ajutorul de șerif Peaceful ți-a pus toate acele întrebări la clinică?

– Dumnezeule mare! Revolta se aprinse în ochii ei. Nu mi-am dat seama că el s-a gândit că eu aș fi putut s-o împing pe Rhonda de pe debarcader.

– Nu spun că a crezut asta. Doar verifica posibilitățile. După cum am zis, relatarea evenimentelor făcută de picolo coincide cu a ta, iar asta rezolvă problema.

– Asta-i culmea! Într-o clipită, furia i se transformă în surprindere. Nu-mi spune că și tu ai avut unele îndoieli.

– Nu. Cyrus zâmbi. Nici măcar o secundă.

– Ei bine, slavă Domnului pentru atât măcar. Se cutremură. Mă înfurie că cineva a putut să bănuiască, pentru o clipă chiar, că aș fi capabilă de așa ceva.

– Nu-ți face griji în privința asta. Tonul lui Cyrus încerca să fie liniștitor. Peaceful știe că acea căzătură a fost un accident. Mi-a zis că Rhonda a fost mereu puțin cam nervoasă, iar în ultima vreme s-a purtat chiar mai ciudat decât de obicei.

– Serios? Privirea Eugeniei deveni brusc foarte atentă. Are vreo teorie în legătură cu motivele pentru care a devenit mai nervoasă decât de obicei.

– Am impresia că el crede că e posibil ca ea să se drogheze, cu toate că n-a spus-o pe șleau. Cyrus își drese glasul. A menționat că Meditation a observat că aura Rhondei a devenit mai palidă și mai subțire în ultima vreme.

Eugenia strâmbă din nas.

– Da, bine, asta explică totul. Toată lumea știe că o aură palidă și subțire înseamnă că persoana în cauză este extrem de tensionată.

Cyrus rânji.

– Mda. Se știe asta. Peaceful mi-a mai zis că, de ani de zile, consiliul orășenesc a promis să pună o balustradă pe vechiul debarcader. Se pare că Rhonda nu este prima persoană care a căzut de pe el.

Eugenia pufni delicat.

– Cu prima ocazie când un turist va cădea de pe el, o să aibă parte de un proces răsunător.

– Probabil.

– Ai spus că un picolo a auzit-o pe Rhonda ţipând şi a dat alarma?

– Zice că a auzit un ţipăt, dar nu a ştiut ce se întâmplase până nu te-a auzit pe tine strigând după ajutor. Atunci, a intrat în restaurant şi a început să strige.

– Hmm, bănuiesc că asta explică lucrurile.

– Ce explică?

Ea privi gânditoare focul şi lovi cu un deget cana de ceai.

– Probabil că paşii lui i-am auzit.

– Paşi?

– S-au auzit de undeva de lângă tomberoane. Sprâncenele ei se împreunară în semn că se gândea. Dar aş fi putut jura că persoana fugea spre capătul debarcaderului, nu intra în restaurant, ca să ceară ajutor.

– Ar fi fost foarte dificil să fii sigură. Erai destul de ocupată în clipa aceea.

– Adevărat, aveam alte lucruri la care să mă gândesc. A fost chiar când am căzut de pe scară. Încercam să mă ţin de colacul de salvare şi s-o prind pe Rhonda, aşa că totul a fost cam confuz. Fu străbătută de un fior. Iar apa era atât de rece.

El îi simţi tremurul ca şi cum i s-ar fi prelins lui pe şira spinării.

– Mai vrei ceai?

– Nu, mulţumesc. Îşi ridică privirea. Singurul lucru pe care nu i l-am spus ajutorului de şerif Peaceful a fost că bănuiesc că tabloul pe care l-am cumpărat de la Midnight Gallery a fost pictat de Nellie, nu de Rhonda. Iar motivul pentru care nu i-am zis a fost că nu pot dovedi, iar Rhonda va nega.

– Crezi că Rhonda cunoştea motivul real pentru care voiai să te întâlneşti cu ea?

Eugenia ezită.

- Da. Categoric. Era vizibil speriată. Sunt sigură că a bănuit că suspectez că şi-a însuşit tabloul lui Nellie. Din ce alt motiv s-ar fi purtat cum a făcut-o?

- Cine ştie? Poate e nevrotică sau chiar paranoică. Mai ales dacă ia droguri.

- A fost mai mult decât nevrotică, Cyrus. Era speriată şi furioasă. Probabil se temea că o voi da în vileag. Sunt sigură că Rhonda ştie ceva despre Nellie. Eugenia îşi miji ochii. E posibil chiar să ştie cum a murit.

- Nu începe să fantazezi în privinţa asta. Poate că pur şi simplu a profitat de moartea lui Nellie pentru a-i fura lucrările, ca să le vândă.

- Poate. Eugenia nu părea convinsă. Ştii, Cyrus, Meditation mi-a spus că e posibil ca Rhonda să rămână internată în spital vreo două sau trei zile.

- Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

- Poftim?

- Nu face pe inocenta, zise el. Încă te gândeşti cum să mă convingi să te ajut să arunci o privire în casa ei.

- Nici prin cap nu-mi trece să te rog să te implici în ceva care ar putea fi considerat ilegal.

El zâmbi slab.

- Aiurea.

Ea îşi înălţă sprâncenele.

- Deci?

El suspină profund.

- O să mă gândesc la asta.

- Să ştii că, dacă o facem, probabil că ar trebui s-o facem în noaptea asta, zise ea cu însufleţire.

- Nu, spuse el cu convingere. N-o s-o facem în noaptea asta. Vreau să mă gândesc puţin mai mult înainte de a face o prostie atât de mare.

- Dar, Cyrus...

El îşi luă mâna de pe poliţa şemineului şi se îndreptă spre canapea. Se aplecă şi îşi puse palmele pe pernele albe aflate de o parte şi de alta a umerilor ei, prinzând-o ca într-o cuşcă. Îşi apropie foarte mult faţa de a ei.

- Am spus că nu în noaptea asta, domnişoară Swift.

Ea clipi, iar apoi licărul de amuzament îi lumină ochii chihlimbarii.

– Să știi că, dacă ar fi să te iau drept exemplu, voi, detectivii particulari, nu sunteți nici pe departe atât de spontani și de aventuroși cum am fost făcută să cred.

– Părerea ta despre ce înseamnă spontan și aventuros îmi dă fiori reci. Inhală parfumul trupului proaspăt spălat și simți o strângere în el. Cu un efort, se îndreptă de spate. A fost o noapte lungă, iar eu sunt un pic cam prea bătrân ca să-mi pescuiesc din apă fetele cu care îmi dau întâlnire. E vremea să ne ducem la culcare.

– În regulă, fie ca tine. Nici că-mi pasă. Amuzamentul dispăru de pe chipul ei. Își puse cu mare grijă cana pe măsuța de sticlă. Dar întâi trebuie să-mi cer scuze pentru ceva.

– Dacă vrei să spui că-ți pare rău pentru baia pe care amândoi am făcut-o în seara asta, las-o baltă.

– Nu-i asta. Se uită la el cu ochi limpezi, plini de seriozitate. Vreau să-mi cer scuze pentru ce-am zis mai devreme, la cină. Despre soția ta. N-am avut nici un drept să spun toate acele lucruri neplăcute despre ea. Nu mă aștept să mă ierți, dar vreau să știi că îmi pare rău.

El simți în stomac aceeași strângere pe care o simțise și în restaurant, când ea vorbise cu atâta înflăcărare despre dragoste, onoare și loialitate. Se întoarse lângă șemineu.

– Îți ceri scuze pentru că ți-ai schimbat părerea despre ea? întrebă el pe un ton plat.

Ea își drese glasul.

– Nu părerea mea despre comportamentul ei este importantă. Tu ai iubit-o, iar eu nu aveam nici un drept să-ți calc în picioare sentimentele pentru ea. A fost nepoliticos, crud și impardonabil.

El o privi peste umăr.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

Ea închise ochii.

– Ai atins niște puncte sensibile din trecutul meu. Părinții mei au divorțat când aveam paisprezece ani.

La vremea aceea, tata era profesor de sociologie la o mică facultate. A avut o relaţie cu o studentă.

– Pricep.

– Divorţul în sine a fost suficient de urât. Dar partea cea mai proastă a fost că a trebuit să ascult toate explicaţiile tatei, toate justificările şi toate motivele pentru care, chipurile, era o idee foarte bună pentru întreaga familie.

Cyrus îşi aminti dezgustul lui Rick faţă de elaboratele explicaţii ale lui Jake Tasker, care încercase să-l lămurească de ce dezbinase familia.

– Da. Ştiu ce vrei să spui.

– Tata a izbutit să evite să fie el cel care ne-a zis mie, fratelui meu şi surorii mele despre divorţ. A determinat-o pe mama să-i facă treaba murdară. Dar eu m-am dus la el la birou într-o zi şi l-am întrebat de ce făcea asta. I-am spus că vreau să rămână cu noi. Mâna ei se strânse în pumn. I-am zis că avem nevoie de el. L-am rugat.

Cyrus desluşi dezgustul faţă de sine care vibra în vocea ei.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Mi-a spus o grămadă de mizerii cum că oamenii se îndepărtează unul de altul şi se schimbă şi că fiecare are obligaţia de a-şi căuta fericirea. Că oamenii au responsabilitatea de a-şi găsi împlinirea. A zis că voi înţelege într-o zi.

– Şi ai înţeles?

– Evident. Eugenia zâmbi slab. Dar n-a trebuit să aştept să mă fac mare pentru a pricepe. Am aflat tot ce aveam nevoie în ziua aceea, în biroul lui.

– Ce-ai aflat?

– Că tata era un om slab. Că îi lipsea simţul onoarei şi al loialităţii şi că nu era în stare să-şi ia un angajament pe termen lung sau să accepte responsabilitatea adevărată. Că nu se putea conta pe el pentru nimic important.

Cyrus simţi sentimente de mult îngropate bântuind ca nişte fantome în negura amintirilor ei.

– Ai aflat toate astea?

– Da. La vremea aceea, am fost rănită și furioasă, dar am avut grijă să țin totul în mine. Trebuia să-mi păstrez cumpătul de dragul mamei. Avea destule necazuri. Avea nevoie de ajutorul meu. N-am vrut să fiu o altă problemă pentru ea. Și mai erau fratele și sora mea. Trebuia să fiu puternică și pentru ei.

Cyrus se gândi la cum crescuse el cu nevoia de a fi stăpân pe situație. De la o vârstă fragedă, fusese conștient de responsabilitatea pe care o avea față de bunicii lui. Aveau nevoie de el. Nu putea risca să le pricinuiască mai multă durere decât înduraseră deja.

– La fel s-a întâmplat cu mine și cu bunicii mei, spuse el. Bănuiesc că, undeva pe parcurs, dorința de a controla lucrurile devine un obicei.

Ea se uită la el.

– Știi, e ciudat. Dar, când mă uit în urmă, mi-e oarecum milă de tata. E greu să rămâi furios pe cineva care este pur și simplu slab în privințe care contează cu adevărat.

El văzu brusc o imagine vie a lui Katy. Încântătoarea, fragila, *slaba* Katy.

– Furia este un sentiment puternic. Poate zdrobi și distruge. Trebuie să ai mai grijă încotro o îndrepți.

– Da. Tot ce știu este că, în acea zi, în biroul lui, mi-am promis că, orice aș face în viață, nu-mi voi îngădui niciodată să fiu slabă în felul în care era tata. Și în care încă mai este, de fapt.

– Așa că ai devenit puternică.

Ea se strâmbă.

– Unii oameni ar spune că am exagerat.

– Care oameni?

– Vreo doi foști prieteni, printre alții.

– Fac pariu că erau niște slăbănogi de patruzeci de kile.

Ea zâmbi.

– S-ar putea să ai dreptate. Amuzamentul îi dispăru. Tu cum ai ajuns să fii puternic, Cyrus?

– Ce te face să crezi că sunt puternic?

– O simt. Radiezi forță și putere la fel cum o face sticla antică.

Certitudinea surdă din vocea ei îi stârni o senzație ciudată. Se gândi că acea conversație virase spre bizar. Nu vorbise niciodată cu o femeie în felul acesta. La naiba, nu vorbise cu *nimeni* în felul acesta.

– Parcă ai fi Meditation Jones, mârâi el. Cu toate prostiile alea despre aure.

Eugenia își ridică genunchii sub halatul alb și își sprijini bărbia pe brațele încrucișate. Ochii ei erau ca niște lacuri de aur adânci, strălucitoare în lumina focului.

– Îți faci propriile reguli și trăiești după ele. Nu le modifici când te incomodează. Pentru asta e nevoie de forță.

– Reguli?

– Soția te-a trădat, dar îți era soție. Privirea Eugeniei nu șovăi. Simți că ai datoria de a o răzbuna chiar dacă ți-a fost necredincioasă. Respecți propriul cod. Desigur, unii ar considera asta definiția obsesiei.

El tresări.

– Tu cum o consideri?

– Simțul onoarei. Un exemplu al forței tale.

El trase adânc aer în piept pentru a se liniști. Senzația de strânsoare din el se domoli.

– Unii ar zice că hotărârea ta de a afla ce s-a întâmplat cu Nellie Grant este o obsesie.

Ea îi studie chipul.

– Tu ce zici?

– Eu spun că e simțul responsabilității. Loialitate. Onoare. Și tu îți urmezi propriile reguli, nu-i așa? Cele pe care ți le-ai stabilit în ziua în care ai jurat că nu vei ajunge să fii la fel de slabă ca tatăl tău.

Gura ei se arcui într-un mic zâmbet știutor.

– Nu ți se pare că noi doi suntem puțin cam pe lângă lumea modernă?

El se întoarse lângă canapea și își coborî privirea spre ea.

– Te gândești că e posibil ca noi doi să avem puțin mai multe în comun decât ai crezut la început?

– Da. Îl privi foarte calmă. Lucrul care mă îngrijorează cel mai mult în clipa asta este că mi se pare că am ajuns să-ți cer prea des scuze. Întâi, pentru că ți-am insultat

priceperea profesională, iar în noaptea asta din cauza remarcilor pe care le-am făcut despre Katy.

– Şi de ce te îngrijorează asta?

– Bănuiesc că, într-o relaţie, dacă o singură persoană îşi cere mereu scuze, este de presupus că lucrurile nu sunt echilibrate.

El îşi puse un genunchi pe canapea şi se lăsă încet în jos, astfel încât gura ei ajunse suficient de aproape pentru a o săruta.

– Am sperat că vei folosi acel cuvânt.

– „Scuză"?

– Nu. „Relaţie."

– O! Acel cuvânt.

Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi lipi uşor gura de a lui.

El gemu, conştient că invitaţia ei mută avea acelaşi efect asupra simţurilor lui ca un aruncător de flăcări asupra unor surcele uscate. O lipi încet de spătarul canapelei albe şi îi acoperi gura cu a lui.

Ea murmură ceva ce el nu desluşi, apoi se agăţă cu disperare de umerii lui. Cyrus simţi fierbinţeala radiind între trupurile lor. Îi cuprinse capul în palme şi o sărută mai profund. Alunecară împreună în lateral pe spătarul canapelei.

Când căderea lor liberă fu oprită de perne, Cyrus se pomeni deasupra Eugeniei, cu un picior înţepenit ferm între coapsele ei. O simţi suplă şi elastică sub el. Cordonul halatului i se slăbise, dezvăluind curbele înalte ale sânilor ei.

El se ridică încet, atât cât să-i poată da la o parte halatul flauşat.

Ea îşi vârî mâinile sub cămaşa lui şi îşi răsfiră degetele pe pieptul său.

– Probabil că asta nu-i o idee bună.

– Am crezut că vrei ceva spontan şi aventuros.

– Spontan şi aventuros e una. Primejdios e alta.

– Nu-ţi face griji. Trase adânc aer în piept când ea îşi lipi palmele de pielea lui. Am eu grijă de tot. Am un prezervativ în buzunar.

– Nu despre genul ăsta de primejdie vorbeam, şopti ea.

Dar apoi îi sărută umărul.

El îi simţi dinţii şi limba. Închise strâns ochii pentru câteva secunde, străduindu-se să se controleze. Când crezu că a reuşit, îşi înclină capul şi cuprinse cu buzele sfârcul sânului ei drept. Muşcă delicat.

– *Cyrus!*

Ea se ridică gemând de pe canapea, lipindu-se de el.

El îi cuprinse talia cu un braţ şi se rostogoli într-o parte.

Căzură de pe marginea canapelei joase şi aterizară pe covorul gros. De data asta, ea ajunse deasupra lui. Îi descheie cămaşa şi începu să-i sărute pieptul cu un entuziasm înfometat.

El scoase un râset jos, răguşit.

– Ce încerci să faci? Să mă mănânci de viu?

– Ţi-e teamă?

– Nu. Îşi coborî mâna pe şira spinării ei graţioase până în locul unde se formau fesele ei ferme şi rotunde. Am vrut doar să mă asigur că îţi dai seama că trebuie să facem cu schimbul.

– Din partea mea, e în regulă.

Îi ciuguli gâtul.

Excitarea vui în el. Îşi dădu seama că halatul ei era larg desfăcut – la fel şi picioarele. Îi privi trupul încălecat peste al lui. Se gândi că era fin şi sinuos. Nu frapant sau îndrăzneţ. Definirea fermă, elegantă a sânilor, a taliei şi a şoldurilor îl făcură să vrea s-o mângâie.

– Eşti frumoasă, şopti el.

Ea rămase nemişcată. Îşi înălţă capul.

– Mulţumesc. Şi tu eşti frumos.

El rânji.

– Crezi că sunt frumos?

– Da. Zâmbetul ei fu lent şi sexy. Sau, după cum obişnuim să spunem în branşă, o adevărată operă de artă.

– Vrei să zici că îţi amintesc de o frumoasă vază de sticlă?

– Nu. Încetă să mai zâmbească. Vazele de sticlă au tendinţa de a se sparge sub presiune. Ceva îmi spune că tu nu te spargi indiferent cât de mare ar fi forţa.

El văzu foamea nedisimulată din ochii ei. Şi înţelese atunci că ea îl dorea.

Băgă mâna între picioarele ei. Când degetele lui se strecurară prin cuibul negru şi mătăsos, descoperi că ea era deja umedă şi fierbinte. Extrem de umedă şi de fierbinte. Clitorisul ei era umflat şi dur. Când îşi trecu degetele peste el, Eugenia se cutremură.

– Retrag, rosti el. Nu eşti doar frumoasă. Eşti şi spectaculoasă.

Ea îl sărută.

– Mă faci să mă simt incredibil.

El ştia că nu avea să se mai poată abţine mult timp. Îşi trase în jos fermoarul pantalonilor şi scoase prezervativul din buzunarul de la spate.

După ce şi-l puse, Eugenia îi cuprinse cu palmele mădularul. Cyrus crezu că avea să explodeze. Îşi schimbă poziţia, o răsuci în braţele lui şi o puse pe spate.

– Da, şopti ea şi se întinse spre el.

El fu surprins de cât de plăcută, de firească era atingerea ei.

– O, Dumnezeule! murmură ea. Am ştiu că eşti mare, dar nu mi-am dat seama...

Se întrerupse şi gemu din nou. Iar apoi, el intră în ea, şi ea îşi înfipse unghiile în spinarea lui. Genunchii ei se ridicară. Coapsele ei se lipiră de el. El îşi băgă din nou mâna între picioarele ei, găsi mica umflătură şi îşi strecură degetul dincolo de ea.

Dacă fusese surprins de strângerea puternică a trupului ei, se simţi stupefiat un moment mai târziu de slabul ei ţipăt de eliberare. Dar apoi ea fu cuprinsă de convulsii în braţele lui, iar el deveni incapabil să vorbească, darămite să mai formuleze o întrebare inteligibilă.

– Te simţi bine? întrebă el după ce reuşi să respire normal din nou.

– Îhâm, făcu ea ca o pisicuţă care torcea.

– Tu, ăăă, ai cam țipat la sfârșit, spuse el. Nu ți-am făcut rău, nu?

– Nu, am fost doar puțin surprinsă, atâta tot. M-am întrebat mereu cum este să obții așa ceva fără un vibrator.

El se gândi că știa multe despre ce însemna să ai nevoie de cineva.

Să ai nevoie de cineva era ceva ce înțelegea. Îi era familiară. Bunicii, clienții, Katy, Rick și Meredith. Mulți oameni îl învățaseră cum era să aibă cineva nevoie de el.

Dar, până în noaptea asta, nu știuse cu adevărat cum era să fie dorit.

capitolul 12

– Ce mai faci, Quint?

Cyrus își sprijini telefonul între umărul stâng și ureche, în vreme ce își acoperea fața cu cremă de ras.

Eugenia se ridicase din patul lui cu zece minute în urmă și se dusese în camera ei. Se gândi că, probabil, era deja la duș. Dacă nu s-ar fi ridicat imediat după ce se trezise și nu s-ar fi grăbit să iasă pe coridor, poate că ar fi găsit o cale de a o convinge să folosească baia lui împreună.

Ei bine, mai avea și-a doua zi o dimineață.

Cel puțin el spera să existe o dimineață următoare. Noaptea trecută, el și Eugenia nu apucaseră să discute despre viitorul lor pe termen scurt.

Ziua începuse cenușie, cu cerul acoperit de nori, dar el se simțea la fel de bine de parcă s-ar fi trezit pe o plajă din Maui. Își studie imaginea în oglindă și observă că rânjea ca un prost. Se decise că, în ziua aceea, avea să poarte cămașa cu palmieri verzi și purpurii. Era una dintre favoritele lui.

– Te-am trezit? întrebă Quint.

– Nu.

Cyrus luă aparatul de ras.

– M-am gândit că poate te-am sculat dintr-un pat cald.

Deslușì o veselă notă lascivă în vocea lui Quint.

– Eram treaz deja.

– Cum merg lucrurile acolo? Se întâmplă ceva interesant?

Cyrus își apropie aparatul de ras de maxilar.

– Depinde ce înțelegi tu prin „interesant"?

– Tu și domnișoara Swift vă înțelegeți bine?

– Quint, nu te plătesc ca să-ți bagi nasul în viața mea personală.

– Știu. Mă plătești ca să-mi bag nasul în viața personală a altor oameni. Tachinarea dispăru din vocea lui Quint. De fapt, de asta te-am sunat. Din cauza vieții tale personale.

Cyrus încetă să mai zâmbească.

– Ce-ai aflat? Ceva legat de cazul acesta?

– Nu. N-are nici o legătură cu cazul tău. Quint ezită. Este vorba despre fișierul ZEC.

Aparatul de ras rămase nemișcat în mâna lui Cyrus.

– Ești sigur?

– Foarte sigur. Mai ții minte acele sisteme de alarmă pe care m-ai pus să le instalez cu câțiva ani în urmă?

– Ce s-a-ntâmplat?

– Unul dintre ele s-a declanșat. Azi-dimineață când am deschis calculatorul am găsit un steguleț roșu în dreptul fișierului.

Cu mare grijă, Cyrus lăsă jos aparatul de ras. Fișierul ZEC conținea toate informațiile pe care le avea despre tatăl lui, Zackery Elland Chandler al II-lea.

Cu câțiva ani în urmă, îi ceruse lui Quint să creeze un sistem prin care să fie avertizat din vreme în cazul în care Chandler se apuca să-l caute.

Cyrus nu era sigur ce simțea legat de perspectiva întâlnirii față în față cu Chandler, dar de un lucru fusese sigur. Nu dorea să fie luat prin surprindere. Voia să fie alertat din vreme, pentru a putea controla situația.

Dar, după instalarea alarmelor, nu se întâmplase nimic. Chandler nu-l căutase niciodată.

Până acum.

Cyrus decise că, după toți acești ani, era improbabil ca Z.E. Chandler să se fi hotărât brusc să-l caute pe fiul

său de mult uitat. Probabil că altceva declanșase alerta calculatorului.

Poate că tatăl lui murise.

Cyrus simți un freamăt în stomac.

Nu, ar fi auzit la știri. La urma urmelor, Z.E. Chandler al II-lea era un politician important. Cu întârziere, Cyrus își dădu seama că nu ascultase știrile de când sosise pe insula Frog Cove.

– Cyrus? Quint păru încurcat. Mai ești acolo?

– Sunt aici. Apucă strâns cu o mână marginea chiuvetei, iar cu cealaltă își puse telefonul într-o poziție mai bună. Spune-mi despre stegulețul roșu.

– N-o să-ți vină să crezi. Se pare că cineva a trimis un detectiv la Second Chance Springs să pună întrebări despre familia ta. Tipul lucrează pentru avocatul personal al lui Chandler.

„El pune întrebări."

– Chandler e teafăr?

– Sigur. Din câte știu. Ce vrei să fac?

– Nimic. Chandler nu era mort. Punea întrebări. În Second Chance Springs. Cyrus trase adânc aer în piept. Fii pe fază și vezi cum evoluează situația. Sună-mă imediat dacă apare ceva nou.

– Bine. Quint făcu pauză. Te simți bine, Cyrus?

– Da. Ocupă-te de asta. Anunță-mă dacă detectivul dă de ceva.

Cyrus închise telefonul. Se mai privi în oglindă un minut sau două înainte de a-și apropia încet aparatul de ras de față.

După atâția ani, Zackery Elland Chandler al II-lea angajase pe cineva să dea de urma fiului său. A *celuilalt* fiu al său.

– De ce? îl întrebă Cyrus pe bărbatul cu ochi verzi din oglindă. Și de ce acum?

capitolul 13

– Dacă ai de gând să te vaiți, spuse Eugenia, poți să te întorci la Glass House. Pot să mă ocup și singură de asta.

- Nu mă vait. Iar dacă tu crezi că o să te las să cotrobăi de una singură prin casa Rhondei Price înseamnă că ești nebună. Ți-am atras doar atenția că există un risc și că trebuie să fim cu băgare de seamă.

- Bine, bine, am înțeles. O să fim atenți.

În timp ce trecu hotărâtă printr-un pâlc de brazi din care picura apă, Eugenia se gândi că el era într-o stare de spirit ciudată în acea dimineață. Nu știa exact la ce se așteptase după noaptea trecută, însă în nici un caz ca el să revină la atitudinea de vânător rece și stăpânit.

Dar, pentru a fi cinstită, recunoscu că nici ea nu se simțea tocmai veselă și zglobie. Era ceva complex. Cam ca bizara situație în care se găsea.

Adevărul era că nu-și dădea seama cum ar trebui să se poarte în dimineața aceea sau ce ar trebui să simtă. Dar nu era nevoie de o diplomă în psihologie ca să-ți dai seama că introducerea sexului în ecuația problemei de pe insula Frog Cove avea să creeze o serie de complicații.

Cu toate astea, îi venea greu să creadă că se aruncase cu capul înainte în ceva ce era clar destinat să fie un flirt scurt, sexual, cu un bărbat care categoric nu era genul ei.

Eugenia își aminti că ea nu flirta. De-a lungul anilor, avusese un număr limitat de relații rezonabil de serioase, cu grijă controlate. Nu avusese niciodată ceva ce putea fi numit „flirt sălbatic".

Pe de altă parte, niciodată nu întâlnise un bărbat precum Cyrus. Noaptea trecută, reușise să întrezărească puțin din ce se afla dincolo de bariera autocontrolului pe care și-l impusese. Ce văzuse îi confirmase ceea ce intuiția îi spusese deja. Forța pe care o simțise în el era extrem de profundă.

Se întrebă posomorâtă dacă nu cumva Cyrus se răzgândise. Îl studie cu coada ochiului. Arăta exact ca un om al legii din Vestul Sălbatic. Cu ochi reci, atent, cu maxilarul dur ca oțelul. Aproape că se aștepta să vadă și o insignă.

Se îndoia că aventura lor de seara trecută era ceea ce îl deranja în dimineața aceasta. Știa că el cedase pasiunii,

la fel cum făcuse şi ea. Dar un bărbat care era obişnuit să-şi ţină cea mai mare parte a sufletului ascunsă în spatele unui zid de autocontrol impus putea regreta serios că îi îngăduise cuiva să vadă dincolo de acea baricadă.

Studie copacii deşi şi uzi care îi înconjurau.

– Eşti sigur că mergem în direcţia bună?

– Sunt sigur.

Ea îşi îndesă şi mai adânc mâinile în buzunarele hanoracului negru. Se gândi că planul fusese simplu. Parcau jeepul departe de casa Rhondei Price, astfel încât nimeni să nu-l remarce, iar apoi mergeau prin pădure. Dar ea începuse să se simtă dezorientată de îndată ce nu mai văzuse drumul.

– Poate ar fi trebuit să luăm o hartă, spuse ea.

– N-avem nevoie de hartă.

Ea se uită în jur, simţindu-se tot mai neliniştită.

– Toţi copacii ăştia. E greu să-ţi dai seama încotro ne îndreptăm.

– Relaxează-te. O să ajungem în câteva minute.

– Oamenii se rătăcesc tot timpul în păduri. Uneori, nu sunt găsiţi niciodată.

– Suntem pe o insulă, îţi aminteşti? Păru uşor amuzat. Una mică. Terenul coboară gradual spre apă din punctul cel mai înalt. Dacă te rătăceşti, mergi pur şi simplu la vale. Mai devreme sau mai târziu, o să dai de Island Way Road.

Ea se simţi ca o idioată.

– Ştiam asta.

– Uite ce e, dacă vrei să te răzgândeşti în privinţa asta...

– Nu mă răzgândesc.

– În regulă. Atunci, mergi mai departe.

Eugenia se decise că era mai bine să-şi ţină gura o vreme. Oricum, nimic inteligent nu ieşea din ea.

Puţin mai târziu se văzu casa, o căbănuţă singuratică, dărăpănată, care ar fi trebuit să pară demodată şi rustică, dar care, în schimb, arăta părăsită şi tristă. „Cam aşa cum arată chiriaşa ei", gândi Eugenia amintindu-şi-o pe slaba şi disperata de Rhonda.

Cyrus se opri la marginea poieniţei.

Eugenia se opri lângă el. Privi căsuţa. Geamurile erau murdare, iar perdelele, decolorate şi zdrenţuite. Pereţii din bârne aveau nevoie să fie consolidaţi. Câteva aranjamente de pietre indicau faptul că cineva încercase cândva să facă o grădină, dar efortul fusese abandonat cu mult timp în urmă.

– Am vorbit cu Rhonda doar un minut şi jumătate seara trecută, spuse Eugenia, dar simt că mi-e cumva milă de ea.

– Da? De la adăpostul unui brad mare, Cyrus studie căbănuţa. De ce?

– Nu ştiu. Avea un soi de disperare. Cred că era speriată.

– Avea un motiv întemeiat. Se temea că erai pe cale să-i dai în vileag frauda.

– Da, dar întrebarea reală este de ce a încercat să pretindă că lucrările lui Nellie sunt ale ei.

Cyrus se uită la ea.

– Simplu. Probabil că Rhonda este o artistă slabă. A găsit tablourile lui Nellie, şi-a închipuit că Nellie n-o să mai aibă nevoie de ele şi a decis să pretindă că sunt ale ei.

– Poate. Ei bine, nu rezolvăm nimic stând aici. Hai să intrăm şi să vedem dacă găsim celelalte două tablouri ale lui Nellie din seria *Sticlă.* Tu eşti expertul. Cum procedăm?

– În cel mai simplu mod posibil, spuse Cyrus.

O luă înainte, deplasându-se fără zgomot printre copaci până ajunseră în spatele casei. Un maldăr de lemne de foc, un tomberon din plastic învechit şi un furtun străjuiau uşa.

Cyrus urcă două trepte de lemn şi bătu.

Eugenia se încruntă.

– Ştii cum să descui o broască, nu-i aşa?

Amuzamentul licări în ochii lui reci. Scoase o batistă din buzunar.

– Întâi, încercăm calea uşoară.

Înfăşură pătratul de pânză în jurul clanţei şi răsuci.

Eugenia privi surprinsă cum uşa se deschise spre interior.

– Nu e încuiată.

– Ai auzit ce-a spus ajutorul Peaceful în noaptea când l-am găsit pe bătrânul Leonard. Insula Frog Cove este ca un orăşel mic. Majoritatea oamenilor nu-şi încuie uşile. Cyrus se aplecă înăuntru. E cineva acasă?

O tăcere grea se revărsă prin uşa deschisă. Cyrus se opri câteva secunde. Avea o nemişcare ce sugera că asculta sunete pe care nimeni altcineva nu le putea auzi.

Eugenia se simţi tot mai tensionată.

– Ce aştepţi?

– Nimic. Doar mă asigur că suntem singuri.

Intră în casă. Eugenia îl urmă repede.

– Să nu atingi nimic, o avertiză Cyrus.

– Crede-mă, n-o s-o fac.

Se uită în minuscula bucătărie. În ea se aflau un aragaz străvechi, un frigider şi mai străvechi şi o chiuvetă foarte crăpată. Linoleumul de pe duşumea era pătat şi rupt.

– Misterios, spuse ea.

– Şi foarte ieftin.

– Şi asta. Eugenia îl privi, nesigură cum să procedeze. De unde începem?

– Tu să-mi spui. A fost ideea ta.

Ea se uită urât la el.

– N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

– Stai prin preajma mea, doamnă, şi vei avea parte de tot soiul de noi aventuri. Prima dată fără un vibrator, parcă aşa, nu?

Simţi cum o cuprinde fierbinţeala. Ştiu că se făcuse roşie. Se alesese praful de speranţa ca el să nu-şi amintească acea remarcă prea puţin sofisticată.

– Cred că voi începe cu studioul ei, spuse Eugenia. Orice artist, chiar şi unul slab, are un studio.

– În regulă. Foloseşte asta pentru a deschide dulapuri şi sertare. Îi aruncă batista. Dacă tot sunt aici, ar fi bine să arunc o privire prin documentele ei. Nu am prea mult noroc cu ale lui Daventry.

Ea își coborî privirea spre batistă.

– Și ce vei folosi?

– Astea.

Scoase din buzunar o pereche de mănuși din plastic transparent. Scoaseră un soi de plesnituri când și le trase pe mâni.

Eugenia se uită fix la el.

– Dumnezeule mare! Uneori, mă sperii.

– Sentimentul e reciproc.

Intră pe ușa care dădea într-un mic living. Eugenia porni după el.

– Ce fel de documente ar putea avea cineva ca Rhonda Price?

– Toată lumea are documente. Cyrus se opri în mijlocul încăperii. Facturi telefonice, carduri de credit, extrase de cont. În viața modernă, hârtiile sunt la fel de necesare precum mâncarea și un acoperiș deasupra capului. Nu poți trăi fără ele. Și întotdeauna lasă o urmă.

– Cam ca documentele care indică proveniența unui obiect de artă.

El se uită la ea.

– Exact așa.

Eugenia privi prin camera din față sumar mobilată. Lângă geam se afla un șevalet. Lângă el era un suport plin de tuburi de vopsea acrilică. Două borcane de maioneză pline cu pensule erau puse pe masă.

Studioul Rhondei Price.

Existau câteva pânze sprijinite de perete. Eugenia se îndreptă întâi spre ele, întrebându-se dacă avea noroc din prima. Le privi repede și constată imediat că lucrurile nu aveau să fie atât de simple precum sperase. Nici unul dintre tablouri nu avea vreo urmă din talentul lui Nellie.

– Ai avut dreptate când ai spus că, probabil, Rhonda este o artistă slabă. Nu e de mirare că Fenella Weeks a zis că tabloul cumpărat de mine reprezintă un nou început pentru ea.

Cyrus studie picturile pe care ea le ținea în mână.

– Mai mult decât un început.

– Da. Eugenia se uită la scena abstractă prost executată, care înfățișa o grămadă de culori noroioase și forme fără sens. Nu exista nici un simț al formei sau substanță. Nici o senzație de profunzime. Știi, ca proprietară de galerie care a văzut lucrările de dinainte ale Rhondei, Fenella trebuie să fi remarcat diferența de tehnică și de subiect.

– E foarte posibil ca ea să fi știut foarte bine că tabloul pe care ți l-a vândut nu era opera Rhondei. Cyrus deschise un sertar al biroului ponosit aflat lângă fereastră. Poate că ele două au avut o înțelegere.

Eugenia își ridică repede privirea.

– Vrei să spui că Fenella a fost de acord să vândă tabloul, să împartă banii cu Rhonda și să nu pună întrebări?

– De ce nu?

Eugenia se gândi la asta.

– Are sens, dar nu e vorba despre mulți bani. Am plătit doar trei sute de dolari pe tabloul lui Nellie.

Cyrus se uită cu subînțeles prin căbănuța dărăpănată.

– Trei sute de dolari ar avea multe întrebuințări aici.

– Adevărat. Mai ales dacă Rhonda avea și obiceiul să se drogheze. Știi, Cyrus, cred că ar fi bine să mai am o discuție cu Fenella.

– Ce rost ar avea? Va nega că știa că pictura nu-i aparține Rhondei. Va juca rolul inocentei proprietare de galerie care a fost păcălită. Nu e ca și cum ai fi prins-o încercând să vândă un Cézanne sau un Picasso fals. Nimeni n-o să fie foarte supărat din pricina asta.

– Doar prietena artistei.

Cyrus frunzări niște facturi telefonice pe care le găsise.

– Dar prietena artistei nu are nici o dovadă că tabloul pe care l-a cumpărat de la Midnight Gallery a fost făcut de altcineva decât de Rhonda. Un alt sfat gratuit: Ai grijă înainte de a face acuzații pe care nu le poți dovedi. Din experiența mea, oamenii se inflamează foarte tare.

– La naiba! Ai dreptate. Eugenia sprijini tablourile de perete. E atât de frustrant. Atâtea întrebări şi nici un răspuns.

– Mereu este aşa la începutul unui caz, zise Cyrus.

– Cum suporţi? Nu te înnebuneşte?

– Te obişnuieşti cu asta. Trucul e să nu dai atenţie. Să ai multă, multă răbdare.

Ea îşi aminti că el îi spusese că se afla pe urmele cupei Hades de trei ani.

– Eu nu sunt genul răbdător.

Expresia distantă, rezervată din ochii lui Cyrus dispăru. O vagă urmă de pură satisfacţie masculină îi luă locul.

– Mda. Am remarcat, comentă el.

Ea ştiu că el se gândea la pasiunea ei entuziasmată din noaptea trecută. „Fii demnă!" îşi spuse ea pentru a se întări. Trebuia să se concentreze să-şi păstreze calmul. Putea fi la fel de rece şi de stăpână pe sine ca el. Se întoarse deliberat cu spatele la el.

Străbătu scurtul coridor şi intră în micul dormitor. Un pat vechi, un covor jerpelit şi un dulap pe cale să se dezmembreze.

Se lăsă în patru labe. Căutarea dădu la iveală doar un teanc se ziare vechi şi un strat gros de praf.

Îşi scutură mâinile, se ridică şi se apropie de şifonier. Deschise uşa cu ajutorul batistei şi găsi câteva cămăşi pătate cu vopsea şi două perechi de jeanşi decoloraţi.

În sertarele dulapului se aflau lenjerie, şosete şi câteva pulovere împăturite.

Tocmai era pe cale să renunţe dezgustată, când se uită în spatele şifonierului şi zări strălucirea slabă a unei rame de metal negru. O cuprinse entuziasmul.

– *Cyrus!*

El veni în pragul uşii.

– Este un tablou aici. Îşi strecură braţul în spatele dulapului şi bâjbâi cu batista în căutarea ramei. Nu mă pot gândi decât la un singur motiv pentru care Rhonda l-a ascuns aici.

– Mda, este destul de evident, nu-i aşa?

Tonul lui ironic o irită.

- Ce vrei să spui?

- Consider că, dacă aş vrea să ascund un tablou, aş alege un loc mai discret. Nu unul pe care cineva să-l descopere în cinci minute.

- Uiţi că Rhonda n-a intenţionat să-l ascundă. În orice caz, nu pentru multă vreme. A plănuit să pretindă că e lucrarea ei. Eugenia trase cu grijă tabloul. Bănuiala mea este că pur şi simplu l-a pus aici ca măsură temporară, după ce l-a furat.

Cyrus studie tabloul după ce Eugenia îl întoarse spre el.

- Ei bine, ai avut dreptate într-o privinţă. Chiar şi pentru ochiul meu neexperimentat, aceasta pare a fi lucrarea prietenei tale Nellie.

Eugenia examină cele trei butelcuţe de sticlă smălţuită aranjate pe fundalul luminii verzi a neonului. Tabloul reflecta clar simţul luminii pe care îl avusese Nellie.

- Alte obiecte din colecţia Daventry.

Cyrus se încruntă.

- Recunoşti piesele?

- Da. Trei dintre sticlele veneţiene din secolul al XVIII-lea. Le-am văzut ieri. Se aplecă mai aproape. Uite, semnătura lui Nellie încă este pe tablou. Rhonda n-a apucat s-o şteargă.

- În regulă, ţi-ai demonstrat afirmaţia. Se pare că Rhonda a furat cel puţin două dintre tablourile lui Nellie.

- Iar eu îl am pe al treilea din această serie pe peretele din apartamentul meu. Asta înseamnă că mai e doar unul de găsit. Eugenia bătu darabana în muchia ramei. O s-o confrunt pe Rhonda în legătură cu asta, de îndată ce iese din spital.

- Ţi-am spus că o s-o găsesc dacă nu se întoarce pe insulă.

- Ştiu, dar...

- Nu ai prea mare încredere în talentele mele, nu-i aşa?

Ea se îmbujoră.

– Mi-am cerut deja scuze o dată pentru remarca făcută pe această temă.

– Nu-ți face griji, egoul meu se obișnuiește să fie făcut felii și bucățele.

Ea își simți maxilarul încordându-i-se.

– Hai să fim cinstiți, Cyrus. Ai fost de acord să mă ajuți pentru că vrei cooperarea mea. Ai spus foarte clar că singurul lucru care te interesează cu adevărat este cupa Hades.

O lumină rece alungă amuzamentul din ochii lui.

– Avem o înțelegere.

Cuvintele fură ca niște cioburi de sticlă: tăioase și primejdioase.

Eugenia se cutremură.

– Scuze, zise ea rigidă. N-am vrut să sugerez că mă îndoiesc de cuvântul tău.

La naiba, la naiba, la naiba! Îi cerea iar scuze.

– Vrei un contract scris?

Obrajii ei fură cuprinși de flăcări fierbinți.

– Nu, las-o baltă. N-am vrut să... Of, la naiba cu asta! Hai să schimbăm subiectul.

– N-am nimic împotrivă.

Eugenia avu impresia că scăpase milimetric. Se gândi că asta se întâmpla dacă introduceai sexul într-o ecuație. Totul între ea și Cyrus devenise mult mai complicat. Nici măcar nu mai putea să se înfurie pe el cum o făcuse înainte de a se culca împreună. Trase adânc aer în piept.

– Tocmai mi-a trecut ceva prin minte. Dacă Rhonda cunoștea atât de bine Glass House încât să știe unde se aflau aceste tablouri, poate că știa și alte lucruri despre cele ce se petreceau acolo.

– Da.

Acel unic cuvânt rostit cu glas domol o făcu pe Eugenia să încremenească. Se uită la Cyrus. Ochii lui erau acum mai reci decât fuseseră cu un moment în urmă.

– Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, zise ea precaută. Te întrebi dacă nu cumva Rhonda ți-ar putea da o pistă care să te ducă la cupa Hades.

– M-am gândit la această posibilitate.

– O!

Se gândi posomorâtă că nu era de mirare că se arătase atât de dispus s-o ajute să dea de Rhonda Price. Drumurile lor se intersectau din nou.

Cyrus se uită la ea.

– Dacă tot îți faci griji în legătură cu motivele reale pentru care te ajut, mai e ceva la care te-ai putea gândi.

– Ce anume?

– Încearcă să iei în calcul și varianta asta. Dacă Nellie Grant nu e moartă? Dacă trăiește și este mână în mână cu Rhonda?

Pentru o secundă, ea avu impresia că nu auzise bine.

– Despre ce Dumnezeu vorbești?

– Este o insulă mică. Toți artiștii au participat la petrecerile lui Daventry. E rezonabil să presupui că Nellie și Rhonda se cunoșteau.

– Da, dar ce legătură are una cu alta? Autoritățile au spus că Nellie a murit.

– Nu i-au găsit cadavrul.

– Nu, dar... Erau prea multe de înghițit deodată. Eugenia încercă să gândească. Imposibil! Dacă Nellie ar fi fost în viață, m-ar fi contactat.

– Poate. Sau poate nu. Dacă, dintr-un anumit motiv, Nellie a decis că trebuie să dispară, putea să-și însceneze moartea pe mare. Ai zis că se pricepea la bărci, nu?

– Da, șopti Eugenia. Acesta este motivul pentru care m-am îndoit că a căzut accidental peste bord. Am presupus că a fost ucisă, iar cineva a încercat să facă acea crimă să pară un accident. Dar nu m-am gândit că este posibil ca ea să fi dispărut intenționat. Tot mai cred că m-ar fi contactat deja dacă ar fi fost în viață.

– Urmărește-mă puțin. Dacă trăiește, e posibil să fi aranjat ca Rhonda să-i vândă tablourile pentru a obține rapid niște bani.

Alte întrebări fără răspuns. Eugenia își încrucișă foarte strâns brațele sub sâni.

– Trebuie să vorbim cu Rhonda.

– Cred că ceea ce ne trebuie în clipa asta este nişte cafea, spuse Cyrus.

– Nu, mulţumesc, zise Eugenia.

– La Neon Sunset Café, adăugă Cyrus. Este localul de pe insulă care seamănă cel mai mult cu o cafenea, iar toată lumea ştie că artiştilor le place să-şi petreacă vremea în cafenele. Se poate ca Rhonda să fi stat ceva timp acolo.

– Ai dreptate. Eugenia se lumină. Cineva care lucrează acolo s-ar putea să ne zică mai multe despre Rhonda. Bună idee, Cyrus.

– Mulţumesc, dar nu pot să-mi asum meritul. Am preluat ideea din capitolul cinci al manualului detectivului.

– Ce manual al detectivului?

– Cel care a venit împreună cu cursul prin corespondenţă pe care l-am urmat ca să-mi obţin permisul de detectiv particular.

– Un curs prin corespondenţă? E plăcut să ştiu că lucrez cu un profesionist adevărat, comentă Eugenia.

Neon Sunset era aproape pustiu. O chelneriţă adolescentă, îmbrăcată în tricou şi jeanşi, stătea sprijinită de tejghea şi frunzărea o revistă care avea pe copertă un fotomodel malnutrit.

– Ora zece dimineaţa nu este o oră potrivită pentru lumea artistică. Eugenia se aşeză la o măsuţă. Artiştii preferă să stea până noaptea târziu.

– Asta înseamnă că ospătăriţa se plictiseşte. Oamenilor plictisiţi le place să vorbească.

Eugenia îl privi pe Cyrus scoţându-şi ponosita geacă de piele, pe care şi-o pusese peste cămaşa hawaiiană, şi aşezându-se pe un scaun. Toate gesturile lui aveau o graţie masculină lentă, care o intriga de fiecare dată.

În tot acest timp petrecut împreună cu el, ea nu-l văzuse niciodată făcând mişcări agitate sau pripite. Nu bătea darabana, nu bâţâia din picior şi nici nu bătea cu el în podea cum făcea ea adesea. Pur şi simplu, controla spaţiul în care se afla. Bărbatul în vestă de fotograf

care şedea la masa alăturată era mult mai înalt şi mai masiv decât el, dar Cyrus era cel care domina încăperea.

– Cum o facem pe chelneriţă să vorbească despre Rhonda Price fără a fi prea evident că ne interesăm de ea? întrebă Eugenia.

Cyrus o privi pe chelneriţa care se apropia.

– Ceva îmi spune că asta nu va fi o problemă.

Eugenia se încruntă.

– Tu ai devenit o celebritate peste noapte.

– 'Neaţa. Tânăra femeie se opri lângă masa lor. Se uită la Eugenia cu interes nedisimulat şi sparse un balon de gumă. Dumneavoastră sunteţi doamna care, seara trecută, a sărit în apă ca s-o salveze pe Rhonda Price, nu-i aşa?

– Ăăă, da. Aşa este. Eugenia surprinse privirea lui Cyrus. Părea amuzat. Se uită din nou la chelneriţă. Pe cămaşa ei era prins un mic ecuson. Pe el scria „Heather". Eşti prietenă cu Rhonda?

– Nu chiar. Totuşi, o cunosc. Toată lumea o cunoaşte. Vine aici foarte des. Îi place să pretindă că ar fi o mare artistă, dar am auzit-o pe Fenella Weeks zicând că nu e în stare să tragă nici măcar o linie dreaptă.

– Nu sunt de acord, zise Eugenia pe un ton egal. Am cumpărat unul dintre tablourile Rhondei. Este foarte, foarte bun.

Heather ridică din umeri total dezinteresată.

– Eu nu mă prea pricep la artă, ştiţi? Doar lucrez aici.

– Serios? Cyrus îi zâmbi. Am crezut că poate şi tu eşti artistă.

– Nu. Se îmbujoră. Nici vorbă. Tata zice că, dacă mă încurc cu ei cât lucrez aici, o să mă facă să renunţ la această slujbă.

– Nu aprobă comunitatea locală boemă? întrebă Eugenia.

– Nu ştiu cum e cu boemii, dar el nu are o părere bună despre artişti. Spune că toţi sunt puturoşi. Că nu au slujbe adevărate. Zice că tot ce vor e să se drogheze şi să petreacă. Spune că insula era un loc mai plăcut

înainte ca Adam Daventry să înfiinţeze colonia de artă. Eu, personal, cred că era un loc plictisitor.

– Şi Rhondei îi place să petreacă?

– O, sigur. Obişnuia să se ducă tot timpul la Glass House, zise Heather. Între ea şi domnul Daventry a fost ceva o vreme. Vai ce supărată a fost când el a părăsit-o pentru a se combina cu o artistă din Seattle. Dar asta n-a oprit-o să se ducă în continuare la petrecerile lui.

– Rhonda a avut o relaţie cu Daventry. Eugenia îşi încrucişă braţele şi privi Island Way Road, care se întindea în faţa jeepului. Un alt scalp de artistă la cingătoarea lui Daventry.

– Mda. Dar asta ridică noi întrebări.

– Cu siguranţă nu se potriveşte cu teoria ta că Rhonda şi Nellie erau prietene. Chelneriţa a dat de înţeles că Rhonda era geloasă pe Nellie. Poate i-a furat tablourile pentru a se răzbuna.

– Nu putem fi siguri de asta. Prietenia se poate naşte în circumstanţe neobişnuite. Cyrus o privi pieziş. La fel ca alte soiuri de relaţii.

Eugenia deveni rigidă. Asta însemna că el voia să vorbească despre relaţia lor?

– Presupun că ar trebui să discutăm despre asta.

El avu delicateţea de a nu pretinde că habar n-avea la ce se referea ea.

– Eu votez împotrivă. N-ai decât să zici că mă bazez prea mult pe intuiţie, dar am o bănuială că, dacă încercăm să discutăm despre asta, vom da de o mare belea.

Dezamăgirea i se lăsă greu în stomac.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Ai mai fost implicată în aşa ceva înainte?

– Într-o relaţie?

– Într-o relaţie cu un bărbat despre care crezi că nu e deloc potrivit pentru tine, o lămuri el. Cu cineva ca mine, care nu se potriveşte profilului.

– Nu.

– Bănuiesc că asta explică totul.

Ea se încruntă.

– Ce explică?

– De ce ești atât de tensionată.

– Nu sunt tensionată.

– Te porți ca o pisicuță cu coada prinsă în ușă, de Halloween, după cum obișnuia să spună bunicul Beau.

– Nu sunt tensionată.

– La naiba, mă faci și pe mine să fiu tensionat.

Ea nu crezu asta nici măcar o clipă. Îi era imposibil să și-l imagineze pe Cyrus tensionat. Se răsuci brusc spre el.

– Tocmai ai zis că, probabil, cel mai bine ar fi să nu discutăm despre asta, îi aminti ea.

– Mda, așa am zis, nu?

Păru morocănos. Ea ezită, apoi cedă impulsului.

– Eu mă potrivesc profilului femeii cu care te combini în general?

– Nu, evident că nu.

– Înțeleg. Fu surprinsă de efectul deprimant pe care îl avu acea veste asupra ei. Se gândi că totuși nu era ca și cum n-ar fi știut dinainte răspunsul. Ei bine, în orice caz, asta înseamnă că suntem la egalitate.

– Mda. Îi sună telefonul mobil. Cyrus îl scoase. Colfax la telefon. Se încruntă. Rick? Unde ești? Urmă o scurtă tăcere cât timp ascultă. Ce s-a întâmplat cu slujba ta de vară? În regulă, stai unde te afli. O să vin să te iau.

Eugenia se uită la telefon, în vreme ce el îl puse la loc.

– Cine era?

– Nepotul meu, Rick Tasker. Cyrus frână și opri încet. Tocmai a sosit cu feribotul. Spune că vrea să stea câteva zile cu mine.

Surprinsă, Eugenia se gândi la asta. Apoi ridică din umeri.

– Din partea mea, e în regulă, dacă asta te îngrijora. Există loc suficient.

– Mulțumesc, apreciez. Dar nu asta este problema cea mare.

Ea își plecă ușor capul, încercând să descifreze ce era în mintea lui.

– Care-i problema?

– Îl cunosc pe Rick al naibii de bine. Ceva este în neregulă.

capitolul 14

– Ce s-a întâmplat cu slujba de la sala de jocuri? întrebă Cyrus.

– Tipul care m-a angajat a zis că n-o să aibă nevoie de mine câteva zile.

Rick se purta extrem de natural.

– Așa că ai renunțat cu totul la ideea de a avea o slujbă de vară?

Eugenia îl privi pe Cyrus punând pe măsuțele cromate două cutii cu suc. Nota de critică aproape paternă din vocea lui o surprinse. Părea mai degrabă un tată nervos decât un unchi cu care se înrudea ca urmare a unei căsătorii foarte scurte.

– Nu-ți face griji. Poimâine mă întorc în Portland. Încă mai am slujba aia. Rick luă una din cutiile de suc și o desfăcu. Deci pot să rămân?

– Da. Sigur. E în regulă. Dar ne-am înțeles că vei lucra în vara asta. Ideea era că îți vei cumpăra singur manualele, la toamnă, îți amintești?

– Îmi amintesc.

Rick înghiți niște cola.

Eugenia se cufundă în șezlongul capitonat, cu cadru cromat, și sorbi din apa de izvor îmbuteliată pe care și-o luase. Îi studie pe Cyrus și pe Rick în timp ce vorbeau. Acesta era una dintre cele mai clare întrezăriri ale vieții personale a lui Cyrus. O făcu să-și dea seama că era dornică să afle tot ce putea.

Fizic, cei doi bărbați aveau puține în comun. Lipsa unei legături de sânge era evidentă. Alături de Cyrus, Rick era prototipul aristocratului modern din suburbii, educat, bine îmbrăcat și atrăgător în stilul categoriei.

Trupul lui zvelt și tineresc se maturiza rapid, urmând să capete o constituție atletică impecabilă, care, într-o zi, avea să arate grozav în costume care sugerau puterea

și cu cravate de mătase. Dinții îi fuseseră îndreptați până la perfecțiune. Părul lui castaniu-deschis fusese tuns și aranjat într-un salon scump. Oricine putea vedea că BMW-urile, etichetele de designer, tenisul și școlile bune erau în genele lui.

Eugenia reflectă că Rick era predestinat să treacă prin viață în sacouri care îi veneau mereu bine. Era foarte sigură că banii pentru manualele de la facultate nu aveau să fie o problemă reală, în toamnă. Această poveste cu slujba era o chestiune de principiu, nu o necesitate financiară. Cyrus dorea ca Rick să contribuie la dobândirea propriei educații.

Ce o fascina pe Eugenia nu erau diferențele superficiale dintre Cyrus și Rick, ci similitudinile subtile. Care spuneau enorm despre relația dintre ei.

Poziția comodă, relaxată a lui Rick pe șezlong era aproape identică acum cu a lui Cyrus. Călcâiele adidașilor scumpi erau sprijiniți de balustradă în același fel în care Cyrus își pusese picioarele încălțate în mocasini. Rick își ținea până și cutia de suc așa cum o ținea Cyrus, cu degetele apucând-o neglijent de marginea superioară.

– Mama ta știe că ești aici, pe insula Frog Cove, cu mine? întrebă Cyrus.

– Da. Rick se uită la apele din Sound cu expresia ursuză caracteristică pentru cei aflați în pragul maturității. Sigur că știe.

– Rick...

– I-am lăsat un bilet, bine?

– Un bilet. Cyrus sorbi din băutura sa. Nu cred că un bilet a rezolvat problema. Du-te și sun-o și spune-i unde te afli.

O expresie furioasă, rebelă ,apăru pe chipul lui Rick. Dar se ridică fără a-l contrazice și intră în casă.

Cyrus așteptă până când Rick nu-l mai putea auzi, apoi se întoarse pentru a se uita la Eugenia.

– Îmi cer scuze pentru asta.

– E-n regulă.

– O să se ducă la facultate la toamnă. Totuși, încă nu s-a hotărât ce vrea să studieze.

– N-are nici un motiv să se grăbească să ia o decizie.

Cyrus se încruntă.

– Nu poate să mai amâne mult timp. Trebuie să se concentreze.

– Are doar optsprezece ani, Cyrus. Are o grămadă de timp să înceapă o carieră.

– Cred că ar trebui să intre în domeniul calculatoarelor. Cam în sfera asta se găsesc slujbele acum.

– Unele. Dar nu toate.

– Lucrurile nu mai sunt cum erau când aveam vârsta lui. Pe vremea aceea, puteai obține o slujbă dacă aveai curaj și hotărâre. Acum, astea nu mai sunt de-ajuns. Trebuie să ai o specializare tehnică.

Eugenia zâmbi pentru sine.

– Asta sună a ceva ce mi-a spus cândva bunica.

Cyrus îi aruncă o privire încruntată. Apoi, gura lui căpătă o expresie tristă.

– Este o modalitate politicoasă de a-mi zice că mă port ca un moșneag?

Eugenia se gândi la felul pasional în care făcuseră dragoste o bună parte din noapte.

– De fapt, ești foarte activ pentru un moșneag.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Activ?

– Dacă găsesc un cuvânt mai bun, ți-l comunic.

– Așa să faci. Cyrus sorbi din nou din cutie și își sprijini capul pe șezlong. Mă întreb ce s-a întâmplat cu adevărat cu slujba aia de la sala de jocuri.

Rick ieși pe verandă. Pe chipul lui se zărea o expresie încăpățânată.

– Cyrus, mama vrea să discute cu tine.

– Mi-am imaginat că va dori.

Cyrus suspină profund, își dădu jos picioarele de pe balustradă, se ridică și intră.

În timp ce se așeză, Rick o privi îngrijorat pe Eugenia.

– E supărat?

– Îl cunoști mai bine decât mine.

– Uneori, e greu de știut ce gândește Cyrus.

Eugenia zâmbi.

– Știu. Din câte mi-am dat seama, nu cred că este supărat.

– Dar nici nu e cu adevărat încântat că am apărut la ușa lui în felul acesta.

– Este îngrijorat în legătură cu slujba ta de vară.

– Nu e nici o problemă. Degetele lui Rick se încleștară pe marginea cutiei. E încă acolo, așteptându-mă să mă întorc poimâine.

Eugenia nu spuse nimic. Ea și Rick rămaseră în tăcere o vreme. După un timp, Cyrus se întoarse. Ochii îi erau întunecați.

– Cred că ar fi bine să stăm de vorbă, Rick.

Eugenia se uită la Rick și văzu rigiditatea umerilor săi. Se ridică repede.

– Vă rog să mă scuzați, mă duc să lucrez în seif.

Nici Cyrus, nici Rick nu se uitară după ea când intră. Închise ușile franțuzești în urma ei, conștientă de greutatea încremenirii sumbre care se instală pe verandă după plecarea ei.

Telefonul sună exact când începu să coboare scările spre pivniță. Îl ridică după ce sună a treia oară.

– Alo?

– Încerc să dau de Cyrus Colfax, anunță o voce masculină repezită. Se află acolo?

– Da. Eugenia ezită, uitându-se spre ușile de sticlă. Îi vedea pe Cyrus și pe Rick cufundați într-o conversație tensionată. Este ocupat momentan. Puteți să-mi lăsați un mesaj pentru el.

– Mai bine, chemați-l. Este important. Va dori să audă ce am de spus.

Eugenia se încruntă la telefon.

– Pot să-i zic cine-l caută?

– Spuneți-i că sunt Quint Yates.

– Scuzați-mă. Adoptă tonul aspru, rece, la care apela când avea de-a face cu agenți comerciali care o sunau. Mă întorc imediat.

Eugenia lăsă jos telefonul și se întoarse la ușile de sticlă. Îl văzu pe Rick gesticulând sălbatic cu mâna în care ținea cutia cu suc. Chipul lui tânăr era plin de furie

şi de durere. Cyrus şedea stoic pe scaunul lui, cu picioarele proptite din nou pe balustradă.

Întredeschise precaută uşa.

– O să-ţi spun cum am aflat. Vocea lui Rick era ridicată din pricina mâniei pasionale. Am auzit-o întâmplător pe mama vorbind cu tata la telefon. Se certau iarăşi în legătură cu banii. Am auzit-o zicându-i că ştie că tu l-ai silit să vină la ceremonia de absolvire. A spus că probabil l-ai ameninţat sau ceva. E adevărat.

Eugenia deschise uşa mai larg.

– Scuzaţi-mă, a sunat cineva.

Cyrus o ignoră.

– S-a întâmplat o încurcătură cu programul tatălui tău. Eu doar l-am sunat şi i-am amintit data ceremoniei. N-a fost mare lucru.

– Nu asta a spus mama.

– Mama ta n-a auzit conversaţia pe care am avut-o cu tatăl tău.

Eugenia încercă din nou:

– Cyrus, la telefon.

– Tata a venit la ceremonia mea de absolvire doar pentru că tu l-ai făcut să vină, rosti Rick cu sălbăticie. Recunoaşte! El n-a vrut să vină. Nu-i de mirare că n-a stat mult. Ce-ai făcut de l-ai convins să ia avionul de la L.A. în ziua aia?

– Las-o baltă, Rick.

Licărul unei umezeli suspecte apăru în ochii lui Rick. Clipi furios.

– Vreau doar să ştiu ce l-a determinat pe tata să vină la absolvirea mea. Cu ce l-ai ameninţat? Spune-mi! La naiba, vreau să ştiu adevărul. Cer prea mult?

– Ce am discutat eu şi tatăl tău ne priveşte pe noi, zise Cyrus sec.

– Pe naiba! E vorba despre mine.

Eugenia îşi drese glasul:

– Nu ştiu tu, Rick, dar, în ceea ce mă priveşte, pot să-ţi spun că aş fi dat bani buni cuiva precum Cyrus şi nu i-aş fi pus nici o întrebare dacă îmi promitea că-l poate face pe tata să participe la ceremonia mea de absolvire

a liceului. Şi l-aş fi plătit dublu dacă ar fi găsit o cale de a-l aduce pe tata şi la absolvirea fratelui şi la cea a surorii mele.

Rick tresări pe şezlongul lui. Se răsuci pentru a se uita urât la ea. Chipul îi era roşu, iar ochii, precauţi.

– Poftim?

– Tata n-a venit la ceremonia mea de absolvire pentru că se dusese cu noua lui soţie la cursurile de pregătire prenatală. Mi-a spus la telefon că, a doua oară, vrea să aibă parte de toate aspectele paternităţii.

– Pe bune? zise Rick, vizibil luat prin surprindere.

– La absolvirea fratelui meu nu a luat parte pentru că a trebuit să ducă la un seminar de sociologie o lucrare despre noile direcţii în familia americană. Iar la a surorii mele n-a ajuns pentru că tot atunci era ziua de naştere a noului său fiu.

Rick se holbă la ea.

Eugenia se întoarse spre Cyrus:

– Eşti căutat la telefon. Cineva care se numeşte Quint Yates.

– Da. E ora raportului zilnic.

Cyrus se ridică.

– Ce fel de tată este cel care trebuie să fie silit să se ducă la ceremonia de absolvire a propriului fiu? întrebă Rick fără a se adresa cuiva anume.

– Cine ştie? zise Eugenia. Probabil genul care a avut el însuşi un tată rău. Cel puţin, asta este explicaţia uzuală. Are legătură cu repetarea tiparelor părinteşti greşite sau cam aşa ceva.

Rick se încruntă.

– Dar, dacă un tip a avut un tată rău, ar trebui să-şi dea seama că e cazul să se poarte altfel cu propriul copil.

Eugenia fu impresionată.

– Ai dreptate. Din păcate, nu toată lumea priveşte lucrurile atât de limpede. Făcu o pauză. Uneori, oamenii sunt pur şi simplu prea slabi pentru a face efortul de a schimba tiparul. Nu acceptă responsabilitatea.

Cyrus se opri puţin în pragul uşii.

– Cel puţin voi doi aţi crescut cu un tată undeva în peisaj. Eu nici măcar nu l-am cunoscut pe al meu.

Intră în casă și închise foarte încet ușa în urma lui. Gura Eugeniei se căscă de uimire. Rick fu la fel de surprins.

– Ce-a fost asta? întrebă Eugenia în cele din urmă.

– Mama mi-a zis cândva că tatăl lui Cyrus a plecat înainte ca el să se nască. Părinții lui nici măcar nu au fost căsătoriți. Asta-i tot ce știu. Cyrus nu vorbește despre asta niciodată.

Eugenia se lăsă să cadă pe șezlong și își luă sticla cu apă. Stătu nemișcată câteva clipe, privind peste recele Sound.

– Te cam face să privești lucrurile în altă perspectivă, nu-i așa? rosti ea după o vreme.

– Da. Rick se strâmbă. Cyrus se pricepe să te determine să faci asta.

Cyrus se opri în capul scărilor și se uită la ceas. Cadranul fosforescent îi arătă că era 1.10 noaptea. Casa fusese tăcută de la 10.30, când cei trei ocupanți ai săi dispăruseră în intimitatea propriilor camere.

Zăcuse întins pe patul lui și privise în tavan o vreme, gândindu-se la Eugenia, care se dusese la culcare fără a-i da nici un indiciu asupra stării ei de spirit. Nici măcar nu reușise să-și dea seama dacă dorea ca el să se meargă în camera ei.

Pe măsură ce minutele treceau, un lucru îi devenise clar. Ea nu intenționa să vină în camera lui.

Ca detectiv experimentat, îi fusese simplu să deducă faptul că existau două posibilități. Prima era că el și Eugenia nu reușiseră să comunice. A doua era că ea se folosise intenționat de prezența lui Rick în casă pentru a-și găsi o scuză și-a se ascunde în siguranța camerei sale.

Noaptea trecută îl dorise. Nu-i lăsase nici o îndoială în această privință. Dar mai știa și că era circumspectă față de începerea unei relații cu un bărbat care nu corespundea imaginii pe care și-o crease despre un partener potrivit. Cu un bărbat în ale cărui motive nu avea deplină încredere. Cu un bărbat care o putea face să-și piardă controlul.

Da, acum, că se gândea la acest lucru, era evident de ce îl evita în noaptea asta.

Pe deasupra, Rick era furios pe el, iar Zackery Elland Chandler angajase un detectiv particular.

Şi, pentru a încheia lista, se temea că nu era mai aproape de găsirea cupei Hades decât fusese la sosirea pe insulă.

Una peste alta, nu era una dintre cele mai bune zile ale lui. Gândurile negre deveniră tot mai împovărătoare pe măsură ce noaptea se scurgea. Când, în cele din urmă, acceptă faptul că nu avea să poată adormi, îşi puse o pereche de pantaloni și cămaşa albastră cu ananaşi şi se decise să facă totuşi ceva productiv. Cum ar fi să verifice încuietorile casei. Coborî desculţ scara din cărămizi de sticlă, ascultând sunetele nopţii. Nu avu nevoie de lanterna pe care o luase cu el. Lumina lunii se revărsa prin peretele alcătuit din ferestre care dădea spre Sound, forma lacuri incolore pe duşumea şi strălucea pe suprafeţele reflectorizante.

Ajuns la baza scărilor, traversă dalele reci, îndreptându-se spre uşa din faţă. Încuietoarea codată era închisă.

Se răsuci şi porni metodic prin încăperile întunecate. Una câte una, verifică ferestrele şi uşile.

Se afla în camera din faţă, încercând uşile franţuzeşti de lângă şemineul cu oglinzi, când auzi mişcarea uşoară în spatele lui. Încă înainte de a se răsuci şi de a o vedea stând în lumina argintie a lunii, ştiu că era Eugenia.

– Cyrus? Una din mâinile ei strângea reverele halatului de baie la gât. Mi s-a părut că te-am auzit pe coridor. E ceva în neregulă?

– Nu. Doar verificam încuietorile. Probabil erai trează dacă m-ai auzit ieşind din cameră.

– N-am putut să dorm.

– Te gândeai la Nellie?

– Nu. Ochii ei erau misterioşi, întunecaţi şi adânci. Mă gândeam la tine.

Cyrus îşi spuse că asta era bine. Gândul la el o împiedicase să doarmă. Era un semn foarte încurajator.

– La ce anume?

– Mă întrebam ce s-a întâmplat când, în cele din urmă, l-ai găsit pe tatăl tău.

El se gândi că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Dar nu se aşteptase. Fusese prea ocupat întrebându-se dacă ea îl urmase la parter pentru a-l invita în patul ei. Se alesese praful de abilităţile lui de a detecta indicii. Probabil ar trebui să se întoarcă şi să citească din nou capitolul 13 din manualul detectivului.

Se apropie de următoarea pereche de uşi franţuzeşti. Verifică încuietoarea.

– Ce te face să crezi că l-am găsit? întrebă el.

– Hai să zicem că nu-mi imaginez că nu l-ai căutat. Probabil ai dorit să afli răspunsurile. Să închei capitolul.

El privi afară prin sticla uşilor franţuzeşti.

– Presupun că s-ar putea spune că el a fost primul meu caz de găsire a unei persoane dispărute. Am început să-l caut la câteva luni după moartea bunicilor mei. Aveam cu doi ani mai mult decât are Rick acum. Pe vremea aceea, nu ştiam cum să fac lucrurile în mod eficient. Mi-a luat ceva timp. Un an şi jumătate.

– Dar, în cele din urmă, l-ai găsit?

– Locuieşte în California de Sud. Era partener la o mare firmă de avocatură. Însurat. Doi copii. Amândoi au urmat şcoli particulare. Amândoi au devenit avocaţi. La fel ca tatăl lor.

– Înţeleg. Este membru al unui club unde joacă golf unele vedete. Familia lui are bani, iar a soţiei lui are chiar mai mulţi. Aşa că a intrat în politică.

– Îi cunosc numele?

– Zackery Elland Chandler.

Eugenia fluieră uşurel.

– Congresmanul?

– Mda. Acum, candidează pentru Senat. Chiar de la începutul carierei sale, şi-a bazat campaniile pe faptul că susţine vechile valori ale familiei şi pe necesitatea ca oamenii să-şi asume responsabilitatea pentru propriile fapte.

– Vai!

– Cam ironic, nu-i aşa?

– I te-ai prezentat? întrebă ea.

– Mi s-a părut că nu prea avea rost. El nu m-a căutat niciodată, așa că mi-am imaginat că n-ar fi prea încântat să mă vadă în pragul casei sale.

– Din câte am citit, Chandler este într-o cursă foarte strânsă.

– Mda.

– Ai fi o mare amenințare la adresa carierei lui politice. Parcă văd titlurile: „Fiul abandonat al candidatului conservator ține o conferință de presă".

– Nu cred că aș ține o conferință de presă.

– Nu, admise ea. Ei bine, cel puțin știi cine este. Nu e un mister total.

Cyrus studie felul în care copacii se înghesuiau unul în altul pentru a împiedica lumina lunii să ajungă pe solul pădurii.

– Interesant că spui asta. Încă mai este mult mister.

– Ce vrei să zici?

– Astăzi, am aflat că a trimis un detectiv particular în orașul meu natal. Cred că încearcă să mă găsească.

Eugenia rămase tăcută o vreme.

– Vrei să fii găsit?

– Nu știu. S-ar putea să nu am de ales. Întrebarea reală este de ce mă caută acum, după atâția ani?

– Te-ai gândit la vreun motiv?

– M-am tot gândit. Există o posibilitate care îmi stăruie în minte.

– Care anume? întrebă Eugenia cu blândețe.

– S-a întâmplat ceva care l-a făcut să creadă că reprezint o amenințare la adresa viitorului său politic. E posibil să încerce să mă găsească pentru a încerca să cadă la înțelegere cu mine, în loc să aștepte ca situația să-i explodeze în față.

– Să cadă la înțelegere? Ce vrei să spui?

– Poate că îmi va oferi bani pentru ca eu să neg relația dintre noi. Nu există documente care să facă legătura între noi. Mama nu i-a trecut numele pe certificatul meu de naștere. A murit fără să le dezvăluie adevărul bunicilor sau altcuiva.

– Există teste genetice, zise Eugenia.

Cyrus zâmbi cu amărăciune.

– Poate vrea să mă plătească pentru ca eu să nu le fac.

– Este o simplă speculaţie, Cyrus. Poate nu este aşa cum crezi. Poate că tatăl tău te caută pentru că vrea să te cunoască.

– Dacă dorea să mă cunoască, m-ar fi căutat cu mult timp în urmă. Există un motiv pentru care mă caută acum. Trebuie să aflu care anume.

– În regulă, înţeleg. Dar, până atunci, ce-ar fi să ne băgăm în pat?

El se răsuci spre ea.

– Poftim?

Ea zâmbi şi întinse mâna.

– E târziu. Hai să ne ducem sus. Ai nevoie să dormi, şi la fel am şi eu.

El simţi căldura revenindu-i în trup. Alungă răceala care se instalase adânc în el.

– Vorbim despre un pat sau despre două?

– Un pat.

El o privi fix, conştient că erecţia îi apăsa cu putere fermoarul.

– Al tău sau al meu?

Ea râse, un sunet domol, ispititor, care îl învălui ca o cascadă strălucitoare.

– Fă-mi o surpriză, spuse ea.

– Credeam că n-o să-mi mai ceri odată.

O senzaţie sălbatică şi triumfătoare se revărsă prin el. O ridică în braţe şi o scoase din camera din faţă.

Eugenia zâmbi din nou, în timp ce el începu să urce elegantele scări cu ea în braţe.

– Cred că am văzut scena asta într-un film, cândva.

– Da? Tipul avea la fel de mult stil ca mine?

Alchimia sexy de anticipare feminină străluci în ochii ei învăpăiaţi. Îi atinse cămaşa colorată în dreptul pieptului.

– Nici măcar pe jumătate.

Eugenia se trezi în zori, conştientă că el stătea pe marginea patului ei. Când deschise ochii, primul lucru pe care îl văzu fu cicatricea urâtă de pe umărul lui. Degetele ei o simțiseră când făcuseră dragoste, dar era prima oară când o vedea. Cu o dimineață în urmă, când plecase din patul lui, el fusese acoperit cu cearşaful.

– Cyrus. Se ridică în cot şi atinse cu mare blândețe vechea rană. Aici te-a împuşcat Damien March, nu-i aşa?

– Ştii şi asta?

– Da. Am aflat asta odată cu toate celelalte informații pe care Sally Warren le-a găsit despre tine.

El o apucă de mână, o răsuci şi îi sărută încheietura.

– Ți-am spus că am avut cândva o experiență urâtă cu o armă.

– Chiar că urâtă. Trebuie să fi fost incredibil de dureros.

El se strâmbă.

– Şi nu foarte sexy. Ar fi trebuit să port o cămaşă în pat.

– Nu fi ridicol. Se ridică şi îşi încrucişă turceşte picioarele sub cearşaf. Dacă aş avea o cicatrice ca asta, te-ar deranja să o vezi?

El păru surprins.

– Nu, fireşte că nu.

– Atunci, află că nici pe mine nu mă deranjează să-ți văd cicatricile. Ce mă deranjează este să-mi dau seama cât de mult trebuie să te fi durut. Aceasta este prima dată când văd cât de mare a fost rana. Este un miracol că nu ai fost ucis.

Chipul lui se relaxă.

– E în regulă. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– S-a întâmplat cu doar trei ani în urmă.

El zâmbi.

– Calmează-te, mă simt bine.

– Te-a împuşcat în *spate*, Cyrus. Nu doar că a încercat să te ucidă, ci ticălosul a făcut-o în cel mai mişelesc mod posibil.

– Mai încet. Cyrus îşi puse vârfurile degetelor pe buzele ei. O să-l trezeşti pe Rick.

– Dar...

El își îndepărtă degetele și o sărută până când ea căzu din nou pe perne. El o urmă, presând-o cu blândețe de așternut. Greutatea solidă și caldă a trupului său îi trimise fiori delicioși până în degetele de la picioare.

– Îți amintești că ți-am spus că nu mă poți controla cu ajutorul sexului? murmură ea.

– Da. Îi cuprinse fața în palme. Ochii lui străluciră în lumina zorilor. Te-ai răzgândit?

– Nu chiar. Își trecu degetele prin părul lui. Dar mă întrebam dacă n-ai vrea să încerci din nou.

El râse încet, un râs plin, întunecat, senzual, care o învălui ca într-o miere caldă.

– După cum obișnuia să spună bunicul Beau, dacă nu reușești din prima...

– Încearcă din nou?

El zâmbi.

– Parcă l-ai cunoscut pe bunicul meu.

– Doar am presupus. Ți-am zis că am o intuiție bună.

– Îmi amintesc. Se uită pe fereastră. Oricât de mult îmi respect bunicul, cred că următoarea mea încercare ar face bine să aștepte până diseară.

Cu un regret evident, se dădu la o parte de pe ea și se ridică.

Ea îl privi cum își culege cămașa care zăcuse pe dușumea în timpul nopții. Umerii lui largi se mișcară cu o putere calmă când și-o puse pe el.

Eugenia simți o senzație ciudată să-l aibă în dormitorul ei în felul acesta. În vreme ce el își punea pantalonii, ea nu-și putu îndepărta privirea de la el. Masculinitatea liniștită, încrezătoare care emana din el îi stârni toate simțurile.

– Te întorci în camera ta din cauza lui Rick, nu-i așa? întrebă ea.

– Sunt sigur că și-a dat seama că ne culcăm împreună, și e în regulă. Cyrus își luă mocasinii. Dar vreau ca el să știe că există lucruri precum discreția și bunul-simț. Un bărbat nu-și etalează iubita în fața unui puști de optsprezece ani.

Ea zâmbi.

– Și asta e ceva ce te-a învățat bunicul Beau?

– De asta mi-am dat seama singur.

Porni spre ușă.

– Cyrus?

El se răsuci și așteptă.

– În legătură cu acest puști de optsprezece ani, spuse ea încetișor.

Expresia lui se întunecă.

– Nu-mi aminti. Trebuie să găsesc o modalitate de a mă împăca astăzi cu Rick. Dar nu sunt sigur cum s-o fac.

– Încearcă să-l lămurești că nu-l mai consideri copil.

Cyrus o studie cu atenție, un moment îndelungat.

– Crezi că asta e o parte a problemei?

– Cred că ai fost atâta vreme o figură paternă pentru el, încât este posibil să nu-ți fi dat seama că ți-ai îndeplinit misiunea.

– Misiunea?

– Ai făcut un bărbat din el. Cred că vrea să fie tratat ca atare.

Cyrus rămase tăcut un timp. Apoi încuviință din cap.

– Bănuiesc că ai dreptate. Poate că nu mai are nevoie de mine.

Ciudatul ecou al unui dor adânc îngropat în suflet, pe care îl desluși în vocea lui, o făcu să se încrunte.

– Poate nu mai are nevoie să-l protejezi sau să-i arăți cum să fie bărbat, dar îți garantez că are nevoie de altceva de la tine, mult mai important. Și își va dori acel ceva tot restul vieții lui.

– Ce anume?

– Respectul tău.

Cyrus se uită la ea un moment îndelungat.

– În regulă, am priceput ce vrei să spui. Ne vedem la micul dejun.

capitolul 15

Eugenia stătea lângă geamul de la Midnight Gallery și ținea cu ambele mâini sculptura de sticlă colorată

strălucitor în galben, roşu şi turcoaz. Lumina scânteia prin arcuirile sinuoase, seducătoare.

– Frumos, murmură ea mai mult pentru sine decât pentru Fenella, care o privea din spatele tejghelei. Un obiect minunat, nu-i aşa? El l-a numit *Soare*. Eugenia se uită la ea. Un artist local?

– Da. Jacob Houston. V-am pomenit despre el când aţi venit data trecută. Are o casă şi un atelier pe Creek Road.

Eugenia veni cu sculptura lângă tejghea şi o puse jos cu mare grijă.

– O s-o cumpăr.

Fenella chicoti.

– O veţi pune la Leabrook?

– Nu. Aceasta va intra în colecţia personală. Dar cred că o voi expune cu ocazia expoziţiei anuale de sticlă contemporană de la Leabrook, în această toamnă.

Ochii Fenellei se lărgiră.

– Expoziţia Cutting Edge?

– Da. Eugenia îşi deschise portmoneul şi scoase cardul de credit. Mi-ar face mare plăcere să văd şi alte lucrări ale lui Houston.

– Vorbiţi serios, nu-i aşa?

– Foarte.

Eugenia îi dădu cardul de credit.

– Jacob va fi încântat.

Fenella tastă la casa de marcat în timp ce vorbi.

– Aş vrea să stau de vorbă cu el. Eugenia se uită la Fenella cum împacheta sculptura de sticlă în nenumărate coli de hârtie maronie groasă. Mă puteţi îndruma spre atelierul lui?

– Creek Road se află cam la un kilometru jumate după ieşirea din oraş. Când vedeţi semnul, faceţi la stânga. Atelierul lui Jacob este la mai puţin de un kilometru de-acolo. Dar să fiţi pregătită. E genul temperamental. Îi sare ţandăra la cea mai mică provocare. Mai puţin atunci când lucrează cu sticlă. Atunci, e rece ca un ceai cu gheaţă într-o zi de vară.

– Mulţumesc.

Eugenia luă pachetul.

– Vă place la Glass House?

– Foarte mult. Are priveliști fantastice.

– Așa am auzit.

Eugenia se uită la ea.

– N-ați fost niciodată acolo?

– Adam Daventry îi invita doar pe *artiști* la petrecerile lui. Dezgustul licări în ochii Fenellei. Era obsedat de ei. Îi plăcea să fie înconjurat de ei, să se culce cu ei, să-i privească lucrând.

– Pricep. „Fii subtilă", gândi Eugenia. Văzu brusc în minte imaginea galeriei întunecate pline cu obiecte de artă create de fostele iubite ale lui Daventry. Recunosc că am auzit câteva povești. Se pare că, ăăă, a avut numeroase relații.

– S-a culcat cu toate artistele de pe insulă – și chiar și cu câțiva artiști.

Eugenia își dădu seama că era o ocazie perfectă de a confirma bârfa lui Heather despre Rhonda Price.

– Inclusiv cu artista care a pictat tabloul pe care l-am cumpărat?

– Sărmana, prostuța Rhonda n-a rezistat mult, rosti Fenella pe un ton sec. Daventry a decis că nu are talent. El voia să se culce doar cu cei talentați. Dar nu recunoștea talentul real când îl vedea.

– Dacă spusele dumneavoastră sunt adevărate, atunci era un prost, nu? rosti Eugenia încet. La urma urmelor, n-a reușit să vadă calitățile extraordinare ale Rhondei.

O expresie surprinsă apăru în ochii Fenellei. Fu urmată de un scurt licăr de ceea ce ar fi putut fi mânie. Îl suprimă repede.

– Da, n-a reușit.

– Se pare că Daventry era puțin dus.

Buzele Fenellei se lipiră strâns.

– Ei bine, e mort acum. Va fi interesant de văzut cât timp va dura ca executorii să vândă Glass House. Mă îndoiesc că există prea mulți cumpărători pentru un loc ca acela.

– Presupun că nu sunt mulți. Eugenia se îndreptă spre ușă și o deschise. E foarte costisitor de întreținut.

Păși pe trotuar. Fu surprinsă de ciudata senzație de ușurare pe care o simți de îndată ce ieși din galerie. Cu toate că aveau multe în comun, nu izbutea s-o placă pe Fenella. Eugenia se gândi că exista multă furie adunată în ea. Iar o parte din ea fusese îndreptată spre Daventry. Era evident că Fenella se simțise desconsiderată fiindcă nu fusese invitată la infamele lui petreceri.

Eugenia privi spre debarcader și observă că micul feribot privat tocmai sosise. Cinci vehicule și câțiva pasageri se pregăteau să debarce. Primul val al turiștilor de dimineață era pe cale să potopească insula.

Traversă strada pe sub bannerul cu Festivalul Atelierelor Daventry și se îndreptă spre locul unde își parcase Toyota. Deschise portiera și se urcă la volan. Cu mare grijă, puse sculptura lui Jacob Houston pe scaunul pasagerului de lângă ea.

Tocmai băga cheia în contact, când micul grup de mașini de pe feribot trecu pe lângă ea. Încremeni când zări în treacăt figura familiară a femeii cu păr blond de la volanul unui mic automobil compact.

Rhonda Price se întorsese pe insulă.

Eugenia se gândi că priceperea profesională a firmei Colfax Security lăsa de dorit. Rhonda Price încă se afla, chipurile, în spital.

Băgă în viteză și se pregăti s-o urmărească pe Rhonda.

Așteptă până când aceasta ajunse la capătul străzii și viră pe Island Way Drive. Atunci, urni mașina de lângă bordură și își urmări prada de la ceea ce spera că era o distanță discretă. Nu avea nici un motiv să o urmărească îndeaproape. Era evident că Rhonda se îndrepta spre mica ei cabană.

Nu avea să existe o ocazie mai bună de a-i pune întrebări despre tablourile lui Nellie din seria *Sticlă*.

După douăzeci de minute, intră pe drumul îngust și cu hârtoape care se termina mai mult sau mai puțin la ușa Rhondei. Mica mașină era parcată pe alee. Portbagajul era deschis.

Eugenia își opri mașina alături de a Rhondei, ieși și se îndreptă spre ușa din față. Aceasta era întredeschisă.

Se opri pe treaptă și se uită în micuța cameră din față. Zgomotul făcut de deschiderea și închiderea sertarelor îi spuse că Rhonda Price împacheta în mare grabă.

Eugenia ciocăni o dată. Nu primi nici un răspuns, așa că intră în casă. Se duse la ușa dormitorului.

Rhonda era înăuntru, îndesând alandala hainele în două valize ponosite.

– Pleci așa repede? întrebă Eugenia pe un ton politicos.

Rhonda scoase un țipăt înăbușit și se răsuci. O teroare autentică apăru în ochii ei. Fu înlocuită de furie când o văzu pe Eugenia.

– Tu!

– Eu. Eugenia își sprijini un umăr de tocul ușii și își încrucișă brațele. Eu sunt cea care a intrat în apă după tine, îți amintești?

– Dacă te aștepți să-ți mulțumesc, ia-ți gândul. Rhonda se răsuci din nou spre dulap și deschise zorită alt sertar. N-am timp să-mi exprim recunoștința veșnică. Trebuie să prind următorul feribot.

– De ce?

– De ce? Rhonda scoase niște pulovere din sertar. Pentru că cineva a încercat să mă ucidă în seara aceea, de aia. Și n-am de gând să stau aici și să aștept să încerce din nou.

– Vrei să spui că tu crezi că cineva te-a împins în apă?

– Aș zice că a făcut mai mult decât să mă împingă. Rhonda își atinse bandajul de pe cap. Nu-mi pasă ce crede toată lumea. Nu m-am lovit accidental în timpul căderii, pierzându-mi cunoștința. Cineva m-a lovit întâi.

Eugenia își îndreptă trupul.

– Ai văzut pe cineva?

– Doar pe tine.

– Îți jur că nu te-am lovit.

Rhonda o privi dezgustată.

– Bănuiesc că nu. N-ai fi sărit în apă pentru a mă scoate de-acolo dacă ai fi vrut să mă înec. Dar sunt că sigură că nu a fost un accident ceea ce mi s-a întâmplat.

Eugenia își aminti de pașii pe care îi auzise în noaptea aceea.

– Îți amintești ceva, orice?

– Nu. Doctorul de la spitalul din Bellingham a spus că e ceva comun să uiți ce ți s-a întâmplat în minutele de dinainte de a fi rănit la cap.

– Cine ar fi vrut să te omoare?

– Nu știu. Rhonda se apropie de dulap și începu să smulgă cămășile de pe umerașe. Și, fiindcă nu pot dovedi că cineva chiar a încercat, o să fac un lucru inteligent și-o să dispar pentru o vreme.

– Așa cum a dispărut și Nellie Grant?

Rhonda se răsuci, strângând în mâini cămășile.

– Nellie Grant n-a dispărut. A murit.

– Așa se spune. Iar tu ai pretins că unul dintre tablourile ei îți aparține, nu-i așa?

– Asta-i o minciună.

Ochii Rhondei se îndreptară spre dulapul cu sertare.

– Lucrez în domeniul artei, îți amintești? rosti Eugenia cu blândețe. Pot recunoaște stilul și tehnica unui artist. Am văzut lucrări făcute de Nellie. Am primul tablou din seria *Sticlă* deasupra șemineului de acasă.

– Deci asta s-a întâmplat cu el, murmură Rhonda.

– Despre ce vorbești?

– Nimic. Rhonda își ridică unul dintre umerii subțiri. Nu poți dovedi absolut nimic.

– Asta-i discutabil. Dar o să las să treacă de la mine dacă îmi spui de ce ai luat tablourile ei.

– Nu-ți spun nimic.

– Haide, Rhonda, îmi datorezi ceva pentru că te-am scos din apă.

Rhonda ezită, apoi suspină.

– În fond, de ce nu? Când m-a părăsit, Daventry a avut grijă să sublinieze cât de *cu adevărat talentată* era înlocuitoarea mea. Așa că, după ce amândoi au murit, m-am decis să iau acele opere de artă *strălucite*.

– De ce?

Rhonda o privi caustică.

– Din motivul obișnuit. Aveam nevoie de bani.

– Cum ai intrat în Glass House? Leonard Hastings trebuia să aibă grijă de casă.

– Leonard era bătrân. Auzul lui era atât de slab, încât n-ar fi desluşit un accident de tren produs lângă el. În plus, trebuia să doarmă uneori, nu? Am intrat noaptea. Cunoşteam locul pentru că am stat o vreme acolo. Cunoşteam codul de securitate al încuietorilor de la uşi.

Eugenia simţi o piesă din puzzle instalându-se la locul ei.

– Ai folosit intrarea de la cămară, nu?

Rhonda păru surprinsă. Apoi se încruntă.

– Da.

– Când ai intrat în casă pentru a lua tablourile?

– A durat un timp până mi-am făcut curaj. Dar, când am auzit că nişte oameni din Seattle vor veni să stea la Glass House, am ştiu că trebuia să acţionez. Privirea Rhondei se îndreptă în altă parte. Am intrat cu câteva nopţi înainte de sosirea voastră.

– În noaptea în care Leonard Hastings a avut atacul de cord?

– De unde să ştiu? Rhonda se cutremură. Nu l-am văzut. Se poate să fi fost mort când am trecut prin pivniţă, dar jur că nu l-am văzut.

– Ești sigură?

– Fireşte că sunt sigură. Ar fi greu să nu remarci un cadavru. Am înşfăcat cele două tablouri pe care le-am găsit în studio şi am plecat.

– Totuşi, ai revenit, nu-i aşa? rosti Eugenia încet. În noaptea în care eu şi Cyrus am ajuns pe insulă.

Rhonda se strâmbă.

– Bine, da. Am riscat. Ţi-am zis că, prima dată, am găsit doar două tablouri din seria *Sticlă*. Ştiam că sunt patru. Când Fenella mi-a spus că este de părere că va putea obţine cel puţin trei sute pentru primul, am decis că merită riscul de a mă întoarce pentru a le căuta şi pe celelalte două.

– Cu toate că eu şi Cyrus ne aflam acolo?

– Este o casă mare. După cum am zis, cunoşteam locul. Am crezut că voi reuşi. Dar tocmai deschisesem uşa din capul scării pivniţei, când te-am auzit strigând de la balcon. M-am întors şi am plecat.

Eugenia strânse din buze.

– Ei bine, asta lămureşte nişte întrebări. De unde ai aflat că sunt patru tablouri în serie?

– Daventry i-a spus unui prieten de-al meu despre ele. Chipul Rhondei se schimonosi. Adam era atât de mândru de noua lui artistă. A zis că a pus-o să-i picteze obiectele de sticlă pentru că nu avea copii cărora să le facă portretele. A spus că acea colecţie de sticlă a lui o să fie moştenirea sa.

– Cum îl cheamă pe prietenul tău?

Maxilarul Rhondei se încordă.

– Nu-i treaba ta. N-am de gând să-l amestec în povestea asta.

– Vreau doar să vorbesc cu el. Te rog, Rhonda.

– Las-o baltă. Nu vreau să aibă necazuri. Rhonda înghesui cămăşile în valiză. Feribotul va pleca în curând. Trebuie să scap de-aici.

– Spune-mi despre Nellie Grant.

– Nu e nimic de spus.

– Erai geloasă pe ea.

– Nu pentru mult timp. Gura Rhondei se strâmbă. Din punctul meu de vedere, ea a fost doar o altă victimă de-a lui. El se considera un cunoscător în materie de artişti. Îi plăcea să-i descopere la fel de mult cum îi plăcea să găsească o nouă piesă de sticlă pentru colecţia lui. După ce obţinea de la ei tot ce poftea, se lepăda de ei.

– Ştiu.

Rhonda se răsuci.

– L-ai cunoscut pe Adam Daventry?

– În treacăt. A fost o relaţie de afaceri, nu personală. Eugenia făcu o pauză. Eu i-am prezentat-o pe Nellie lui Daventry.

– Nu i-ai făcut nici o favoare fetei, nu-i aşa?

– Nu. Eugenia trase aer în piept. Acum, ea nu mai este, iar eu vreau să ştiu ce i s-a întâmplat.

– Nu te uita la mine. Rhonda ridică valizele de pe pat și le puse pe dușumea. Din câte știu, a căzut peste bord în timp ce se întorcea pe insulă. Dar, fiindcă i-ai fost o prietenă atât de bună, o să-ți dau celălalt tablou din seria *Sticlă* pe care l-am găsit. Tot n-o să-mi mai folosească.

Eugenia o privi îndreptându-se spre dulap și băgând mâna în spatele lui.

– Rhonda, nu bănuiești cine te-a lovit în noaptea aceea?

– Nu. Rhonda scoase tabloul și îl sprijini de perete. Dar am ajuns la concluzia că s-ar putea să aibă o legătură cu cele petrecute la Glass House în noaptea morții lui Daventry. Iar asta înseamnă că nu vreau să am nici un amestec.

– Ai participat la acea ultimă petrecere?

– Sigur. Toată lumea a fost. Absolut toate micuțele artiste naive pe care le-a considerat animăluțele sale de companie. Vezi tu, toate speram că vom fi descoperite de unul dintre prietenii lui din Connoisseurs' Club. Am fost atât de proaste.

Eugenia ridică încet tabloul.

– Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

– Adam Daventry a căzut pe scări și și-a rupt gâtul.

– Da, știu. A fost un accident.

– Crezi? Rhonda își luă valizele. N-aș fi surprinsă să aflu că cineva l-a ajutat să cadă pe scările alea.

– De ce l-ar fi ucis cineva?

– Nu asta-i întrebarea corectă, doamnă Swift. Întrebarea corectă este cine nu dorea să-l ucidă?

Cu valizele în mâini, Rhonda porni spre ușa dormitorului. Eugenia o urmă pe coridor.

– Crezi că cineva a încercat să te omoare pentru că ai văzut ceva ce nu trebuia să vezi în noaptea aceea, la Glass House?

– Poate. În living, Rhonda puse valizele jos și începu să arunce vopselele și pensulele într-o cutie de carton. Petrecerile de la Glass House erau destul de sălbatice. Era ușor să te strecori și să-l îmbrâncești pe Adam pe scări, iar apoi să pleci fără să bage cineva de seamă.

– Ce știi de ești atât de primejdioasă pentru ucigaș?

Rhonda o privi disprețuitoare.

– Dacă aș ști, aș putea să-mi dau seama cine mi-a crăpat capul și m-a împins în apă, în noaptea aceea.

Luă cutia cu vopsele și pensule și o duse la mașină.

Eugenia se opri în pragul ușii și o privi pe Rhonda punând cutia în portbagajul deschis.

– Cineva ar vrea să stea de vorbă cu tine, spuse Eugenia când Rhonda trecu pe lângă ea cu valizele. Un detectiv particular. Are o firmă de securitate. Te poate ajuta.

– Las-o baltă! Nu vorbesc cu nimeni. Plec de-aici.

Eugenia își deschise geanta și scoase o carte de vizită.

– Uite, dacă te răzgândești, sună-mă la Glass House. O să aranjez ca prietenul meu să te ajute.

Rhonda își miji ochii.

– Prietenul tău este tipul care stă cu tine la Glass House, nu? Tipul ăla mare care poartă cămăși hawaiiene prostești?

– Mda. El este. Dar, dacă aș fi în locul tău, n-aș trage prea multe concluzii în privința lui pe baza gustului său în materie de cămăși. Chiar are o firmă de securitate de succes. Serios.

Gura Rhondei se arcui într-un zâmbet sarcastic.

– Nu vreau să te jignesc, dar cred că voi refuza oferta.

Trânti capota portbagajului, se așeză la volan și porni motorul. Fără să se uite îndărăt, ieși pe șosea.

Eugenia privi frustrată până când Rhonda dispăru după cotitură. Apoi, se îndreptă spre Toyota ei și deschise portiera. Puse cu grijă tabloul lui Nellie în spatele scaunului din față.

Chiar când băgă cheia în contact, zări pachetul pe care îl lăsase pe scaunul pasagerului. Era ceva în neregulă cu forma lui.

Fusese zdrobit.

Eugenia îl luă încet. Stomacul i se strânse când auzi cioburile sculpturii de sticlă distruse mișcându-se amenințător în învelitoarea de hârtie maro.

Cel care zdrobise piesa lui Jacob Houston lăsase un bilet. Era scris cu majuscule pe o foaie de hârtie ruptă dintr-un bloc de schițe.

Mesajul era scurt și la obiect:

Ține-te departe de ea. Părăsește insula cât încă mai poți.

capitolul 16

În clipa în care o văzu pe Eugenia stând pe aleea din fața casei Rhondei Price și ținând în mâini un pachet de hârtie boțit, Cyrus știu că se întâmplase ceva foarte neplăcut.

Ca de obicei când era vorba despre Eugenia, cele mai cumplite temeri se adeveriră.

Ea își ridică privirea când auzi motorul jeepului, având pe chip o expresie profund neliniștită.

– La naiba! Opri mașina și deschise grăbit portiera. Ce dracu' faci aici?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare. Rhonda Price s-a întors pe insulă.

– Știu. Tocmai am văzut-o gonind nebunește spre oraș.

Eugenia își miji ochii.

– Cum de n-ai știut că a fost externată?

– Am primit un telefon de la Quint, cu vreo douăzeci de minute în urmă. În timp ce se apropie de ea, Cyrus se uită la pachetul din mâinile Eugeniei. A spus că a părăsit spitalul în dimineața aceasta.

– Nu vreau să te jignesc, dar ar fi fost drăguț să fim avertizați din vreme de către grozava ta echipă de securitate. Așa, am avut noroc că am văzut-o când a coborât de pe feribot. Dacă aș fi fost acolo cu cinci minute înainte sau după, aș fi ratat-o.

– Rhonda nu s-a deranjat să se externeze, ci pur și simplu a ieșit pe ușa spitalului. Nimeni n-a băgat de seamă că lipsea de ceva vreme. Până să fie anunțat Quint, ea era deja la bordul feribotului.

Sprâncenele Eugeniei se ridicară.

– Cu cât îți plătești oamenii, Cyrus?

– Se pare că le dau prea mult.

N-avea rost să-i spună că îl muștruluise zdravăn pe Quint când aflase vestea plecării neprogramate a Rhondei. Rar își ieșea din fire față de angajații săi. Faptul că o făcuse din pricina unei greșeli relativ minore era un alt indiciu deranjant că nu controla pe deplin situația.

Eugenia se încruntă.

– De unde ai știut unde să mă găsești?

– Logică elementară, dragă Swift. Când am auzit că Rhonda venea aici, am făcut legătura cu faptul că tu te duseseși să cumperi alimente. Apoi, am avut ceea ce ai putea numi „revelația evidentului".

– Nu pricep.

– Hai să zicem că, având în vedere norocul pe care îl am în ultima vreme, era inevitabil ca drumurile voastre să se încrucișeze în oraș. De asemenea, am știut că, dacă o vezi pe Rhonda, te vei confrunta cu ea. Fiindcă n-am văzut mașina nici uneia dintre voi parcată pe Waterfront Street, am venit aici, ca să văd ce se petrece.

Ea încuviință din cap.

– Logic.

– Așa m-am gândit și eu. Acum, spune-mi ce naiba s-a întâmplat aici.

– Ei bine, printre altele, am aflat că Rhonda era intrusul care a fugit de noi în prima noapte petrecută la Glass House.

– La naiba! Decise să ignore nota de îngâmfare rece din vocea ei. Era îndreptățită. Ești sigură?

– A recunoscut. A zis că a fost a doua oară când se furișa în casă după moartea lui Daventry. Dorea să ia tablourile lui Nellie din seria *Sticlă*. Știe că sunt patru. Ea a luat două.

El se gândi puțin la asta.

– Deci se știe ce-i cu trei dintre ele.

– Corect. Unul este atârnat în apartamentul meu, pe unul l-am cumpărat de la Midnight Gallery, iar Rhonda tocmai mi l-a dat pe al treilea.

– De ce ți l-a dat pe al treilea?

Eugenia se strâmbă.

– Cred că a ajuns la concluzia că tot ce e legat de Glass House este de rău augur.

– Se poate să aibă dreptate. A mai spus ceva interesant?

– A susținut că este posibil ca moartea lui Daventry să nu fi fost un accident. Crede că cineva a lovit-o în cap și a împins-o în apă pentru că a văzut ceva ce nu trebuia la Glass House, în noaptea morții lui Daventry.

– Pricep. Și are idee ce e posibil să fi văzut?

Eugenia se uită nemulțumită la el.

– Ei bine, nu.

– Cu alte cuvinte, a inventat o micuță conspirație pentru a explica propria cădere în apă. Să înțeleg că acesta-i motivul pentru care fuge? Se teme să nu o ucidă cineva?

Eugenia suspină.

– Pare puțin cam improbabil, nu?

– Pare de-a dreptul nevrotic. Se sprijini de aripa jeepului și își încrucișă brațele. E cam la fel de improbabil ca uciderea lui Nellie Grant din aceleași motive.

Eugenia făcu ochi mari.

– Pari destul de serios. Nu-mi zice că începi să crezi teoria mea despre modul cum a murit Nellie.

– Hai să spunem doar că, dată fiind ciudățenia acestei situații, îmi păstrez mintea deschisă. Ar fi interesant de văzut unde se duce Rhonda acum și ce face în continuare.

Eugenia zâmbi mult prea dulce.

– Colfax Security crezi că este în stare să rămână pe urmele Rhondei de data asta?

– Așa ar fi indicat, altminteri s-ar putea să trebuiască să te angajez pentru a te ocupa de afacere. Se uită la pachetul din mâinile ei. Ce-i asta? Ceva de la galeria Fenellei?

– Da. Mai bine zis, a fost. Este încununarea muncii mele de detectiv din dimineața aceasta.

Răsuci pachetul în mâini. Sticla zornăi.

– L-ai spart deja?

– Am fost ajutată. Se afla pe scaunul din față al mașinii. Cineva l-a spart în timp ce eram în casă. Oricine a făcut asta a avut amabilitatea să lase un bilet în care explică de ce și-a dat osteneala.

Cu o fluturare a mâinii, Eugenia îi dădu bucata de hârtie ruptă.

Cyrus privi biletul. Și împietri.

– Rahat!

– Succint spus. Ce înțelegi din asta, Sherlock?

– Nimic bun, asta-i al naibii de sigur. Își ridică privirea. Dar, dincolo de orice altceva, este o treabă personală.

Eugenia ridică din sprâncene.

– Mi-am dat imediat seama de asta. Biletul se afla pe locul din față al mașinii mele.

– Nu asta am vrut să spun. Zice: „Ține-te departe de ea". Nu știm cine a scris asta, dar individul nu te avertizează doar că ar fi bine să pleci de pe insulă, ci încearcă și s-o protejeze pe Rhonda.

– Ei bine, da, îmi dau seama de asta. Își miji ochii și îl privi întrebătoare. De ce zici că e un el?

– E posibil să fie o femeie, recunoscu Cyrus. Dar mă îndoiesc. Pare scrisul unui bărbat. În orice caz, sugerează o relație. Quint a spus că nimeni n-a vizitat-o pe Rhonda la spital, dar un bărbat a sunat de două ori pentru a se interesa de starea ei.

Eugenia se încruntă.

– A pomenit și ea despre un prieten. A zis că Daventry i-a spus acestuia despre tablourile din seria *Sticlă*. Așa a aflat că sunt patru.

– Ți-a zis numele lui?

– Nu. A spus că nu vrea să-l implice în povestea asta.

– Un alt artist?

– Da, cred că da. Eugenia bătu în pachet cu un deget. Mesajul a fost scris pe o hârtie ruptă din blocul de schițe al unui artist.

Priviră amândoi biletul.

– Deci un artist, rosti Cyrus încet, gândindu-se la asta. Cineva de pe insulă. Cineva care trebuie să fi fost

în oraş şi să fi văzut sosirea feribotului, după care v-a urmărit aici.

Eugenia examină pachetul zdrobit.

– Indiferent cine este, îmi e dator. Mi-a distrus piesa Jacob Houston.

– Cine-i Jacob Houston? întrebă Cyrus neatent.

– Artistul care a făcut piesa asta. Sau ce a mai rămas din ea. Fenella Weeks a pomenit despre el, îţi aminteşti?

– Vag. Un artist care lucrează în sticlă?

– Da. Este foarte, foarte bun. Vreau să mai văd nişte lucrări de-ale lui înainte de a pleca de pe insulă. Aş vrea să expun câteva dintre ele la expoziţia Cutting Edge de la Leabrook, în această toamnă. Houston are un simţ incredibil al designului intuitiv, organic. De asemenea, este un maestru al tehnicii. Felul în care introduce culoarea în sticlă este fenomenal... Se întrerupse. Te plictisesc, Cyrus?

– Scuză-mă. Mi se cam închideau ochii?

– Cred că da.

El ridică din umeri.

– Mi se întâmplă uneori. Cred că ar fi cazul să stau de vorbă cu tipul care a scris biletul ăsta.

– Cum o să-l găseşti?

– Bănuiesc că a aşteptat feribotul în oraş.

Ea se încruntă.

– Şi? A, pricep ce vrei să spui. Trebuie să fi fost în oraş când eu eram la galeria Fenellei.

– Da.

– Frog Cove este o insulă foarte mică. Entuziasmul radie pe chipul ei. Dacă Rhonda a avut o relaţie apropiată cu cineva, probabil că mulţi oameni ştiu despre asta.

– Da.

– Ar trebui să fie simplu să aflăm despre cine este vorba.

– Floare la ureche. Cyrus zâmbi. Şi, pentru că este atât de simplu, cred că pot rezolva asta. O să mă întorc în oraş şi o să aflu cum îl cheamă.

– Vin cu tine.

El îşi adună puterile.

– Cred că ar fi mai bine să fac asta singur.

– Ce ar fi diferit dacă aş veni cu tine?

– S-ar putea să nu fie nimic diferit. Dar aş prefera să fac asta singur. Am o bănuială că va fi mai puţin evident în felul acesta.

– Aiurea! Deschise portiera maşinii ei, se instală la volan şi trânti uşa. Te urmez.

– Sigur. Se sprijini de marginea plafonului Toyotei. O să fie cu adevărat subtil. Ne ducem amândoi în oraş şi începem să punem întrebări directe despre prietenul Rhondei Price. Crezi că nu va băga nimeni de seamă?

– Pot fi subtilă.

– Las-o baltă, Eugenia. O să mă ocup eu de asta. Tu ai făcut mai mult decât de-ajuns pe ziua de azi. Dacă mai faci vreo greşeală ca azi-dimineaţă, o să distrugi investigaţia înainte să aflăm ceva util. Lasă-mă pe mine să fac ce-i de făcut. Asta-i meseria mea, îţi aminteşti?

– Ţi-e teamă că, dacă pun prea multe întrebări, o să-ţi primejduiesc găsirea cupei Hades?

Degetele lui strânseră metalul dur cu atâta forţă, încât se întrebă cum de nu-l găurise.

– Lipsa ta de încredere în mine nu prinde bine relaţiei de lucru.

– Relaţia noastră de lucru e foarte bună, dacă mă întrebi pe mine. Cu o mişcare scurtă, iritată, răsuci cheia în contact. Ştiu exact ce urmăreşti şi ştiu exact care-i relaţia cu tine.

– Aş putea să spun acelaşi lucru. Nu sunt singurul care are propriile planuri.

Flăcări se aprinseră în ochii ei.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că eşti dispusă să te culci cu mine deşi nu ai încredere în mine. Aş vrea să ştiu de ce.

– Tică... Se întrerupse, rămânând preţ de o clipă fără grai din pricina furiei. Să nu-ndrăzneşti să-mi spui că tu crezi că mă culc cu tine deoarece am impresia că astfel vei deveni mai... mai cooperant.

El strânse plafonul maşinii de parcă ar fi putut ţine vehiculul pe loc doar prin forţa muşchilor.

– Atunci, de ce naiba te culci cu mine?

Ea îi adresă un zâmbet primejdios.

– Am crezut că deja ți-ai răspuns la întrebarea asta, spre satisfacția ta. Tu ești cel care a venit cu teoria că sunt obsedată sexual de tine, îți amintești?

– Încă îmi place teoria aia, dar cred că are niște fisuri.

– Ce observație strălucită! Spune-mi, domnule Holmes, cum de-ai făcut această deducție uimitoare?

El își miji ochii.

– Cumva, nu te văd culcându-te cu un bărbat în care n-ai încredere, chiar dacă ești obsedată sexual de el.

– Nu, nu, nu, dragă Holmes, ai înțeles greșit. Băgă maneta în marșarier. S-ar putea să fac greșeala de a mă culca totuși cu un bărbat în care n-am încredere. Orice femeie ar putea face acest gen de greșeală.

– Da?

– Firește că da. Dar te asigur că n-aș avea orgasm cu el.

Apăsă cu putere pedala de accelerație. Toyota porni în marșarier. Cyrus își desprinse repede degetele și păși iute îndărăt, înainte ca umărul să-i fie smuls din articulație.

– Quint, încearcă să nu mă pui într-o situație mai dificilă decât cea în care sunt deja. Cyrus vorbea la telefon în timp ce străbătea îngusta și sinuoasa șosea care ducea spre oraș. Trebuie să-ți spun că, până acum, Colfax Security nu i-a făcut o impresie foarte bună doamnei Swift.

– Nu-ți face griji, o s-o găsim pe Price. Stredley se îndreaptă spre Seattle chiar în timp ce vorbim.

– Păcat că n-am apucat să deschidem biroul din Seattle înainte de afacerea asta.

– Putem să ne ocupăm de ea și din Portland, Cyrus. Nu-ți face griji.

– Dă-mi de veste de îndată ce-o găsiți.

– Am înțeles. Quint făcu o pauză. Îmi pare rău pentru greșeala de azi-dimineață.

– Las-o baltă. Ai doar grijă să nu se repete.

– Nu se va repeta.

Cyrus ezită.

– A mai apărut ceva nou legat de ZEC?

– Detectivul lui Chandler a plecat din Second Chance Springs ieri. Se pare că se întoarce în L.A. A aflat că Jessica Colfax a avut un copil cu treizeci și cinci de ani în urmă. N-o să-i ia mult să dea de tine.

– M-am gândit la asta, recunoscu Cyrus. Există un singur motiv pentru care Chandler s-ar fi decis brusc să mă caute după atâta vreme. A ajuns la concluzia că sunt cumva o amenințare la adresa șanselor de a fi ales.

– De ce să creadă că ai devenit brusc o primejdie pentru el, după atâția ani?

– Probabil că cineva îl șantajează.

La celălalt telefon se lăsă o tăcere scurtă, apăsătoare.

– Tu ești singurul care l-ar putea șantaja cu asta, și știm al naibii de bine că nu o faci.

– Se poate ca altcineva să fi aflat adevărul și să se fi decis să se folosească de această informație, spuse Cyrus.

– Poate. Dar e puțin probabil. Știi, nu prea pare că ai o vacanță grozavă, șefule.

– Cum de ți-a venit ideea asta? Mă distrez de minune. Amintește-mi să-ți trimit o ilustrată.

Cyrus închise telefonul.

„S-ar putea să fac greșeala de a mă culca totuși cu un bărbat în care n-am încredere. Dar te asigur că n-aș avea orgasm cu el."

Cyrus se concentră asupra întortocheatei logici din declarația enigmatică a Eugeniei. Efortul se dovedi frustrant. Nu putu să conchidă decât că ea avea încredere în el doar până la un anumit punct. Cum ar fi până când el găsea cupa Hades.

Se gândi că putea accepta asta. O vreme.

Încă analiza complexitatea tiparelor gândirii Eugeniei când ajunse în oraș. Își concentră atenția asupra găsirii unui loc de parcare. Nu se dovedi un lucru dificil.

Opri în fața la Neon Sunset Café și coborî fără grabă. O privire aruncată spre debarcader îi spuse că feribotul

pe care se afla Rhonda Price plecase deja. Îi văzu conturul la orizont.

Se răsuci și intră în cafenea. Tânăra chelneriță cu părul strâns în coadă îi servea pe doi turiști cu cafele cu lapte. Își aminti că numele ei era Heather. Ea îi zâmbi, în vreme ce el se așeză pe un scaun de la bar.

– Vin imediat, rosti ea veselă.

El așteptă răbdător până când ea termină și veni să-i ia comanda.

– Îmi amintesc. Cafea simplă, nu? întrebă ea după ce se întoarse la bar.

– Corect. Nu sunt un mare fan al băuturilor simandicoase gen espresso sau cafea cu lapte. Se uită la mormanul de gogoși aflat sub un capac de plastic transparent. Alea sunt proaspete?

Ea strâmbă din nas.

– Oarecum.

– O să risc să iau una.

– Bine. Îndepărtă capacul de plastic. Serviți-vă.

– Mulțumesc.

Nu avea chef de gogoașă, dar constatase cu mult timp în urmă că, dintr-un motiv obscur, oamenii erau mai înclinați să stea de vorbă cu tine când aveai mâncare în gură.

– Unde-i prietena dumneavoastră? întrebă Heather pe un ton neutru, în vreme ce îi turna cafea. Mi s-a părut că am văzut-o mai devreme.

– A fost la cumpărături. Dar a trebuit să se întoarcă la Glass House. Nepotul meu a venit în vizită.

Ea se lumină la față.

– Este tipul ăla drăguț care a coborât de pe feribot ieri după-amiază?

Cyrus zâmbi cu gura plină de gogoașă.

– Îi vezi pe toți cei care coboară de pe feribot, nu-i așa?

– Nu pot să nu-i văd.

– Ai văzut-o pe Rhonda Price în dimineața asta?

– Îhî. Dar a plecat din nou, cu ultimul feribot.

– N-a stat prea mult, nu-i așa?

– Nu. Heather îi puse cana cu cafea în faţă. Este destul de trist.

– Ce anume e trist?

– Ei bine, el a fost aici, ştiţi? A văzut-o coborând de pe feribot şi i-a făcut cu mâna, dar ea nu l-a văzut când a trecut pe lângă el. Iar acum a plecat din nou.

– Cineva o aştepta aici?

– Jacob Houston. Artistul în sticlă, ştiţi? Mi-a părut oarecum rău pentru el. El chiar ţine la ea, dar ea îl tratează ca pe un prieten. Se vede că asta îl sfâşie pe dinăuntru.

Cyrus reflectă că, în unele zile, afla mai uşor informaţiile decât în altele. Se întrebă dacă Jacob Houston ştiuse că îşi zdrobeşte propria lucrare de artă.

De asemenea, se întrebă dacă nu cumva dorinţa de a o proteja pe Rhonda Price îl făcuse să-l îmbrâncească pe Adam Daventry pe scări.

Era la fel de posibil precum scenariul la care se gândise în ultima vreme. Acela în care Nellie Grant îşi înscenase propria moarte pentru a dispărea deoarece îl ucisese pe Daventry.

Se gândi că, brusc, păreau mulţi suspecţi pentru o crimă considerată doar un accident.

Eugenia încă fumega când intră în holul cu oglinzi. Era nervoasă pe Cyrus, dar, furioasă pe sine. Povestea cu orgasmul se ivise de nicăieri. Ce naiba o apucase de spusese aşa ceva?

Se gândi că el avea un efect ciudat şi imprevizibil asupra temperamentului ei. Pe viitor, trebuia să fie mai precaută.

– Rick? Se opri la baza scărilor. Unde eşti?

– Aici, sus. Vocea lui se auzi de la primul etaj. S-a întors Cyrus?

– Nu. S-a oprit în oraş. Eugenia lăsă jos pungile cu alimente şi urcă scările. La primul etaj, coti şi merse de-a lungul balconului, în direcţia de unde răsunase vocea lui Rick? Am cumpărat cele necesare pentru taco cu fasole neagră. Îţi place?

– Sigur. Ai luat și chipsuri, și salsa?
– Firește. Se opri în pragul ușii bibliotecii. Ce faci?
– Îl ajut pe Cyrus.
Rick ședea cu picioarele încrucișate în fața unui sertar cu documente. Era aplecat peste dosarele etichetate. Un carnețel și un pix se aflau lângă el pe dușumea.
– Cum îl ajuți pe Cyrus?
Rick își ridică privirea.
– Mă uit prin aceste dosare pentru el. Notez ce e în ele. A spus că l-ar ajuta să economisească timp.
– Înțeleg. Intră în camera lungă. Faci un index al conținutului dosarelor?
– S-ar putea spune și așa. Cyrus mi-a dat o listă cu ce caută.
– E foarte hotărât să dea de cupa Hades, nu-i așa?
– Glumești? După ce s-a întâmplat cu trei ani în urmă, va face totul ca să găsească acea cupă. Și pe fostul lui partener.
Eugenia se așeză încet pe o banchetă de la fereastră.
– Tu trebuie să fi avut cam cincisprezece ani când soția lui Cyrus a fost ucisă.
– Îhî. Cyrus n-a vorbit prea mult despre asta, dar se vedea că suferea mult. La un moment dat, mama mi-a spus că ea crede că el se simte responsabil pentru moartea mătușii Katy.
– Pentru că nu a reușit s-o protejeze?
– Ceva de genul ăsta. Dar nu a fost vina lui. Un hoț de mașini a împușcat-o cu sânge-rece. Nu l-au găsit pe individ. Cyrus era în spital la vremea aceea. N-ar fi putut face nimic ca s-o salveze.
– Nu, fu Eugenia de acord. N-ar fi putut face nimic.
Katy îl trădase pe Cyrus. Eugenia se gândi că, făcând asta, se pusese pe sine în primejdie. Însă Cyrus nu avea să-și găsească odihna până nu se făcea dreptate.
Eugenia știa că trebuia să accepte faptul că nimic nu era mai important pentru Cyrus decât găsirea lui Damien March. Era obsedat de depistarea miticei cupe Hades deoarece credea că îl putea ajuta să-și atingă țelul.

Rick își schimbă poziția pentru a deschide un alt sertar.

– Tu și Cyrus vă cunoașteți de mult?

– Nu, nu de mult.

– Mă întrebam doar. Rick își menținu privirea ațintită asupra dosarelor. Pare serios în privința voastră.

Această veste o uimi mai mult decât orice altceva se întâmplase în ziua aceea.

– De unde știi?

– Nu știu. Ceva din felul cum vorbește cu tine.

– Felul cum *vorbește* cu mine?

– Da. Vorbește normal, știi?

– Nu pricep, Rick. Ce înseamnă „normal“ în cazul lui Cyrus?

Rick se opri din lucru. Pe fruntea lui apărură riduri de concentrare în vreme ce făcea eforturi să explice.

– De când îl cunosc pe Cyrus, el mereu a fost tăcut în preajma majorității oamenilor. Nu tăcut din timiditate, ci parcă ascultând, așteptând ceva.

Ea se gândi la prima impresie pe care i-o făcuse Cyrus. Distant, detașat, dar foarte atent la ce se întâmpla în jurul lui.

– Cred că știu ce vrei să spui.

– Când vorbește totuși, e mereu foarte rece.

– Rece în sensul că mereu este stăpân pe sine?

– Da. Stăpân pe sine. Rick păru încântat că ea pricepuse repede. Nu-și pierde niciodată cumpătul. Chiar și atunci când e foarte, foarte nervos, rămâne stăpân pe sine. De fapt, știi că e furios pentru că devine și mai rece. Mama spune că ar trebui să-și exprime sentimentele.

Eugenia se gândi la profunzimile sălbaticului, vitalului sentiment pe care îl întrezărise în rare ocazii în ochii lui Cyrus. Iar apoi își aminti topita căldură verde pe care o zărise în ochii lui când făcuse dragoste cu ea.

– Hmm!

– Cyrus zice că, dacă un bărbat nu izbucnește în lacrimi ori de câte ori aude o prostie de cântec trist, asta nu înseamnă că n-are sentimente.

– Sunt de acord.

– Cyrus spune că un bărbat are dreptul la intimitate când vine vorba despre astfel de lucruri.

– În regulă, accept și asta.

Rick încuviință satisfăcut din cap.

– Trebuie să-l cunoști pe Cyrus foarte bine ca să-ți dai seama dacă îl deranjează ceva.

– Nu sunt sigură de asta. Mie mi se pare evident.

– Asta am vrut să zic când am spus că se poartă diferit cu tine. Pare mai relaxat sau așa cumva.

– Crezi?

– Da. O expresie contemplativă apăru pe chipul lui Rick. Chiar te tachinează. N-a tachinat-o niciodată pe mătușa Katy.

– Înțeleg.

Eugenia nu era sigură dacă voia să afle prea multe despre Katy. Rick se așeză pe vine.

– A trecut ceva vreme, dar îmi amintesc cum se purta cu ea. Întotdeauna era calm și grijuliu. De parcă ar fi fost făcută din sticlă.

– Vrei să zici că era blând cu ea?

Rick încuviință din cap.

– Mama spune că ea era fragilă. Delicată. Avea nevoie de cineva pe care să se sprijine. Dar cu tine Cyrus se poartă altfel. Fac pariu că și-ar putea ieși din fire cu tine.

– Nu și-a ieșit niciodată din fire cu mătușa ta?

– Niciodată. Cel puțin, nu cred. Mama zice că el era stânca pentru mătușa Katy, și a fost o stâncă și pentru ea după ce tata... Rick se întrerupse brusc. Ei bine, știi tu.

– Da, zise Eugenia. Cred că știu.

– Eu am luat-o puțin razna imediat după ce mama a divorțat de tata. Am intrat într-o sumedenie de necazuri. Într-o noapte, polițiștii m-au ridicat de la o petrecere nebunească. Mama a fost distrusă. Nu știa ce să facă. Așa că l-a sunat pe Cyrus.

– Iar el a rezolvat problema.

– Da. După aceea, a fost mereu prin preajmă. O expresie meditativă apăru în ochii lui Rick. Nu m-am

gândit niciodată prea mult la asta. Dar acum, privind în urmă, îmi dau seama cât de multe lucruri am făcut împreună. M-a dus cu cortul. A cumpărat bilete la meciuri. A stat cu mama în tribună când am participat la întreceri de înot. M-a ajutat să învăț să conduc. A petrecut mult timp cu mine.

– Se pare că a preluat rolul tatălui tău o vreme.

– Bănuiesc că da. Rick suspină profund. N-ar fi trebuit să mă înfurii pe el că l-a făcut pe tata să vină la ceremonia mea de absolvire.

– O, nu știu. Poate că, la început, era în regulă ca el să te protejeze. Dar cred că acum ești suficient de mare pentru a-ți purta singur de grijă, nu-i așa?

Rick îi aruncă o privire rapidă, iar apoi se uită în altă parte.

– Știu că a făcut cum a crezut că era mai bine, dar nu mai vreau să încerce să rezolve lucrurile pentru mine așa cum făcea când eram mai mic. Nu mai sunt copil.

– Spune-i asta, zise Eugenia. Va înțelege.

– Crezi?

– Da.

Rick păru a se îndoi.

– E greu să-l faci pe Cyrus să se răzgândească odată ce a decis ce este mai bine într-o anumită situație. E ca un fel de portavion.

– Un portavion?

Un zâmbet se ivi în treacăt pe buzele lui Rick.

– Nu s-ar putea afirma că este cu adevărat manevrabil. E greu de întors. Odată ce s-a stabilit un curs, merge în direcția aceea.

– Știu ce vrei să spui. Eugenia se gândi la hotărârea lui Cyrus de a găsi cupa Hades. Totuși, cred că îl vei convinge dacă îi vei aminti că a făcut o treabă bună ajutându-te să devii bărbat și că acum ești gata să mergi pe propriul drum datorită celor învățate de la el.

– Poate că ai dreptate. Cred că așa voi reuși.

Sunetul familiar al jeepului lui Cyrus intră pe fereastra deschisă. Eugenia se răsuci pe bancheta lată și privi spre alee.

– S-a întors. Se ridică şi porni spre uşă. Era şi timpul. Ar fi cazul să fi aflat numele pe care îl doream, altminteri va trebui să-mi iau un alt detectiv profesionist ca partener.

Rick chicoti.

– Nu-ţi face griji. Cyrus obţine întotdeauna rezultate.

– Rămâne de văzut.

Eugenia coborî grăbită scările şi ieşi pe verandă. Se opri lângă balustradă, o strânse cu amândouă mâinile şi îl privi pe Cyrus urcând scările.

– Ei bine? rosti ea.

– Am obţinut numele bunului prieten de pe insulă al Rhondei. Zâmbi strâmb. Ghici cine-i?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Jacob Houston.

– Houston? Uimită, se gândi la asta vreme de câteva secunde. Şi-a distrus propria lucrare încercând să mă înspăimânte? Nu cred. Este nevoie de un motiv foarte important pentru ca un artist să-şi distrugă propria creaţie.

– Mă îndoiesc că ştia ce se afla în pachet.

Asta o făcu să tacă pentru scurt timp.

– Ai dreptate. N-avea de unde să ştie. Se uită la el cu o suspiciune profundă. N-ai discutat cu el de unul singur, nu-i aşa?

– Nu. M-am gândit s-o facem împreună. Cyrus se opri în capul scărilor. *Partenero*.

– Ne putem duce la atelierul lui chiar acum. Eugenia se răsuci rapid. Mă duc să-mi iau geanta. Abia aştept să aud ce are Houston de spus în apărarea lui.

– Nu te grăbi atât de tare. Cyrus întinse mâna ca s-o apuce de braţ. O să avem o mică sesiune de punere la punct a strategiei, ca să nu te repezi iarăşi cu capul înainte.

– Cine are nevoie de strategie? Vreau nişte răspunsuri.

– O să le obţinem. Dar n-o să ne pripim. Întâi, o să gândim şi abia apoi o să acţionăm. Având o vastă experienţă în domeniu, îţi garantez că va funcţiona mai bine în felul acesta.

Ea se întoarse.

– Dacă tu crezi că o să pierd vremea flecărind despre strategie, în loc să-l iau la întrebări pe Houston...

– Unchiule Cyrus? rosti Rick din pragul ușii.

Cyrus se uită pe lângă Eugenia.

– Ce-ai găsit, Rick?

– Ai spus să fiu atent la orice mi se pare nefiresc. Am găsit astea. Crezi că ți-ar putea fi de folos?

Eugenia văzu că Rick ținea în mână câteva suluri de ozalid decolorat.

– Ce sunt astea?

– Planurile arhitecturale ale Glass House, zise Rick. Le-am găsit ascunse în spatele unui dulap din bibliotecă. Pare că cineva le-a băgat acolo, cu mult timp în urmă, și a uitat de ele.

– Dă-mi-le să le văd. Cyrus luă unul dintre suluri de la Rick și îl desfăcu repede. Fluieră încetișor. Planurile casei. Sunt versiunile finale ale planurilor folosite pentru construcția acestei case din oglinzi. Rick, mâine-dimineață amintește-mi să-mi sun avocatul ca să-i spun să te treacă în testamentul meu.

Rick zâmbi larg.

– Jeepul îmi ajunge.

– Nu te lăcomi.

Eugenia privi planurile.

– La ce-ți folosesc?

Cyrus își ridică privirea de la planșa decolorată. Zâmbetul lui fu aproape rapace.

– Nu pricepi? Daventry trebuie să fi ascuns cupa Hades undeva în această casă. Pentru asta, avea nevoie de un seif secret. Dacă am noroc, cupa e încă aici.

capitolul 17

– Putem să vorbim în timp ce facem asta? întrebă Rick o oră mai târziu.

– Da. Cyrus se duse în capătul îndepărtat al bibliotecii, cu ruleta în mână. Se lăsă pe vine pentru a marca

lungimea pe duşumea. Vrei să mă cerţi din nou pentru că taică-tău a venit la ceremonia de absolvire?

– Nu.

Cyrus se simţi uşurat.

– Apreciez asta.

Rick apucă de capătul celălalt al ruletei şi îl ţinu locului în partea opusă a camerei.

– Eugenia spune că ar trebui să fiu sincer cu tine.

Cyrus îşi ridică precaut privirea.

– Ce legătură are Eugenia cu asta?

– Noi doi am vorbit puţin înainte de întoarcerea ta, în după-amiaza asta.

– Asta pare periculos.

Rick zâmbi strâmb.

– Nu. Ea doar m-a ajutat să-mi lămuresc nişte gânduri.

– Şapte metri şi cincizeci de centimetri. Ce gânduri?

– Stai puţin, să notez asta. Rick scrise numerele pe blocnotes. Ştiu de ce l-ai făcut pe tata să vină la ceremonia de absolvire.

– Am crezut că nu vom vorbi despre tatăl tău.

– Nu mai sunt supărat pe tine din pricina asta. Rick se strâmbă. Am impresia că n-a fost prima oară când l-ai ajutat pe tata să-şi aducă aminte că are o *întâlnire* cu mine.

Cyrus se ridică şi se duse cu ruleta lângă bancheta de la geam.

– Uite ce e, câteodată taică-tău îşi încurcă priorităţile. Tot ce-am făcut eu a fost să-l aduc pe calea cea bună de vreo câteva ori.

– Fac pariu că ai reuşit.

Cyrus se concentră asupra măsurării lungimii banchetei.

– Un metru şi nouăzeci de centimetri. La un moment dat, probabil îşi va pune singur priorităţile în ordinea corectă.

– Poate. Sau poate nu. Până una, alta, nu-i pasă decât de următoarea afacere pe care o pune la cale. La naiba, Cyrus, am ştiut mereu asta.

– Ține minte, când vei avea tu un copil, să nu-ți stabilești prioritățile în felul în care a făcut-o tatăl tău.

– N-o voi face, rosti Rick încet. O să le stabilesc așa cum ai făcut-o tu.

Cyrus privi numele de pe banda ruletei. Brusc, nu mai aveau nici un sens.

– Da? Ei bine, s-ar putea ca eu să nu fiu cel mai bun exemplu de urmat.

– Ești cel mai bun exemplu pe care l-am avut eu. Așa că pe al tău o să-l urmez.

Cyrus nu putu răspunde nimic. O căldură curioasă se ridică în el. Se concentră asupra benzii ruletei.

– Bancheta ferestrei are nouăzeci de centimetri.

– Am notat.

Rick scrise cu grijă.

O scurtă tăcere urmă și trecu. Cyrus strânse ruleta, conștient că Rick petrecea neobișnuit de multă vreme scriind noua măsurătoare.

După un timp, Rick își drese glasul:

– În sfârșit, în legătură cu ce voiam să-ți zic...

– Te ascult.

– Când am vorbit cu Eugenia mai devreme, mi-am dat seama că tu ai făcut foarte multe lucruri pentru mine, din noaptea când ai venit să mă iei de la secția de poliție. Bănuiesc că eu am considerat asta ceva firesc. Nu m-am gândit niciodată cât de ocupat ai fost, mai ales în ultimii trei ani, când a trebuit să-ți repui afacerea pe picioare.

Cyrus se răsuci spre el.

– Rick, indiferent ce am făcut, am făcut pentru că eu am vrut, bine? Ești un puști grozav. Dacă voi avea vreun fiu, sper să fie ca tine.

Rick se făcu stacojiu.

– Da? Ei bine, mulțumesc.

– Deci despre ce doreai să vorbim?

Rick suspină.

– Chestia cu puștiul.

– Chestia cu puștiul?

– Nu mai sunt copil, unchiule Cyrus. Din cealaltă parte a camerei, Rick îi întâlni privirea. A fost în regulă să faci lucruri precum a-l convinge pe tata să vină la ceremonia de absolvire pe vremea când eram mai mic. Doreai să mă protejezi. Dar nu mai am nevoie să faci asta, bine?

Imagini din ultimii cinci ani trecură prin mintea lui Cyrus. Se văzu învățându-l pe Rick să facă un foc de tabără. Cum să zugrăvească o cameră. Cum să folosească un prezervativ. Și mai ales cum să-și controleze furia și durerea pricinuită de Jake Tasker, care își trădase nepăsător responsabilitățile. Da, dorise să-l protejeze pe Rick. Rick avusese nevoie de el.

Dar se părea că Rick nu mai avea nevoie de el.

– În regulă, rosti el.

– Mi-ai spus că un bărbat trebuie să facă față faptului că alți oameni nu se ridică întotdeauna la nivelul așteptărilor sale. Ai zis că important este să-ți stabilești așteptările pe care le ai de la tine și să faci tot posibilul să te ridici la nivelul lor. Ai spus că doar în felul acesta mă voi putea privi în oglindă, tot restul vieții mele.

Cyrus se încruntă.

– Chiar am zis eu toate astea?

– De un milion și jumătate de ori.

– La naiba! Pare ceva ce bunicul Beau obișnuia să-mi spună. Poate că devin un moșneag.

Rick îi ignoră cuvintele.

– Unchiule Cyrus, pot să-mi port singur de grijă deacum. Mi-ai dat uneltele potrivite pentru treaba asta. Lasă-mă s-o fac.

– Asta înseamnă că n-o să mai împrumuți jeepul de la mine?

Rick rânji. Arăta de parcă o mare povară i se ridicase de pe umeri.

– Am spus că-mi pot purta singur de grijă. N-am zis că vreau să trăiesc o viață în care să nu am, ocazional, acces la jeepul tău.

Cyrus se relaxă. Se gândi că Rick nu era singurul care simțea că o povară i se ridicase de pe umeri.

– Mă temeam de asta. Hai să revenim la treabă. Până acum, se potrivesc măsurătorile cu dimensiunile de pe planul acestei camere?

Rick privi planşa, iar apoi notiţele sale.

– Totul e la fel.

– Deci nu există nici un seif ascuns aici. Hai să trecem la baia principală.

– Sigur. Rick îşi luă blocnotesul şi îl urmă pe Cyrus afară din bibliotecă. Am impresia că Eugenia nu crede că vei găsi cupa Hades. Este de părere că-ţi pierzi timpul.

– Asta este unul dintre lucrurile interesante la Eugenia, zise Cyrus. Nu se jenează deloc să-şi spună opinia.

Răbdarea Eugeniei ţinu până după cină. După ce îşi termină ultimul taco, se sprijini de spătarul scaunului şi îi privi pe Cyrus şi pe Rick pe deasupra rămăşiţelor festinului.

– În regulă, aţi avut ocazia să faceţi ce-aţi avut de făcut. Să înţeleg că n-aţi găsit discrepanţe între măsurători şi valorile trecute în planuri?

– Nu încă, spuse Rick. Este uimitor cât de greu e să măsori toate dimensiunile unei camere.

– Nici măcar n-am ajuns în pivniţă încă, adăugă Cyrus. Ne gândeam să ne ducem acolo după cină.

– Nici vorbă. Eugenia se uită urât la el. E rândul meu. Hai să vorbim despre modul cum îl vom aborda pe Jacob Houston.

– A, da. Strategia.

– Da. Strategia.

Cyrus zâmbi slab.

– Nu-ţi face griji. O să mă ocup de el mâine-dimineaţă.

– Ba nu. Eugenia se săturase. Se ridică de pe scaun. O să mă ocup eu de el, în seara asta. Cu sau fără sfatul tău profesionist în privinţa strategiei. Este artist. Ştiu cum să vorbesc cu artiştii.

– Am spus că mă ocup eu de asta.

– Ha! N-ai mai dat nici o atenţie cazului meu din clipa în care Rick a găsit planurile casei, în după-amiaza

asta. Nu te poți gândi decât la găsirea unei misterioase camere ascunse.

– Nu-ți ignor cazul, doar că mă ocup de lucruri în ordinea logică. Mă concentrez asupra lor.

Ea îi adresă cel mai strălucitor zâmbet.

– Concentrează-te pe asta, domnule detectiv. Își flutură degetele a rămas-bun, îi întoarse spatele și își luă cheile de pe o masă de sticlă mozaicată venețiană.

– La naiba! Scaunul ce avea capetele picioarelor prevăzute cu protecții de cauciuc scârțâi pe gresie când Cyrus îl împinse îndărăt. Ți-am spus că pentru astfel de lucruri e nevoie de răbdare.

– Am așteptat toată după-amiaza ca voi doi să terminați cu hârtiile alea. N-am de gând să mai aștept.

– N-o să te întâlnești de una singură cu Houston.

Cyrus o urmă spre hol.

– Ești liber să vii cu mine. Îi aruncă un zâmbet rece peste umăr, în vreme ce își încălța mocasinii negri, în fața ușii. Adică dacă poți renunța puțin la căutarea de seifuri secrete și de pasaje ascunse.

– Bine, bine, vin. Cyrus se uită la Rick. Vrei să vii cu noi sau rămâi aici?

– Vin cu voi. Rick era deja în picioare. Afacerea asta detectivistică e mereu atât de interesantă?

– Nu, răspunse Cyrus. Spre norocul meu.

Priveliștea prin gaura laterală a cuptorului în care se topea sticla era ca o fereastră spre inima unui vulcan miniatural. Eugenia se opri în pragul ușii de la atelierul lui Jacob Houston și se uită cum acesta băgă o țeavă de suflat, scufundând-o în sticla topită din creuzet.

Cyrus și Rick priviră peste umărul ei, reduși pentru scurt timp la tăcere de scena care se desfășura în fața lor.

Ea înțelegea fascinația lor. În decursul carierei sale, urmărise de nenumărate ori cum se prelucra sticla, însă procesul nu înceta s-o farmece. Contradicțiile și misterele unei substanțe care își păstra caracteristicile din starea lichidă chiar și atunci când se solidifica, o substanță

care putea căpăta infinite forme și care putea transmite și reflecta lumina, o subjugau și o fascinau.

Se gândi că străvechea istorie a fabricării sticlei, un meșteșug și o artă cu rădăcini care datau de mii de ani, reprezenta, inevitabil, o parte a vrăjii. În seara aceea, Jacob Houston folosea o țeavă de suflat pentru a prelucra sticla într-un mod care trebuie să le fi fost familiar artizanilor romani din urmă cu două mii de ani.

Ea se gândise adesea că, dacă sticla n-ar fi fost atât de comună, mult mai mulți oameni și-ar fi dat seama ce material uimitor era de fapt.

Jacob nu știa că avea spectatori. Întreaga lui atenție era concentrată asupra lucrului. Privindu-l, Eugenia reflectă că Fenella avusese dreptate într-o anumită privință – Jacob era sigur pe sine și calm când își practica arta. Dar își aminti că acela era omul care, în acea dimineață, îi zdrobise pachetul aflat pe locul din față al mașinii. Se aprindea repede.

– Jacob Houston? îl strigă ea pe deasupra vuietului cuptorului.

– Sunt ocupat.

Jacob nu se răsuci pentru a vedea cine se afla în pragul ușii. Era concentrat asupra adunării unei cantități suficiente de sticlă topită la capătul tubului.

– Am vorbit cu prietena dumitale Rhonda Price astăzi, spuse Eugenia.

– Ce naiba...?

Jacob se răsuci și rămase cu gura căscată din pricina șocului. Ochii lui se îngustară rapid. Ceva ce era posibil să fi fost frică apăru în privirea lui. Globul de sticlă topită de pe vârful tubului de suflat strălucea incandescent.

Eugenia aprecie că Jacob avea în jur de 45 de ani. Își pierduse aproape tot părul de pe creștetul capului. Ce mai rămăsese era strâns într-o coadă mică și subțire. Era un bărbat masiv, cu trăsături ca de urs și mâini mari.

– Tu eşti femeia de la Leabrook. Se încruntă la ea. Cea care a supărat-o pe Rhonda. Nu am nimic de vorbit cu tine. Pleacă de-aici!

– Uşurel, Houston. Cyrus veni alături de Eugenia. Nu plecăm de-aici până nu ne dai nişte răspunsuri.

Privirea lui Jacob se îndreptă sălbatică de la Eugenia la Cyrus.

– Pe toţi dracii, am zis că încerc să lucrez. Nu vreau să vorbesc.

– Numele meu este Cyrus Colfax. Acesta e nepotul meu, Rick Tasker. Şi se pare că deja o cunoşti pe domnişoara Swift.

Jacob se uită nemulţumit la Eugenia.

– Şi ce?

Eugenia îi adresă zâmbetul rezervat special pentru artiştii temperamentali.

– Sunt o mare admiratoare a lucrărilor dumitale, domnule Houston. De fapt, pachetul din maşina mea pe care l-ai zdrobit azi-dimineaţă conţinea o lucrare a dumitale, cea numită *Soare*. Tocmai o cumpărasem de la Midnight Gallery. Am dorit-o foarte mult pentru colecţia personală.

– *Soare?* Jacob se holbă şocat la ea. *Soarele* meu era în pachetul acela?

– Mă tem că da, rosti Eugenia cu blândeţe. Era incredibil. O combinaţie strălucită de culoare şi formă. Ai surprins esenţa căii de mijloc. Putere şi delicateţe. M-am îndrăgostit de el din clipa în care l-am văzut.

– Hristoase! Jacob îşi şterse fruntea cu mâna goală şi păroasă. Nu-mi vine să cred. Frumosul meu *Soare*.

– Făcut ţăndări. În vocea lui Cyrus se desluşi o veselie calmă. Nu au rămas din el decât minuscule cioburi de sticlă.

Eugenia îi aruncă o privire dojenitoare, dar era prea târziu. Văzu lacrimi izvorând din ochii lui Jacob. I se rostogoliră pe obraji.

– Cred că mai bine am sta de vorbă, spuse Cyrus.

Căsuţa cu o singură cameră a lui Jacob arăta ca o peşteră sumbră, decorată cu trei sculpturi de sticlă care străluceau ca nişte uriaşe pietre preţioase măiestrit tăiate. Eugeniei îi fu greu să se concentreze asupra discuţiei. Privirea i se tot îndrepta spre cele trei piese de sticlă. Fiecare era o realizare magică, părând făcută din lumină pură şi culoare.

Cea mai irezistibilă era un bol elegant, făcut din sticlă de un verde pal. Eugenia se gândi că era acelaşi inimitabil verde ca al ochilor lui Cyrus.

Cyrus stătea vizavi de Jacob, la o ponosită masă din pal.

– De ce încerci s-o protejezi pe Rhonda?

– A spus că cineva a lovit-o şi a împins-o în apă. Jacob îşi sprijini coatele pe masă. Îşi propti capul în mâinile mari. Nu înţelegeţi? Crede că cineva a încercat s-o omoare.

– Şi crezi asta? întrebă Eugenia repede.

– Nu ştiu. Jacob îşi şterse faţa mare cu palma. Pur şi simplu, nu ştiu. Se poate.

– De ce ai încercat s-o sperii pe domnişoara Swift? Cyrus îi aruncă o privire dezgustată. Ea este cea care a intrat în apă după Rhonda.

– Ştiam că Rhonda nu vrea să stea de vorbă cu ea. Nici măcar nu dorea s-o vadă. Când am văzut-o urmărind-o din port, m-am dus după ea şi am zdrobit pachetul, apoi am lăsat un bilet. Am vrut doar să plece şi să o lase în pace pe Rhonda.

Eugenia fu cuprinsă de un val de milă pentru bărbatul acela masiv. Interveni înainte să continue Cyrus interogatoriul:

– Înţeleg de ce ai făcut asta, Jacob, dar nu era nevoie. Ştiu de ce a încercat Rhonda să mă evite. Din cauza tablourilor lui Nellie Grant. Am lămurit problema. Nu cred că Rhonda se mai teme de mine, dar categoric se teme de altcineva.

– De persoana care a încercat s-o ucidă, gemu Jacob.

– De ce ar vrea cineva s-o ucidă? întrebă Cyrus.

– Nu știu. Jacob privi suprafața mesei dintre brațele lui. Dar ea crede că e din pricină că a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă în noaptea ultimei petreceri a lui Daventry.

Eugenia se aplecă mai aproape.

– Ce-a văzut?

– Asta-i partea cea mai neplăcută. Jacob suspină profund. Nu știe. Am discutat de o sută de ori, dar nici unul din noi n-a putut să-și dea seama pe cine sau ce a văzut de e în primejdie. Și nu ne-am dat seama nici de ce tentativa de crimă a avut loc acum și nu imediat după petrecere.

– Ai fost la petrecere? întrebă Cyrus.

– Sigur. Cu toții am fost. Fiecare artist de pe afurisita asta de insulă a fost invitat. Daventry s-a folosit de noi. Ne servea la petrecerile Connoisseurs' Club de parcă am fi fost antreuri. Iar noi l-am lăsat, Dumnezeu să ne ajute, pentru că toți doream o șansă de a ne promova carierele. Prietenii lui aveau bani. Mulți. Erau colecționari importanți.

Eugenia se încruntă la Cyrus. Apoi se întoarse spre Jacob.

– Ai cunoscut-o pe Nellie Grant?

– Nellie? Jacob încuviință din cap. Sigur. Am cunoscut-o. Într-un fel, mi-a părut rău de ea. Încă nu se lămurise ce era de capul lui Daventry. Încă mai credea că putea face lucruri importante pentru cariera ei. Au fost aceleași minciuni pe care i le-a turnat Rhondei, până s-a săturat de ea.

– Rhonda mi-a spus astăzi că ea crede că e posibil ca Daventry să fi fost omorât, zise Eugenia cu grijă.

– Știu. A început să se întrebe asta când era în spital. Jacob își masă fruntea. Se gândea că ăsta ar fi singurul lucru care ar explica de ce ar vrea cineva s-o ucidă.

– Presupunând că cineva chiar vrea s-o ucidă, rosti Cyrus pe un ton sec.

Jacob suspină.

– Înțeleg ce spuneți. E posibil să-l fi împins cineva pe scările alea. Dar la fel de posibil e să se fi împiedicat

şi să fi căzut. Sunt sigur că a luat drogurile lui speciale în seara aceea. Rhonda spunea că îl făceau să se simtă cu adevărat puternic. Că deţinea controlul deplin. La naiba, poate că a stat în capul scărilor şi a decis că poate să zboare.

– Apropo de droguri, ce era cu oaspeţii lui? Cyrus se sprijini de spătarul scaunului şi îşi întinse picioarele. Consumau şi ei aceleaşi droguri sintetice?

– La naiba, nu. Chipul lui Jacob se schimonosi. Băutura curgea gârlă, dar asta era tot. Nu spun că unii dintre cei de pe insulă ar fi refuzat dacă li s-ar fi oferit nişte produse farmaceutice interesante. Dar Daventry păstra mizeria aia pentru el. Nu le dădea nici măcar membrilor clubului. Cu toţii se mulţumeau cu scotch vechi de cincisprezece ani şi cu şampanie franţuzească.

Rick vorbi pentru prima oară:

– Se temea Daventry că putea fi arestat din cauza acelor droguri?

Jacob tresări la auzul vocii lui. Îşi întoarse capul pentru a se uita la Rick cu o expresie uşor uimită.

– Nu cred. S-a considerat întotdeauna mai presus de lege. Considera că avea suficienţi bani pentru a scăpa din orice. Rhonda spunea că avea o rezervă de droguri, pentru că ăsta era un alt mod de a se simţi foarte special. Unic. Îi plăcea să aibă lucruri pe care nimeni altcineva nu le deţinea.

Cyrus se mişcă uşor.

– Are sens.

Eugenia se uită la el, conştientă că se gândea la cupa Hades.

Jacob se încruntă.

– V-am răspuns la toate întrebările. Acum, spuneţi-mi ce-i cu Rhonda.

– Ce-i cu ea? întrebă Cyrus.

– Indiferent dacă cineva vrea sau nu s-o omoare, cert este că e speriată de moarte. Crede că este în primejdie.

– I-am zis să mă sune dacă se hotărăşte că vrea să fie protejată, spuse Eugenia.

Cyrus ridică din sprâncene.

– De ce naiba te-ar suna pe tine?

Eugenia își drese discret glasul.

– I-am zis că voi aranja ca firma ta s-o ajute dacă se decide că vrea ajutor.

– Ei bine, la naiba, murmură Cyrus. Drăguț din partea ta că faci reclamă afacerii mele.

Capul lui Jacob se răsuci pe gâtul lui gros, în vreme ce se uită întâi la Eugenia, apoi la Cyrus.

– Ce-i treaba asta cu ajutatul?

– Am o firmă, Colfax Security. Cu asta ne ocupăm. Cyrus o privi iritat pe Eugenia. Încercam să păstrez discreția asupra acestui lucru, nu doream să se afle pe insulă.

– E pe bune? vru Jacob să știe.

– Sigur că da. Eugenia se încruntă la Cyrus. Dă-i o carte de vizită.

– Cyrus este unchiul meu, rosti Rick. Pot garanta pentru el. Unchiule Cyrus, arată-i legitimația de detectiv particular.

Jacob se uită la Cyrus cu o expresie rugătoare.

– Bine, bine. Cyrus băgă mâna în buzunar și scoase un portofel de piele ponosit. Îl deschise pentru a arăta documentul cu aspect oficial. Apoi scoase o carte de vizită din unul dintre buzunărașe și i-o dădu lui Jacob.

Jacob cuprinse cartea de vizită în mâna lui mare.

– Asta înseamnă că o vei ajuta pe Rhonda?

– Poate. Gura lui Cyrus era o linie dură. Presupunând că vrea să fie ajutată.

O palidă rază de speranță străluci în ochii lui Jacob.

– Poate reușesc s-o conving să aibă încredere în tine.

– Nu te grăbi. Sunt puțin cam ocupat momentan. Cyrus se ridică. Se uită la Eugenia. Cred că am realizat mai mult decât de-ajuns aici. Tu ai reușit să-mi distrugi acoperirea, iar eu, spre norocul meu, mi-am găsit o clientă care probabil nu-și permite onorariul meu. Hai să plecăm înainte să-mi mai faci și alte favoruri.

– În regulă. Eugenia se ridică. Încă un lucru, Jacob.

El o privi nervos.

– Ce anume?

– La toamnă, Leabrook organizează expoziția anuală a sticlei din nord-vest.

– Știu. Cutting Edge. Anul trecut, m-am dus la Seattle, ca s-o văd. A fost fantastică.

– La expoziția din acest an, aș vrea să expun câteva dintre lucrările tale.

– Lucrările mele? Jacob clipi de câteva ori. La Leabrook?

Ea se uită la sculptura imposibil de verde de pe polița șemineului.

– Și aș vrea o piesă pentru colecția personală, care s-o înlocuiască pe cea care s-a aflat pe scaunul din față al mașinii mele.

– Da. Sigur. Jacob se uită la ea, apoi la vas. Țâșni în picioare cu o bruscă și ciudată mișcare făcând să cadă scaunul pe care stătuse. O poți lua pe aceea dacă îți place.

– O, da! Eugenia privi cu lăcomie piesa în timp ce el o lua de pe poliță. Îmi place.

Ploaia cădea de pe streșinile de la Glass House și răpăia în ferestre. Eugenia zăcea singură în pat, ascultând-o.

Se gândi că ploaia avea multe în comun cu sticla. O substanță transparentă care reflecta lumina – atunci când exista lumină. La fel ca sticla, devenea opacă în lipsa luminii.

Era miezul nopții. Nu exista nici o lumină în ploaia care se lovea de geamuri.

Se răsuci, dădu la o parte pătura și se așeză pe marginea patului. Cyrus nu venise la ea. Nu știa dacă nu venise pentru că decisese să doarmă singur în noaptea aceea sau pentru că încă bântuia prin camerele din sticlă și oglinzi, cu planurile găsite și cu ruleta.

Stătu nemișcată, încercând să audă zgomotul pașilor lui la ușa ei. Era conștientă că, în ultima oră, așteptase acei pași.

Fiindcă nu auzi nimic, se ridică, își puse halatul și papucii și deschise ușa. Ieși pe coridor. Nici o lumină

nu se zărea pe sub ușa camerei lui Rick sau pe sub cea a lui Cyrus.

Strângând cordonul halatului, se îndreptă spre scări. O strălucire slabă de la parter îi confirmă că intuiția ei avusese dreptate, iar Cyrus era treaz încă.

Coborî în tăcere scările, traversă holul și văzu că o singură veioză fusese lăsată aprinsă în living-room. Nu se zărea nici urmă de Cyrus.

Merse mai departe, până ajunse la ușa care dădea în camera cu pereți de sticlă. Înăuntru era întuneric beznă. Simți prezența lui Cyrus înainte de a-i auzi vocea.

– Ce este, Eugenia? Nu poți dormi?

– Nu.

Intră în cameră și așteptă să i se obișnuiască ochii cu întunericul. În cele din urmă, îl văzu. Stătea tolănit într-unul dintre șezlongurile din piele albă, privind spre pădurea învăluită în întuneric. Picioarele îi erau întinse în față, iar mâinile îi atârnau pe lângă corp.

– Să înțeleg că nici tu n-ai putut să dormi?

– Mă gândeam, spuse el.

Eugenia închise ușa în urma ei, se apropie și se așeză pe șezlongul de lângă el. Noaptea ploioasă îi învălui.

– Ai ajuns la vreo concluzie? întrebă ea după o vreme.

– Am ajuns la concluzia că există două moduri de a privi mizeria asta.

– Prin mizerie să înțeleg că te referi la cazul meu?

– Mda. Mizeria. Recunosc că scenariul cel mai plauzibil este că au avut dreptate când au considerat moartea lui Daventry un accident. Dar dacă s-au înșelat?

Ea fu surprinsă.

– Începi să crezi că e posibil să fi fost ucis?

– Poate. Logica îmi spune că, dacă Daventry a fost de fapt ucis, cea mai probabil explicație ar fi că a avut legătură cu vasul Hades. Nu cu drogurile. Dumnezeu știe că, și în trecut, au murit oameni din cauza acelui blestemat obiect de sticlă.

Ea știu că el se gândea la soția lui moartă.

– Ai mai spus asta.

– Treaba care contravine acestei posibilităţi este că împingerea cuiva pe scări este o crimă întâmplătoare, nu una plănuită. Iar rezultatul e imprevizibil.

– Ai zis că acela care vrea să fure cupa Hades e un profesionist.

– Corect. Dar dacă am aborda problema din alt unghi? Dacă presupunem că Daventry a fost ucis dintr-un motiv care nu are nici o legătură cu drogurile sau cu vasul Hades?

– Cum ar fi?

– Un motiv foarte personal, spuse Cyrus.

Ea se încruntă gândindu-se la asta. Toată lumea era de acord că Daventry avusese duşmani.

– Vrei să zici că e posibil să fi fost omorât de cineva care îl ura şi care a văzut o oportunitate de a scăpa de el şi a profitat de ea?

– Poate ai avut dreptate de la bun început. Poate că prietena ta Nellie chiar a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă...

– Uciderea lui Daventry?

– Sau ceva care l-a convins pe ucigaş că ea l-ar putea identifica. Şi poate că şi Rhonda Price a văzut ceva.

Eugenia trase adânc aer în piept.

– E o logică în asta. Nellie chipurile a căzut peste bord a doua zi după moartea lui Daventry. Dar de ce să fi aşteptat cineva atât de mult ca s-o ucidă pe Rhonda?

– Nu ştiu. Dar cred că putem afirma fără să greşim că factorul care a intervenit în ecuaţie a fost apariţia tablourilor din seria *Sticlă*.

Eugenia se uită surprinsă la el.

– Ai dreptate. Rhonda a fost împinsă în apă la două zile după ce a expus unul spre vânzare la Midnight Gallery. Dar ce legătură ar putea avea tablourile cu moartea lui Daventry?

– Să fiu al naibii dacă ştiu, recunoscu Cyrus. Încerc doar să privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă. Caut ceva care să facă legătura între ceea ce ştim şi cele trei morţi.

– Trei? Au fost doar două. A lui Daventry și a lui Nellie.
– Uiți de Leonard Hastings, spuse Cyrus cu voce moale.
– Dar el a murit din pricina unui atac de cord.
– Nu i s-a făcut autopsia. Medicul lui s-a mulțumit să declare că a fost atac de cord, mai ales că toată lumea știa de problemele lui de sănătate. Nimeni nu s-a deranjat să pună întrebări.
– Dar cum ar fi putut face un ucigaș să pară că moartea lui a fost un accident? întrebă Eugenia.
Cyrus ridică din umeri.
– Hastings lua multe medicamente. E posibil să fi schimbat cineva pastilele lui obișnuite cu altceva, poate cu unul dintre drogurile sintetice ale lui Daventry. Dumnezeu știe ce i-ar fi provocat asta.
– E o idee foarte ciudată, Cyrus.
– Știu. Pur și simplu, las ideile să-mi vină, căutând o abordare nouă.
Eugenia își zâmbi sieși.
– Așa face orice artist. Se numește proces creativ.
– Spune-mi Michelangelo.
Eugenia studie silueta întunecată, încercând să deslușească expresia de pe chipul lui Cyrus. Era imposibil.
– Îți dai seama ce spui? Dacă există un ucigaș, el sau ea poate fi cineva dintre localnici. Cineva care locuiește pe insulă. Cineva care l-a urât pe Daventry.
– Se pare că există mulți pe-aici care nu l-au plăcut pe Daventry.
Ea se cutremură.
– Și la ce concluzie ne duce teoria asta?
– Pe mine mă face să mă gândesc că vreau să pleci de pe insulă. Te poți întoarce în Seattle cu Rick, cu feribotul de mâine. O să-l pun pe Stredley să se vadă cu tine. El te va supraveghea până rezolv treaba asta.
Ea fu atât de uimită, încât dură câteva secunde până să izbucnească:
– O, nu, nici vorbă! N-o să scapi de mine atât de ușor.

– Nu-mi place sentimentul pe care îl am față de această situație, rosti Cyrus. Am de lucru și nu pot să mă concentrez dacă îmi fac griji din pricina ta.

– Cine spune că trebuie să-ți faci griji din pricina mea? Îmi port singură de grijă de foarte mult timp.

– Poate, dar n-ai fost nevoită să te protejezi de un ucigaş.

– Ucigașul – presupunând că există unul – nu pe mine mă vrea. Ci pe cineva care e posibil să fi văzut ceva în noaptea morții lui Daventry.

– Mda. Și poate va decide să scape și de oamenii care pun prea multe întrebări despre moartea lui Daventry. Vreau să pleci din calea lui.

– Îți apreciez grija, zise ea bățoasă. Dar nu plec de pe insulă.

– Eugenia, rosti Cyrus cu mare blândețe. Știu că nu este cavaleresc, că e crud și de prost gust să spun asta, dar, la o adică, sunt mult mai mare decât tine.

– Oi fi tu mai mare, dar fac pariu că eu sunt mult mai rapidă.

El se mişcă atât de repede, încât ea nici măcar nu își dădu seama că el se ridicase de pe șezlong până nu se pomeni în brațele lui.

capitolul 18

– În regulă, deci te poți mișca foarte repede atunci când ai chef.

Eugenia își dădea seama că părea să fi rămas fără suflare. *Chiar* rămăsese fără suflare. Pulsul îi bătea nebunește, iar palmele o furnicau.

– Motivația este cheia, spuse Cyrus. Și, în clipa asta, sunt foarte motivat.

Chipul îi era dăltuit din umbre solide. Pe sub ușă se strecura exact atâta lumină cât să-i facă ochii să strălucească. Ea îi simți căldura și forța. Și simți, de asemenea, profunzimile hotărârii lui.

– Asta în nici un caz n-o să rezolve un conflict interpersonal, îl avertiză ea.

– Tu rămâi la teoria ta despre managementul personalului, rosti el cu gura aproape lipită de a ei. Eu o să mi-o menţin pe a mea.

– Am crezut că ţi-am zis că nu te poţi folosi de sex pentru a mă convinge să fac ce vrei.

– Şi dacă lucrul pe care îl vreau este să faci sex cu mine?

– O! Ei bine, bănuiesc că asta ar fi o excepţie.

– M-am gândit eu că ar putea fi.

O sărută cu patimă.

Eugenia se gândi că nu avea nici un rost să-i vorbească. El clar nu avea chef s-o asculte. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl sărută la rându-i.

Excitarea de-acum familiară şi uimirea o învăluiră, făcând-o să se cutremure de anticipare. Îşi încleştă degetele în părul lui.

Cyrus gemu, făcu un pas în lateral şi o trase în jos, pe un şezlong capitonat aflat în apropiere. Ea căzu deasupra lui, picioarele îmbârligându-i-se cu ale lui. Îl simţi dur ca stânca sub coapsele ei.

El îşi strecură o mână în deschizătura halatului ei. Materialul se dădu cu uşurinţă la o parte. Ea suspină când îi simţi degetele calde pe piept. Când el îşi trecu degetul mare peste sfârcul ei, ea încercă să-i rostească numele cu voce tare. Tot ce ieşi fu o exclamaţie estompată, pe jumătate înghiţită. Îşi înfipse unghiile în umerii lui.

– La naiba! mârâi el. Îşi lipi gura de gâtul ei. Eşti primejdioasă, domniţă.

„Doar cu tine“, gândi ea în treacăt. „Ce-i asta?“

Întrebarea deranjantă îi apăru de nicăieri în minte. Se evaporă instantaneu, în vreme ce căldura dintre ei se intensifica.

Cu degete neîndemânatice, îi descheie nasturii cămăşii până când îşi putu pune palmele pe pieptul lui gol. Îşi dădu seama că iubea atingerea lui. Şi mirosul lui. Şi forţa din el.

O, Doamne! Dacă îl iubea pur şi simplu?

Imposibil! Totul se întâmplase prea repede. Asta nu putea fi iubire. Era sex. Sex minunat, excitant, dar sex.

Încă se putea controla. Nu-şi pusese inima în primejdie.

Sau o făcuse?

Din nou, gândurile îngrijorătoare dispărură în fumul creat de flăcările dorinţei reciproce. Eugenia le lăsă să se ducă. Ultimul lucru pe care îl dorea în noaptea asta era să-şi analizeze sentimentele confuze faţă de acest bărbat.

Cyrus strânse în pumn cămaşa ei şi i-o ridică fără grabă spre talie. Ea se aşeză călare pe el şi, cu degete tremurătoare, îi desfăcu pantalonii. Erecţia lui completă se ridică în mâinile ei.

Ea o cuprinse cu blândeţe. Îşi simţi propria umezeală pe palma lui. Capul ei se lăsă pe spate. Trebui să-şi înăbuşe un ţipăt care, altminteri, s-ar fi auzit până la etaj, în camera unde dormea Rick.

Cuprinse în mâini erecţia grea a lui Cyrus şi o strânse cu grijă, uimită de mărimea şi de greutatea mădularului lui. El se încordă sub ea. Când îşi băgă două degete în ea, Eugenia se topi ca sticla într-un cuptor. Brusc, deveni incandescentă. Îşi înclină capul pentru a depune săruturi umede pe umărul lui.

Era vag conştientă de răpăitul ploii în pereţii transparenţi care îi înconjurau. Noaptea forma un cocon de întuneric în jurul umbrelor tot mai adânci din cameră.

Când Cyrus o penetră în cele din urmă, fără grabă, umplând-o complet, ea aproape că ţipă de plăcere şi de satisfacţie intensă.

Mâinile lui îi cuprinseră coapsele. O ţinu locului.

– Vreau să te simt cum termini.

Se împinse puţin mai adânc în ea.

– Acum, şopti el. Termină acum.

Ea gemu. Trupul i se încordă ca un pumn în timp ce senzaţia orgasmului o cuprinse cu totul. El îi trase capul în jos şi îi opri ţipetele cu gura lui.

Înainte ca ultimul fior profund să treacă, el se ridică și o culcă pe spate. O țintui pe perne în vreme ce cutremurarea produsă de propria eliberare se resimți în amândoi.

Cyrus privi în bezna de dincolo de cupola de sticlă a camerei. Lucrurile aveau să fie foarte diferite după încheierea aventurii cu Eugenia.

Nu, asta era problema. Lucrurile nu aveau să fie deloc diferite.

Lucrurile aveau să fie la fel ca înainte de apariția Eugeniei în viața lui.

Nu aveau să mai existe discuții cu o snoabă arogantă, cultivată și care nu putea rezista să nu se cufunde cu totul în lectura vreunui catalog al unui muzeu.

Nu aveau să mai existe dispute aprige cu o femeie încăpățânată, plină de sine, care credea că știe mai multe decât el despre domeniul securității.

Nu avea să-și mai piardă stăpânirea de sine.

Nu avea să mai facă sex fierbinte cu o hoață care se furișează pe geamuri.

Își dădu seama că lista putea continua. Și că devenea tot mai deprimant.

Nu avea să mai stea de vorbă cu cineva care îl înțelegea așa cum nu o făcuse nimeni niciodată.

Un fior de groază îl străbătu, alungând căldura și satisfacția recentei partide de sex. Își aminti că nu credea în premoniții. Pentru el importante erau faptele. Știa cum să le facă față. Tot ce se afla pe lista lucrurilor care aveau să dispară odată cu ieșirea Eugeniei din viața lui reprezenta un simplu fapt.

Dădu lista la o parte. În noaptea asta, nu avea timp să se gândească la viitor. Avea alte probleme, mai urgente.

O cuprinse cu un braț pe Eugenia.

– Unde am rămas?

– Bănuiesc că ne ciondăneam. Tu spuneai ceva despre faptul că ești mult mai mare și mai puternic decât mine.

– Iar tu ziceai că ești mai rapidă.

– Corect. Mai rapidă. Satisfacţia se desluşi în vocea ei. Dar încă n-am ajuns la deşteptăciune. Să ştii că în privinţa asta strălucesc cu adevărat.

– Nu contează. Teoria că mintea este mai importantă decât forţa este un mit răspândit de oamenii deştepţi, dar fără muşchi. În lumea reală, muşchii întrec creierul de fiecare dată.

– Nu voi pleca de pe insulă, Cyrus. Se aplecă spre el. Nu înainte de-a afla ce se petrece aici.

El o privi, conştient de hotărârea care radia din ea. Ea era obişnuită să-şi poarte de grijă. Era obişnuită să dea ordine, nu să se supună. Categoric, nu era o femeie pe care un bărbat s-o domine.

Se gândi că, poate, ar trebui s-o lase să rămână. La urma urmelor, şi ea avea nişte drepturi în povestea asta. Partea bună era că aici o putea supraveghea.

„Pretexte, pretexte."

Raţiunea îi spunea că ar fi mai bine ca ea să se întoarcă în Seattle.

– Situaţia ar putea deveni primejdioasă, rosti el cu grijă. Vreau să fiu convins că eşti în siguranţă.

– Sunt mai în siguranţă cu tine decât aş fi în Seattle, spuse ea domol. Eşti expert în securitate, îţi aminteşti?

– La naiba! N-ai de gând să faci să-mi fie uşor, nu-i aşa?

– Nu. Îşi lipi buzele de maxilarul lui. Da fapt, o să fac să-ţi fie imposibil.

– Dacă tu crezi că te poţi folosi de sex pentru a mă controla..., zise el.

– Da?

El gemu.

– S-ar putea să-ţi reuşească.

Piciorul ei gol se ridică în susul piciorului lui. Ar fi putut jura că se simţi răzgândindu-se. „Imposibil. Dumnezeule, sunt prea bătrân pentru a mă răsuci atât de rapid!"

Telefonul de pe masa de sticlă din apropiere sună, spulberând întunericul plin de şoapte. Piciorul

Eugeniei rămase nemişcat. Cyrus se sprijini în cot şi ridică receptorul.

- Colfax.

- Sunt eu, Jacob Houston. Trebuie să vorbim.

Tensiunea din vocea lui Jacob reuşi să-l alerteze pe Cyrus cum puţine alte lucruri ar fi putut s-o facă în acel moment. Alungă efectele atingerii Eugeniei şi se aşeză pe marginea şezlongului.

- Ce s-a întâmplat, Houston?

- Tocmai m-am întors de la locuinţa Rhondei. S-a întâmplat ceva acolo.

- Ce căutai la ea acasă, la ora asta?

- Tocmai încerc să-ţi spun. Am sunat-o după plecarea voastră. I-am zis că ar trebui să ia legătura cu tine. Am vrut ca ea să accepte ajutorul oferit de tine. Am vorbit mult timp.

- Şi ce-a spus?

- În cele din urmă, a fost de acord. A zis că te va suna dimineaţă. Apoi, mi-a cerut să mă duc la ea acasă şi să împachetez nişte lucruri pe care le lăsase acolo. Aşa că m-am dus.

- În toiul nopţii?

- Sunt o persoană nocturnă, rosti Jacob. Eram treaz.

- Continuă! Cyrus se îndepărtă de Eugenia. Se ridică, îşi trase chiloţii şi încheie fermoarul pantalonilor. Ce s-a-ntâmplat?

- Asta încerc să-ţi zic. Casa ei este vraişte. Vocea lui Jacob se ridică nerăbdătoare. Toate sertarele dulapului erau trase. În bucătărie, totul fusese scos din dulapuri şi azvârlit pe podea. Pare că cineva a vandalizat casa.

- Nişte puştani de pe insulă?

- Poate, dar, după ce a păţit Rhonda în port, nu sunt foarte sigur. E o nebunie, însă arată ca şi cum cineva a răscolit casa căutând ceva.

- Ai idee ce ar putea fi acel ceva?

- Nu. Îţi tot spun că Rhonda habar n-are de ce a încercat cineva s-o omoare, aşa că sigur nu ştie de ce i-a

spart cineva casa. La naiba, poate că au fost nişte vandali. Crezi că ţi-ai putea da seama?

– Probabil. Cyrus cântări toate posibilităţile, luând-o în considerare inclusiv pe aceea că Jacob încerca să-l păcălească. O să trec pe la tine, să te iau. O să mergem împreună acasă la Rhonda şi voi arunca o privire.

– În regulă. Jacob păru extrem de uşurat. Mulţumesc. O să te aştept la mine acasă.

Cyrus puse încet receptorul în furcă. Eugenia îngenunche pe şezlong, aranjându-şi halatul.

– Ce se întâmplă?

El îşi alese cuvintele cu grijă.

– Jacob spune că cineva a vandalizat locuinţa Rhondei.

– De ce nu l-a sunt pe ajutorul de şerif Peaceful?

– Nu ştiu. Cyrus nu voia s-o alarmeze înainte de a verifica despre ce era vorba. Şi probabil îşi face atâtea griji din pricina Rhondei, încât nu mai gândeşte clar.

Aprinse o veioză şi se răsuci pentru a se uita la ea. Părul negru era ciufulit şi forma un nor vaporos în jurul chipului ei. Ochii încă îi era învăpăiaţi de pe urma sexului. Îşi strânsese halatul în jurul trupului, dar un picior gol se iţea de sub poalele acestuia. Instinctul posesiv se stârni în adâncul lui, o senzaţie sălbatică, primitivă, care îl şocă din pricina forţei sale. Simţi cum aerul îi părăseşte în grabă plămânii.

– Şi ce să faci tu dacă e vorba despre vandalism? întrebă Eugenia.

Cu un mare efort de voinţă, Cyrus se sili să se concentreze asupra problemei actuale.

– Nu ştiu. Dar cred că ar fi bine să arunc o privire. Houston părea nervos. La bine şi la rău, el este un soi de client acum. Politica firmei este să-şi menţină clienţii liniştiţi.

– Vin cu tine. Eugenia se ridică de pe şezlong. Dă-mi un minut, să-mi pun nişte haine pe mine.

– Nu. Îşi trecu degetele prin păr pentru a şi-l aranja. Rămâi aici. Dacă te iau, va trebui să-l trezesc pe Rick şi să-i spun ce se petrece. Şi va dori şi el să vină cu mine.

Nu are nici un rost să ne fâţâim cu toţii pe insulă în creierii nopţii.

Ea ezită, vizibil neîncrezătoare.

– Ei bine...

– Mă întorc într-o oră, zise el pe un ton lejer. O sărută pe gură şi trecu pe lângă ea în drum spre uşă. Mă duc să-mi iau haina din cameră.

Urcă repede scara de sticlă şi trecu pe lângă balcon în drum spre dormitorul lui. Pistolul de calibru 38 era chiar acolo unde îl ascunsese în ziua sosirii, la fundul genţii. Îl scoase, luă un încărcător plin şi îşi puse jacheta pe braţ pentru a ascunde arma.

Eugenia îl aştepta la baza scărilor. Ochii îi era enormi în penumbră. Nici măcar nu se uită la haina lui.

– Cyrus?

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să încremenească în sinea lui.

– Da?

– Promite-mi că vei fi atent.

El zâmbi slab. Se hotărî că era plăcut să ai pe cineva care să-ţi poarte de grijă.

– Poţi fi sigură de asta.

Nu se vedea nici o lumină la ferestrele casei lui Jacob, dar strălucirea slabă din atelierul alăturat îi atrase atenţia lui Cyrus când intră pe alee.

Nu exista nici un telefon în atelier. Probabil că Jacob îl sunase din casă. Nu spusese că avea să se întoarcă să lucreze la cuptorul lui. De fapt, din conversaţie reieşise că nu lucrase deloc în seara aceea. Spusese că vorbise mult cu Rhonda la telefon, iar apoi se dusese la ea acasă pentru a-i împacheta lucrurile.

Cyrus opri maşina şi apăsă scurt claxonul. Nu primi nici un răspuns.

Rămase la volan o clipă, studiind scena din faţa lui. Un fior parcă electric îi zbârli părul de pe braţe. După o vreme, băgă mâna în haină şi îşi scoase pistolul.

Cu arma în mână, ieşi din maşină şi intră în umbrele copacilor din preajmă. Ploaia încetase, dar apa încă

picura de pe frunzele grele. Tresări când câteva picături reci îi căzură pe ceafă. Se gândi că existau momente când a fi detectiv nu însemna cariera grozavă şi plină de suspans care se credea că era.

Strălucirea din cuptorul în care se topea sticla se zărea prin fereastra atelierului. Cyrus se gândi că focul atrăgea întotdeauna atenţia. Studie scena un moment îndelungat, dar nu văzu nici o mişcare în atelier.

Se întoarse spre căbănuţa întunecată. Jacob îi zisese că avea să-l aştepte în casă, nu în atelier.

Merse printre copacii uzi, ocolind micuţa cabană. Când zări uşa din spate, ieși din ascunzătoarea oferită de crengi şi se lipi de peretele din buşteni.

Se apropie şi puse mâna pe mânerul uşii. Acesta se răsuci cu uşurinţă în mâna sa.

Trase adânc aer în piept, expiră jumătate, se plasă astfel încât buştenii să-i asigure o oarecare protecţie şi deschise larg uşa. Aceasta se trânti, lăsând să se vadă interiorul întunecat al unicei camere.

– Houston? Ești aici?

Neprimind nici un răspuns, Cyrus bâjbâi pe peretele din apropierea uşii și găsi un întrerupător.

Lumina din lampa murdară de deasupra inundă încăperea. Cyrus examină scena, din pragul uşii.

Interiorul micuţei case arăta ca un peşte eviscerat. Toate sertarele erau deschise. Un maldăr de cămăși din flanelă ponosită, care fuseseră smulse din dulap, zăcea pe podea. Până şi frigiderul fusese golit de conţinut.

Nu se zărea nici urmă de Jacob.

Șoapta unui zgomot chiar în spatele lui Cyrus fu singurul avertisment că nu era singur în întuneric.

Reacţionă instinctiv, trântindu-se pe pământul umed.

Șoapta se transformă într-un curent de aer şuierat. O fracţiune de secundă mai târziu, ceva foarte greu lovi peretele din bârne. Se izbi de lemn în locul unde ar fi fost capul lui Cyrus dacă acesta nu s-ar fi ferit.

Un bărbat şuieră în întuneric:

– La naiba!

– L-ai ratat, idiotule! A doua voce se auzi dintre copaci. Lovește-l! Grăbește-te. La dracu', mișcă!

Cu coada ochiului, Cyrus văzu o pereche de cizme din piele de șarpe. Se rostogoli spre ele, lovindu-le cu toată greutatea corpului.

– *Ticălosule!*

Din pricina impactului, bărbatul încălțat cu cizme se împletici îndărăt, dar izbuti să rămână pe picioare. Lovi din nou, cu sălbăticie de data aceasta.

Lunga țeavă de metal șuieră pe deasupra capului lui Cyrus. În timp ce se aruncă într-o parte, întrezări un chip ascuns de o mască de schi.

Se ridică și scoase pistolul dintr-o singură mișcare. Lumina care se revărsa din casă sclipi pe țeava armei.

– Din două focuri, sunteți terminați, șopti Cyrus.

– Iisuse!

Masca de schi încremeni.

– Are o armă, strigă bărbatul dintre copaci. Fugi!

– Nu m-am angajat la așa ceva.

Masca de schi lăsă să-i cadă țeava metalică, se răsuci și, din trei pași, dispăru printre copaci.

Cyrus coborî încet arma.

Sunetul de pași alergând din stânga lui îi spuse că și al doilea bărbat se decisese că prevederea este mai bună decât vitejia.

El așteptă în umbra peretelui casei până când pașii care se îndepărtau îi confirmară că atacatorii plecaseră cu adevărat.

Își coborî privirea spre lungul obiectului metalic de pe jos. Era țeava de suflat pe care Jacob o folosise mai devreme în acea după-amiază. O ridică și se îndreptă repede spre atelier.

Se opri în pragul ușii. Noaptea era răcoroasă, dar cuptorul încălzise atelierul, astfel că temperatura era plăcută. Mirosul de whisky se simțea puternic în aer. Cyrus văzu o sticlă deschisă pe un raft din apropiere. Era aproape sigur că nu se aflase acolo mai devreme.

Vederea flăcărilor din cuptor îl făcu pe Cyrus să se îngrijoreze. Se întrebă cum se stinge un cuptor în care

se face sticlă. Se gândi că Eugenia ştia probabil răspunsul. Putea s-o sune din casă.

Îl văzu pe Jacob exact când se răsucea pentru a pleca. Bărbatul cel mare zăcea întins cu faţa în jos sub un banc de lucru. Un cleşte metalic greu se afla lângă el.

Cyrus lăsă jos ţeava de suflat şi intră repede în încăpere.

– Houston!

La auzul numelui său, Jacob gemu.

– Ha?

Cyrus se simţi uşurat. Se lăsă într-un genunchi lângă el.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu ştiu. Jacob se răsuci ciudat, îşi înălţă capul şi se uită la Cyrus cu ochi înceţoşaţi. Faţa lui mare se schimonosi de durere. Colfax. Ce cauţi aici?

– Tu m-ai sunat, nu-ţi aminteşti?

Cyrus pipăi cu blândeţe capul lui Jacob.

– Au! Jacob tresări şi îşi atinse uşurel capul. La naiba, doare!

– Scuze. Se pare că cineva te-a lovit cu cleştele ăsta.

Jacob clipi repede.

– Îmi amintesc, oarecum. Cred că au fost doi. Au intrat prin spatele meu în casă. Imediat după ce te-am sunat.

– Mai erau aici când am ajuns.

– Bănuiesc că nu m-au lovit atât de tare cum am crezut. Eram ameţit, dar i-am auzit vorbind. Se plângeau de cât de greu le-a fost să mă târască aici. Jacob adulmecă. Ce-i mirosul ăsta?

– Whisky. N-aş fi crezut că îţi arde să bei când lucrezi în preajma ăstuia, rosti el arătând spre infernul din apropiere.

– Nu beau niciodată când lucrez cu sticlă. Jacob făcu un efort pentru a se ridica. Este foarte cald aici. Ce naiba? La naiba, *cuptorul!*

– Să înţeleg că nu tu l-ai aprins?

– La naiba, nu! Am încheiat treaba în seara asta după ce tu și domnișoara Swift ați plecat. Trebuie să-l opresc.

– Bună idee. Cyrus se uită din nou la sticla de whisky. Ai idee de ce ar vrea cineva să-ți incendieze atelierul și casa?

Jacob se răsuci și privi nervos peste umăr.

– Să-i dea foc? Ești nebun?

– Așa mi se pare. Aș spune că whisky-ul a fost pretextul. Văd deja titlul din ziarul local: „Sticlar beat își incendiază accidental atelierul și casa".

Teama licări în ochii lui Jacob.

– Și pe el însuși, cu ocazia asta. La naiba, Colfax, au vrut să mor în incendiu, nu-i așa?

Cyrus ezită, apoi se decise că nu avea rost să fie delicat în situația dată.

– Așa se pare.

– Am știut că nu trebuia să te las să pleci singur în noaptea asta. Eugenia puse ibricul pe aragazul cu halogen și cu plita din sticlă, apoi deschise un dulap pentru a scoate câteva cești. Dumnezeule, Cyrus, puteai să fii ucis.

– Mai încet. Cyrus, tolănit pe un scaun din bucătărie, își ridică sugestiv ochii spre tavan. Jacob se afla la etaj, ducând o geantă umplută în grabă în unul dintre dormitoarele libere. Houston e deja destul de agitat. Nu are rost să-l facem să devină și mai nervos.

– Dar cu mine cum rămâne? Turnă apa în ceainic. Și eu sunt foarte nervoasă.

El zâmbi slab.

– Nu, nu ești. Ești rece ca o *latte* cu gheață.

Nu era o minciună. Cu zece minute în urmă, când sosise la Glass House cu Jacob pe urmele lui, ea abia de clipise. Era plăcut să aibă în preajmă o femeie gata să înfrunte orice eveniment neprevăzut.

Era plăcut s-o aibă pe Eugenia în preajmă, punct.

– Ce are de gând ajutorul de șerif Peaceful să facă în privința asta? vru Eugenia să știe.

- Nu poate face prea multe. Nici eu, nici Jacob n-am putut să-i identificăm pe cei doi bărbați care ne-au atacat. El presupune că niște vandali cu adevărat răi au venit de pe continent. Spune că așa ceva s-a mai întâmplat o dată sau de două ori. Puști care se îmbată, fură o barcă și caută necazul cu lumânarea.

Ea îl studie cu atenție.

- Nu i-ai zis lui Peaceful restul poveștii, nu? Că e posibil ca Daventry și Nellie să fi fost uciși și că Rhonda ar putea fi în primejdie?

- Tu ce crezi?

Ea suspină.

- Cred că Peaceful ar fi gândit că ești nebun dacă i-ai fi zis că doi sau trei oameni au fost uciși aici, în ultimele săptămâni, fără ca el să-și dea seama de asta.

- Mda, la concluzia asta am ajuns și eu. Ca să fiu cinstit față de ajutorul de șerif Peaceful, trebuie să recunosc că nici eu n-am crezut, până de curând, că cineva a fost ucis aici. Mai mult, tot nu sunt sigur că cineva chiar a fost omorât. Nu există nici o dovadă convingătoare că s-a făptuit vreo crimă.

- Jacob e îngrozit, remarcă Eugenia.

- Știu. Nu doar pentru el. Își face griji pentru Rhonda. Însă, un lucru e sigur.

- Care anume?

- Că, în noaptea asta, au fost doi bărbați acasă la Jacob. Ceea ce îmi strică serios teoria de mai devreme, că ucigașul, dacă există, este un localnic.

Ea se încruntă.

- De ce?

- Pentru că ajungem pe tărâmul fantasticului dacă ne imaginăm că doi ticăloși precum cei peste care am dat în noaptea asta au trăit neobservați pe insula Frog Cove, indiferent cât timp.

- E cam improbabil, nu-i așa?

- Mda. Totuși, nu imposibil, ci doar improbabil. Cyrus sorbi din ceai. Era fierbinte și ciudat de reconfortant. Fu surprins să constate că îi făcea plăcere agitația Eugeniei din noaptea asta. „Nu te obișnui prea tare

cu asta", se avertiză singur. Iar dacă presupunem că nu sunt localnici, atunci putem paria că Peaceful a avut dreptate când a presupus că au avut o ambarcațiune cu care să plece de pe insulă.

Eugenia bătu darabana în cana ei.

– Bănuiesc că e improbabil ca doi ucigași să folosească feribotul pentru a veni și a pleca de la locul faptei.

– Cu adevărat improbabil.

– Mai ales că asta ar însemna să rămână aici până mâine-dimineață pentru a lua feribotul de la ora opt, ca să scape de pe insulă.

Cyrus se gândi la asta.

– Din nou, e improbabil, dar nu imposibil. Mâine, feribotul va fi mai aglomerat decât de obicei deoarece vor sosi turiști pentru a participa la prima zi a Festivalului Atelierelor Daventry. Ar fi ușor ca doi oameni să se amestece în mulțime.

– Nu m-am gândit la asta.

– A, dar eu m-am gândit. Cyrus zâmbi scurt. Acesta-i motivul pentru care sunt bine plătit. Și, doar ca să fiu sigur, o să aranjez ca feribotul să fie supravegheat, în cazul că ei doi ar putea încerca să se strecoare la bord.

– Ce-o să aranjezi?

– Am un plan.

– Cumva, asta nu mă face să mă simt deloc liniștită.

– Ciudat. Pentru mine, face minuni. Întotdeauna mă simt mai bine când știu că am un plan. Sunt genul foarte metodic.

Ea strâmbă din nas.

– În regulă, spune-mi care-i planul tău.

– O să-ți dau toate detaliile de îndată ce coboară Rick.

– Am sosit, anunță Rick din ușa bucătăriei. Căscă în timp ce își încheie ultimii nasturi ai cămășii. Care-i treaba cu planul?

Cyrus îl privi gânditor.

– Ți-ar plăcea să vezi unul dintre aspectele plictisitoare ale unei anchete?

Gura lui Rick se închise brusc la mijlocul căscatului. Ochii i se aprinseră de entuziasm.

– Sigur. Ce trebuie să fac?

– Se numește supraveghere. Uite cum funcționează. Cyrus se aplecă în față și își sprijini brațele pe coapse. Își împreună mâinile și se concentră. Noi doi o să-l însoțim pe Jacob Houston la plecarea de pe insulă, cu feribotul de la ora zece. Unul dintre oamenii mei, Paul Stredley, ne va aștepta pe continent.

– Continuă, îl îndemnă Rick.

– Stredley îl va prelua pe Houston de la noi, iar apoi se va duce s-o ia pe Rhonda Price din Seattle. Va avea grijă ca ei doi să fie în siguranță până se încheie toată povestea asta.

– Asta-i tot ce va trebui să fac? Dezamăgirea lui Rick era evidentă. Să iau feribotul împreună cu tine și cu Jacob?

– Nu, nu doar atât. Cyrus zâmbi. Eu mă voi întoarce cu următorul feribot. Dar tu vei rămâne. Tot restul zilei, vei supraveghea toate cursele care sosesc de pe insulă. Vei nota numerele de înmatriculare ale mașinilor în care se urcă unul sau doi bărbați. De asemenea, vreau să fii atent dacă apar două personaje anume.

– Am crezut că n-ai o descriere a indivizilor, spuse Eugenia.

El ridică din umeri.

– N-am cine știe ce, dar am ceva. Doi bărbați de constituție medie, dintre care unul e posibil să poarte o pereche de cizme din piele de șarpe, cămașă de flanel și jeanși. Se uită la Rick. Ai reținut?

Rick strălucea de entuziasm.

– Sigur.

– Încearcă să nu ieși în evidență cât aștepți la terminalul feribotului. Stai o vreme în cafenea sau prefă-te că pescuiești de pe debarcader.

– Mi-a venit o idee, zise Eugenia. Ar putea să ia niște pensule și niște hârtie din studioul de la etaj și să pretindă că este un artist care face acuarele. Oamenii desenează mereu feriboturi.

Cyrus ridică dintr-o sprânceană.
– Nu-i o idee rea.
Rick rânji.
– Chiar crezi că indivizii ăștia doi sunt atât de proști încât să ia feribotul?
– Nu se știe niciodată.
– Cum rămâne cu măsurătorile din casă? întrebă Rick. N-am apucat să terminăm cu pivnița.
– Vor trebui să aștepte. O să le termin mai târziu.
Eugenia se uită la el.
– Te voi ajuta.
– Mulțumesc, spuse Cyrus.
– Și cum rămâne cu tine, Eugenia? Rick se uită la ea. Ce-o să faci cât timp noi vom fi plecați?
Eugenia se uită fix la Cyrus, cu o expresie hotărâtă.
– O să fac exact ce-am plănuit să fac. Mă voi duce la festivalul artelor. Astfel, o să am ocazia perfectă de a purta niște conversații neutre despre Nellie cu câțiva dintre artiștii locali.
Cyrus îi aruncă o privire și își dădu seama că n-avea s-o convingă să renunțe la idee. Își spuse că partea bună era că urma să fie oarecum în siguranță în mulțimea de la festival. El n-avea să lipsească decât câteva ore. În ce necazuri se putea băga în intervalul ăsta?
Se gândi că totuși nu dorea un răspuns la această întrebare.
– Încearcă să fii subtilă când le vei pune întrebări oamenilor, o sfătui el. De obicei, obții rezultate mai bune în felul acesta.
– Sunt foarte subtilă.

capitolul 19

– Creez imagini din forțele brute ale puterii și ale sexului.
Tânărul rămase alături de Eugenia în timp ce aceasta examina sculpturile expuse pe tarabă.
– Înțeleg, zise Eugenia. Putere și sex.
– Reduse la esență.

Ea încuviință din cap.

– La esență.

Conform plăcuței de pe tarabă, numele lui era Kevin Lanton. Era James Dean slab și sensibil într-o pereche de jeanși rupți și o cămașă de flanel. Ea se gândi că artiștii aveau ceva special. Deși avea de-a face cu ei de ani de zile, o parte din ea nu înceta niciodată să-i privească într-un mod romantic.

Rezona cu ei chiar dacă nu rezona întotdeauna și cu lucrările lor. Aveau un soi de puritate atractivă, francă.

Indiferent de temperament și de caracter, la un anumit nivel aveau cu toții un lucru în comun. Munca lor era importantă pentru ei. Era refugiul și pasiunea lor. Bănuia că, în unele cazuri, era legătura lor cu normalitatea.

Cei mai străluciți artiști pe care îi cunoscuse erau la mâna forțelor care îi determinau să creeze. Trăiau la limită. Dar însuși actul creației le îngăduia unul sau două momente de exultare care le erau refuzate altora. Știa că plăteau un preț pentru acel moment incendiar, dar uneori produceau ceva care le îngăduia și altora să simtă, indiferent cât de trecător, dogoarea flăcărilor.

Se gândi că nu era deosebit de relația ei cu Cyrus. Un dor profund o cuprinse. Avea să plătească un preț la sfârșitul relației, dar, până atunci, avea să se afle în inima focului.

Se gândi că, vorbind strict, nu se afla chiar în inima focului în clipa aceea. Era abia 10.30 dimineața, iar ea străbătea aleile aglomerate dintre tarabele de pe Harbor Street.

Cyrus și Rick împreună cu Jacob Houston, ascuns sub o pătură pe bancheta din spate a jeepului, plecaseră cu două ore în urmă, luând primul feribot al zilei.

Cei care luau parte la festival veneau în grupuri cu feribotul cu care se întorcea el.

Artizanii locali de la Atelierele Daventry se pregătiseră pentru afluxul de potențiali cumpărători. Bannerele fluturau vesele în adierea brizei. Cel puțin trei duzini

de tarabe colorate, care etalau ceramică, sticlă, tablouri, obiecte lucrate în lemn, sculpturi și obiecte de artă textilă, erau înșirate de-a lungul culoarului principal.

Intercalate printre tarabe se aflau standuri la care se vindea porumb prăjit, tarte cu căpșune, sendvișuri, espresso și sucuri.

Până și vremea cooperase. Festivalul Atelierelor Daventry debuta în forță.

Eugenia se gândi că ancheta ei nu mergea la fel de bine. Deocamdată, nu vorbise decât cu câțiva artiști locali. Nu aflase nimic nou. Cei mai mulți o cunoscuseră superficial pe Nellie Grant, fiind evident că nici unul nu-i fusese atât de apropiat încât să-i pese prea mult de moartea ei.

Eugenia făcu efortul de a-și îndrepta din nou atenția spre niște sculpturi metalice etalate pe o masă. Aproape că putu auzi verdictul lui Cyrus. „Arată ca o grămadă de numere de înmatriculare sudate împreună."

– Fascinant! Mângâie marginea unei plăci ruginite. Ai găsit o metodă de a folosi unele dintre cele mai simbolice artefacte ale culturii noastre pentru a ilustra potențialul creativ și distructiv care se regăsește inerent în forțele puterii.

– Și ale sexului, îi aminti Kevin.

– Presupunând că există o diferență între forțele sexului și ale puterii. Eugenia își reaminti că avea un scop la acest festival, iar acesta nu era să se lase atrasă în conversații despre teorii artistice. Dar era greu să le evite. Iubea acest gen de discuții. Mi se pare că energia care îl alimentează pe unul o alimentează și pe cealaltă.

– Ei bine, se poate. Dar trebuie să ne gândim la rezultatele finale.

– Nu dacă încerci să ilustrezi natura elementară a forțelor. Fu recunoscătoare că Cyrus nu era în preajmă. S-ar fi cutremurat de râs până acum. Tu ai spus că vrei o abordare minimalistă a subiectului. De ce să te ostenești să creezi două dinamici dacă există doar una?

– Nu sunt foarte sigur că există doar una.

– Eu cred că este evident. Se poate vedea la sticlă.

– Eu nu lucrez în sticlă, se răsti Kevin. Materialul acela e prea afurisit de fragil pentru a exprima putere şi sex în formă brută.

– Nu sunt de acord. Se avertiză că se lăsa luată de val. Chiar nu avea timp pentru asta. Ce material mai bun să reprezinte puterea și sexul decât unul care există în stare atât lichidă, cât şi solidă? Sticla este o substanţă deopotrivă puternică şi vulnerabilă. Este efectiv născută în foc, dar totuşi capătă formă când se răceşte. Explică perfect chintesenţa tuturor forţelor elementare.

Se gândi că privirea lui Cyrus ar fi devenit inexpresivă deja. Kevin clătină din cap.

– Sticla este prea atractivă pentru a reprezenta puterea. Puterea e crudă. Puterea e urâtă. Puterea este o bestie.

– Aiurea! Puterea e doar transparentă şi invizibilă până capătă formă şi direcţie. Nu poate fi crudă, sau urâtă, sau altfel. Pur şi simplu, există, la fel ca vântul... Eugenia se întrerupse brusc. Era ridicol. Nu-şi permitea să mai piardă vremea. Uite ce e, asta-i foarte interesant, iar piesele tale sunt foarte, ăăă, extrem de uluitoare. Dar vreau să vorbim despre altceva.

– Cum ar fi?

– Ai cunoscut-o pe Nellie Grant?

În ciuda promisiunii pe care i-o făcuse lui Cyrus, fusese silită să renunţe la subtilitate cu o oră şi jumătate în urmă, când începuse să le pună întrebări artiştilor. Devenise repede clar că nici unul n-avea să răspundă la o abordare indirectă. Se gândi posomorâtă că totuşi nici prin metoda directă nu obţinuse mare lucru.

– Ultima colocatară a lui Daventry? Kevin ridică din umeri în stilul James Dean. Mda. Am întâlnit-o la câteva petreceri.

– Mi-a fost prietenă.

– Serios? Din moment ce nu se mai discuta despre arta lui, Kevin îşi pierdu interesul faţă de conversaţie. Păcat că a căzut peste bord. N-am reuşit să pricep de ce a ieşit să navigheze în ziua aia.

Eugenia deveni tensionată.

– De ce spui asta?

– Vreme a fost prea rea. Trebuie să fi știut că era primejdios. Unii oameni cred că era deprimată din cauza morții lui Daventry și a ieșit pentru a se sinucide. Dar eu am văzut-o la petrecerea din seara aceea. Nu părea cu adevărat îndrăgostită de Daventry. Părea cam enervată, dacă vreți să știți adevărul.

– Ai idee de ce?

– Nu. N-am vorbit cu ea. Am văzut-o doar de la distanță. Se ducea la etaj.

Înainte ca Eugenia să apuce să-i pună și alte întrebări, Kevin se întoarse pentru a întâmpina un alt potențial client.

Ea așteptă puțin, apoi se decise că nu avea rost să-l mai sâcâie pe Kevin.

Își reprimă un suspin și porni pe lângă un alt șir de tarabe. Se gândi că își pierdea timpul.

După ce discută cu doi ceramiști și cu un artist în material textil, se simți mai descurajată ca niciodată. Da, cu toții o cunoscuseră pe Nellie. Nu, nici unul n-o cunoscuse bine. Nici unul nu văzuse ceva neobișnuit la Glass House în seara morții lui Daventry. Recunoscură fără ezitare că băuseră mult la petrecere.

Tocmai își scotea portofelul din geantă pentru a plăti un espresso dublu când observă vitrina de la Midnight Gallery, aflată la câțiva metri distanță. Fenella Weeks schimbase aranjamentul cu ocazia festivalului. Tablourile cu viețăți acvatice dispăruseră. În locul lor se afla un avangardist și curios peisaj marin.

Era una dintre acele lucrări de artă figurativă care izbutea să depășească granițele. Aparent, era un simplu peisaj marin cu valuri care se spărgeau la țărm, dar dincolo de asta se afla mult mai mult. Existau profunzime, pasiune și o forță sălbatică, vitală, care o atraseră.

Eugenia se gândi că sculptura din plăci de înmatriculare a lui Kevin Lanton încerca să reprezinte esența puterii și a sexului în stare brută. Dar tabloul chiar reușise să atingă acel scop. Fusese realizat din nuanțe de verde care îi aminteau de sticla groasă.

Ea nu văzuse niciodată șemineul lui Cyrus, dar știu intuitiv că acel tablou avea să arate perfect deasupra lui.

Lăsă portofelul să-i cadă în geantă și urcă pe trotuar. Nu-și luă ochii de la peisajul marin în vreme ce se îndreptă spre vitrina de la Midnight Gallery.

Se aștepta ca pictura să devină banală și plictisitoare. Dar, cu cât se apropia mai mult, cu atât mai irezistibilă i se părea. Până să ajungă la ușa magazinului, știa că avea să cumpere tabloul pentru Cyrus.

Clopoțeii de deasupra ușii răsunară veseli când intră.

Galeria era goală. Eugenia se gândi că nu era deloc surprinzător. Tarabele de pe stradă reprezentau principala atracție a acestei dimineți. Puțini oameni aveau chef să intre când puteau să se plimbe printre tarabele instalate afară.

– Fenella?

Se uită spre partea din spate a galeriei, dar nimeni nu era după tejghea. Se întrebă dacă nu cumva Fenella ieșise pentru a-și lua o cafea cu lapte sau pentru a vedea ce făcea competiția.

Draperia neagră care ascundea camera din spate se mișcă ușor în adierea care intră odată cu Eugenia. Reveni la loc după ce închise ușa.

– Fenella? Sunt Eugenia Swift. Vreau să te întreb despre peisajul marin din vitrină.

Nu primi nici un răspuns. Ocoli tejgheaua și trase la o parte draperia grea. Ca majoritatea camerelor din spate ale galeriilor și ale muzeelor, și a Fenellei era ticsită cu tablouri și cu obiecte de artă care, dintr-un motiv sau altul, nu fuseseră expuse.

Tablouri înrămate erau sprijinite de un perete. O colecție de mici pescăruși sculptați manual, cocoțați pe un buștean adus de valuri. Niște piese de ceramică greu de definit erau îngrămădite pe o masă.

Eugenia privi curioasă în jur și dădu să iasă din încăpere. Cu coada ochiului, zări o sclipire de sticlă.

Preț de câteva secunde încremenite, încetă să mai respire. Apoi, foarte încet, dădu drumul draperiei. Aceasta căzu fără zgomot în spatele ei. Întunericul se lăsă în camera din spate a Fenellei.

Eugenia nu aprinse lampa din tavan. Pe lângă marginile draperiei se strecura suficientă lumină pentru a-i îngădui să vadă obiectele de pe rafturi.

Făcu un pas în față, apoi încă unul, intrând tot mai adânc în prăfuita cameră de depozitare, pentru a vedea mai bine obiectul aflat în colțul îndepărtat. Când ajunse suficient de aproape pentru a-l vedea clar, avu o senzație de greață, de dezorientare. Se simți de parcă atinsese o fantomă.

Se opri și privi obiectul. Era făcut din fragmente ascuțite de sticlă și din resturi zgâriate de metal vechi. Se contorsiona în sine de parcă ar fi fost o creatură vie care se hrănea cu propria furie și nebunie.

Eugenia simți că i se răcește pielea din pricina șocului. Văzuse lucrarea acestei artiste în galeria fostelor iubite ale lui Daventry. Intuiția îi spuse că femeia care crease acel obiect era capabilă de crimă.

Raftul pe care se afla sculptura era prea sus pentru ca Eugenia s-o poată vedea de aproape. Se uită în jur și văzu o mică scară.

O trase prin cameră și o puse în fața raftului. Urcă repede pe treapta cea mai de sus și întinse cu grijă mâinile spre masa de sticlă ciobită și metal ascuțit.

Trebui să-și adune puterile pentru a o ridica, nu doar pentru că muchiile ascuțite o făceau primejdioasă, ci și pentru că o parte din ea se opunea cu sălbăticie. Nu dorea să atingă acea oroare.

Tresări când degetele ei se strânseră cu delicatețe în jurul cioburilor de sticlă și a lamelor metalice. Putea simți furia bolnavă din acel obiect. Sculptura era foarte grea. Se gândi că sticla surprindea mereu cu greutatea sa.

O răsuci cu grijă, înclinând-o, în căutarea unei semnături. O găsi pe fundul postamentului.

Fenella Weeks.

– O, Dumnezeule!

Din reflex, o strânse mai tare. Simţi o înţepătură deopotrivă rece şi fierbinte în vârful unuia dintre degete. O picătură de sânge de un roşu întunecat se prelinse din el.

– La naiba!

Se încordă pentru a auzi clopoţeii de la uşă, care aveau să sune, cu siguranţă, din clipă în clipă pentru a vesti întoarcerea Fenellei.

În încăperea cealaltă era o tăcere stranie. Auzi zgomotul de la târgul de artă, dar părea îndepărtat, ca şi cum festivalul avea loc într-un univers paralel.

Mâinile începură să-i tremure uşor. Puse repede sculptura la loc pe raft. Se simţi uşurată să scape de ea.

O altă picătură de sânge apăru pe degetul zgâriat.

Se uită la ea, şocată s-o vadă. Se întrebă dacă nu cumva se pomenise accidental într-o poveste macabră în care eroina se zgâria la deget şi declanşa dezastrul.

Dacă ar fi fost acolo, Cyrus i-ar fi spus să-şi stăpânească imaginaţia.

Gândul o calmă.

Sări de pe scară, trase adânc aer în piept şi căută un şerveţel în geantă. Găsi unul, îl înfăşură în jurul degetului care sângera şi se îndreptă grăbită spre draperie. Simţi o nevoie copleşitoare de a ieşi din magazin.

Dacă păstrarea calmului era prima regulă pentru un detectiv, să nu intre în panică trebuia să fie a doua. În timp ce dădea draperia la o parte, se gândi că, desigur, Cyrus nu avea nevoie de o regulă pentru asta. El nu s-ar fi panicat niciodată.

Magazinul era tot gol, dar prin geam zări o siluetă familiară îndreptându-se spre uşă. Fenella era îmbrăcată într-o vaporoasă rochie neagră străvezie, cu un motiv exotic. Cercei grei, din metal şi mici bucăţele din alt material, i se legănau deasupra umerilor. Într-o mână aveau pahar cu *latte* aburind.

Eugenia ştia că nu putea ieşi din magazin fără a fi văzută. Răsucindu-se, se aplecă spre cel mai apropiat obiect de sticlă, un bol de un albastru-cenuşiu întunecat.

Clopoţeii de deasupra uşii răsunară cu o veselie cumplită. Eugenia se cutremură.

– Eugenia. Fenella păru surprinsă, dar încântată s-o vadă. Nu te-am văzut intrând în magazin.

– Bună dimineaţa, Fenella. Eugenia se îndreptă de spate şi se răsuci. Etală ceea ce speră că era o imitaţie acceptabilă a unui zâmbet. M-am gândit că poate te-ai dus să-ţi iei cafea.

Fenella se strâmbă în vreme ce se îndreptă spre tejghea.

– Îmi place festivalul, dar astea nu sunt zile bune pentru afacerea mea. Oamenii preferă să stea afară, unde se află tarabele, mai ales când este soare. Nu îi pot învinui.

Pentru o clipă, în mintea Eugenia se instală un vid. Tot ce-şi dorea era să scape. Cu întârziere, îşi aminti motivul pentru care intrase de fapt în magazin.

– Tabloul din vitrină, rosti ea pe un ton vesel. Peisajul marin. Nu sunt o mare fană a lucrurilor de genul ăsta, dar acesta e special. Cred că s-ar putea ca lui Cyrus să-i placă.

– Este foarte bun, nu-i aşa?

– Da. Eugenia se sili să se îndrepte calmă spre uşă. Un alt artist local?

– Da, desigur. Ţi-am spus că expun doar lucrările artiştilor locali. Numele pictorului este Brad Kolb. Are o tehnică minunată.

– Un mod fascinant de folosire a culorii. O mare profunzime, fără detalii excesive.

– Într-adevăr.

Eugenia deschise uşa. Dorea s-o ia la fugă, dar, în schimb, se sili să-i zâmbească degajat Fenellei.

– După ce se va întoarce Cyrus, în după-amiaza aceasta, o să-i spun de el.

– Deci pe el l-am remarcat mai devreme îndreptându-se spre feribot?

– Îşi duce nepotul la aeroport.

Eugenia se gândi că povestea care servea drept acoperire părea cam insipidă. Ar fi fost de aşteptat

ca un detectiv cu experiență să găsească o explicație mai detaliată pentru plecarea de pe insulă. Însă Cyrus insistase că motivele simple erau întotdeauna mai bune.

– O să duc tabloul lui Kolb în spate, până te întorci cu domnul Colfax.

„Nu conta pe asta", gândi Eugenia.

– Mulțumesc. Apreciez asta.

Sprâncenele subțiri și nefiresc de arcuite ale Fenellei se ridicară în semn de amuzament.

– Va fi interesant de văzut dacă îi place. Mă tem că s-ar putea să nu fie suficient de „drăguț" pentru, ăăă, gusturile lui.

Furia izbucni de nicăieri. Eugenia se gândi că nu era momentul să sară în apărarea lui Cyrus. Se forță să reziste inexplicabilei nevoi de a-i apăra gusturile artistice.

– Sunt sigură că îi va plăcea.

Evadă pe ușă și se grăbi să se îndepărteze pe trotuarul aglomerat. Avea nevoie de un espresso și de un loc liniștit unde să se gândească.

Zece minute mai târziu, cu un pahar de plastic în mână, se întoarse spre locul unde își parcase mașina. Se așeză la volan, luă o gură fortifiantă de cafea și revăzu totul de la început.

Adevărul era că, dacă se gândea bine, nu prea existau motive care să explice valul de adrenalină declanșat când descoperise semnătura Fenellei pe urâta sculptură din sticlă și metal. Reacționase instinctiv, așa cum făcea întotdeauna când era vorba despre artă. Era vremea să facă un pas îndărăt și să privească obiectiv situația.

În regulă, o fi fost Fenella Weeks una dintre fostele iubite ale lui Daventry. Mare lucru. Nu era deloc un grup exclusivist. Nellie nu vorbise niciodată despre relația asta, deci fie nu știuse de ea, fie nu-i păsase.

Nici Fenella nu pomenise despre relația cu Daventry. Ba chiar spusese că nu știa ce priveliști oferea Glass House. Eugenia se gândi că asta nu era atât de surprinzător sau de suspect. Știa că, dacă ar fi făcut

greşeala de a se culca totuşi cu Daventry, şi ea ar fi vrut să nege asta.

Sorbi din espresso şi bătu darabana în volan.

Daventry avusese reputaţia că îşi bătea joc de fostele iubite, adesea denigrându-le talentul artistic. Dar se părea că păstrase tăcerea în privinţa Fenellei.

De ce?

Întrebarea fără răspuns pluti în aer.

Eugenia îşi simţi stomacul strângându-se din pricina unei noi tensiuni. Se gândi să înceapă cu ce era mai important. Dacă el ar fi fost acolo, probabil i-ar fi spus să revadă toate faptele înainte de a se grăbi să tragă concluzii.

Singurul fapt real pe care îl avea era cumplita sculptură pe care o găsise în camera din spate a Fenellei. Era posibil – improbabil, dar posibil – ca, în anxietatea ei, să fi făcut o greşeală majoră. Poate că artista care crease acel obiect monstruos din galeria lui Daventry nu era Fenella, ci o persoană care lucra cu aceeaşi substanţă.

Eugenia se decise că era vremea să se uite din nou, mai îndeaproape, la sculptura din Glass House. Trebuia să fie sigură.

Termină cafeaua şi aruncă paharul în micul sac de gunoi. Degetele ei tremurară când introduse cheia în contact. Se gândi că nu fusese un lucru foarte inteligent să adauge o doză de cafeină la adrenalina care gonea deja prin sângele ei.

În timp ce băgă Toyota în viteză, se gândi la un alt sfat util pentru detectivii amatori. Să fie atenţi la aportul de cafea când aveau de-a face cu un ucigaş.

„Cu un *posibil* ucigaş", se corectă ea ieşind din parcarea portului. Nimeni nu avea o dovadă reală că Daventry fusese ucis.

Dar, dacă el fusese ucis, iar Nellie fusese martoră la crimă, asta explica multe.

Drumul de întoarcere la Glass House i se păru interminabil. Scrâşnetul cauciucurilor în unele viraje o avertiză pe Eugenia că mergea prea repede. De două ori,

redusese la o viteză mai rezonabilă, dar, până să ia ultima curbă, deja apăsase din nou cu putere pedala de accelerație.

Cu motorul urlând, intră pe aleea de la Glass House, frână brutal și țâșni din mașină.

Tastă cu degete tremurânde noul cod pentru ușa din față, după care izbuti să intre în holul cu oglinzi. Își aruncă geanta pe cea mai apropiată masă de sticlă și o luă la fugă pe scări spre cel de-al doilea etaj, fără a se mai deranja să-și scoată pantofii.

Respira anevoie când ajunse la galeria care găzduia lucrările de artă realizate de fostele iubite ale lui Daventry.

Se sili să tragă adânc aer în piept înainte de a deschide ușa.

Camera fără ferestre era întunecată ca un mormânt egiptean. Aerul rece și stătut se grăbi s-o învăluie când păși înăuntru. Găsi întrerupătorul de pe perete și îl apăsă repede.

Luminile aranjate teatral se aprinseră dezvăluind fiecare obiect din bizara colecție, dar lăsând spațiile din jurul lor întunecate.

Străbătu încet pădurea de piedestaluri din sticlă neagră, neluându-și ochii de la oribilul obiect din sticlă și metal aflat în celălalt capăt. Stătea ghemuit în cușca lui de sticlă, așteptând-o. Cioburile de sticlă ascuțite încastrate în el străluceau cu răutate în lumina stranie. Întunericul care înconjura piedestalul părea mult mai dens și mai impenetrabil decât umbrele din jurul celorlalte.

„Trebuie să am grijă cu această imaginație exagerată", gândi Eugenia. Ar fi fost plăcut să-l aibă pe Cyrus alături. Atitudinea lui nepăsătoare, detașată față de astfel de lucruri ar fi fost un tonic mai bun decât cafeina pe care și-o băgase în organism.

Ajunse la ultimul piedestal și se uită la sculptura diabolică prin giulgiul de sticlă limpede al casetei de sticlă.

Aceeaşi artistă. Trebuia să fie aceeaşi. Intuiţia ei nu dădea niciodată greş când era vorba să recunoască tehnica şi stilul.

Descuie caseta şi băgă mâinile înăuntru cu prudenţă, de parcă acolo s-ar fi aflat o reptilă primejdioasă.

Degetele i se strânseră ezitând în jurul urâtei sculpturi. Muchiile ascuţite îi înţepară palmele. O scoase din casetă şi o întoarse pe o parte pentru a putea vedea semnătura de pe postament.

– Este lucrarea mea, desigur, zise Fenella pe un ton vesel, din pragul uşii. Dar deja ştiai asta, nu-i aşa?

Eugenia încremeni. Muchiile sculpturii i se înfipseră în piele. Durerea rupse vraja care o cuprinsese la auzul cuvintelor amuzate ale Fenellei.

Ţinând cu mare grijă sculptura în ambele mâini, se îndreptă spre uşă.

Silueta Fenellei era puternic conturată de strălucitoarea lumină a soarelui care se reflecta în oglinzile de pe pereţii atriumului. Întunericul din galerie făcea imposibil să-i vadă faţa, dar era evident că ţinea un obiect în mâna dreaptă.

– Da, ştiam deja. Eugenia fu uşurată să-şi audă vocea. Părea infinit mai calmă şi mai stăpână pe sine decât se simţea. Dar trebuia să fiu sigură.

– Mi-am dat seama ce s-a întâmplat când am văzut picăturile de sânge de pe duşumeaua din camera din spate. Fenella închise uşa, blocând lumina de afară. M-am temut că vei da de necaz. Am sperat că vei pleca fără să obţii răspunsurile dorite, dar ai continuat să insişti.

Făcu un pas în faţă. Mâna ei trecu pe la marginea unui fascicul aruncat de spotul care lumina un piedestal. Eugenia văzu arma. Preţ de câteva secunde, nu putu respira.

– N-are nici un rost să mă ucizi, spuse Eugenia. Nu pot dovedi nimic.

– Iniţial, am încercat să-mi spun asta. Dar, imediat după aceea, mi-am dat seama de greşeala pe care am făcut-o când ţi-am vândut tabloul Rhondei.

– Știai că nu Rhonda a pictat acel tablou.

– Ei bine, firește că știam, zise Fenella dezgustată. Rhonda nu e deloc talentată. Când m-a rugat să vând tabloul fiindcă avea nevoie de bani, am presupus că îl furase dintr-o galerie de pe continent.

– Dar, după ce l-am cumpărat, ea ți-a spus că fusese pictat de Nellie Grant. Atunci, ai știut că ai o problemă, nu-i așa?

– Când Rhonda s-a întors pe insulă în ziua aceea și a descoperit că îți vândusem tabloul tocmai ție, și-a pierdut cumpătul. Mi-a spus că ai fost prietenă cu Nellie și că, probabil, îți vei da seama că ea l-a pictat.

– Am vrut doar să aflu ce s-a întâmplat cu Nellie.

– Nu-ți puteam îngădui să începi să pui prea multe întrebări despre moartea ei, zise Fenella. M-am temut că te vor conduce la... alte lucruri.

– Tu ai ucis-o, nu-i așa?

– Nu. Fenella păru sincer surprinsă. Am plănuit să scap de ea, dar s-a dovedit a nu fi necesar. A rezolvat singură problema căzând peste bord în timp ce se întorcea pe insulă.

– De ce ai vrut ca ea să moară?

– M-a văzut la petrecerea din seara aceea, spuse Fenella. Se uita chiar din ușa acestei camere. A auzit cearta pe care am avut-o cu Daventry.

– Te-ai certat cu Daventry în seara aceea?

– Mă tem că mi-am ieșit din fire. Iar Nellie Grant m-a văzut împingându-l pe scări.

– E imposibil. N-ar fi putut vedea nimic din pragul ușii acestei camere. Ar fi trebuit să se ducă pe balcon și să privească în jos.

– Nu, rosti Fenella. Tot ce-a trebuit să facă a fost să se uite spre peretele opus.

– Dumnezeule! Oglinzile.

– Exact. Sunt proiectate pentru a reflecta scara de la podea până la tavan. S-a întâmplat să mă uit spre acel perete când Daventry a căzut. Am văzut-o pe Nellie la fel de clar cum m-a văzut și ea pe mine.

– Ce s-a întâmplat?

Fenella suspină.

– Trebuie să recunosc că m-am panicat și am fugit. Am crezut că-l va suna pe Peaceful Jones. Dar nu s-a întâmplat nimic.

– Nu s-a dus la autorități, spuse Eugenia. A părăsit insula în noaptea aceea.

„Și a venit în Seattle, ca să mă vadă pe mine", adăugă Eugenia în gând. Oare de ce făcuse Nellie asta? Cu ocazia acelei ultime vizite, nu zisese nimic despre faptul că o văzuse pe Fenella Weeks împingându-l pe Daventry pe scări.

– A luat una dintre ambarcațiunile lui Daventry aflate în port, continuă Fenella. N-am știut ce intenționa, dar, fiindcă nu le spusese nimic polițiștilor, a trebuit să presupun că dorea să profite de situație.

– Să profite? Cum?

– Am crezut că, probabil, va încerca să mă șantajeze. Dar a murit înainte de a apuca să mă amenințe.

– Când a fost declarată dispărută în furtună, te-ai gândit că totul s-a terminat și că secretul tău era în siguranță.

– Da, recunoscu Fenella. Dar apoi am avut un șoc. Acel dezgustător Leonard Hastings a încercat să mă șantajeze. Îți vine să crezi? S-a dovedit că și el mă văzuse împingându-l pe Daventry. Trăsese cu urechea din una dintre camerele de la primul etaj.

– Dumnezeule! șopti Eugenia. Tu l-ai ucis, nu-i așa?

– L-am plătit până am reușit să-mi fac un plan. Până la urmă, m-am decis că lucrul cel mai ușor pe care-l puteam face era să înlocuiesc medicamentele pentru inimă cu ceva mai puternic. Meditation Jones mi-a fost de mare ajutor. Mi-a vorbit despre diverse medicamente ilegale care puteau ucide o persoană cu boala de inimă de care suferea Leonard Hastings. Desigur, habar n-avea că mă voi folosi de informațiile respective.

– Cum ai obținut medicamentele?

– De la un dealer de pe o stradă din Seattle. Fenella chicoti. Nu a fost greu.

– După moartea lui Hastings, ai considerat că ai scăpat.

– Mi-am zis că, de data asta, sunt în siguranță, spuse Fenella. Dar apoi ai apărut tu. Am știut că ai fost prietenă cu Nellie. A menționat asta de câteva ori. Am început să-mi fac griji.

– De ce ai încercat s-o ucizi pe Rhonda Price în seara în care a venit să mă caute la restaurant? Și ea te văzuse împingându-l pe Daventry?

– Rhonda? Fenella îi rosti numele pe un ton disprețuitor. Firește că nu. E doar o prostuță lipsită de talent. Era prea beată în seara aceea ca să fi observat ceva, chiar dacă ar fi stat lângă mine.

– Atunci, de ce ai lovit-o și ai împins-o în apă?

Fenella trase aer în piept.

– M-a înfuriat foarte tare când mi-a zis că tabloul pe care mi l-a dat să-l vând era al lui Nellie.

– Nu înțeleg.

– *Acel tablou era o legătură cu cele întâmplate în seara aceea.* Avea să te facă să pui și mai multe întrebări.

Brusca furie sălbatică din vocea Fenellei trimise spre capătul galeriei o undă de șoc ce se lovi de Eugenia.

– Da, zise ea. Înțeleg ce vrei să spui.

– Am știut că, dacă vei recunoaște tabloul, vei fi mai convinsă decât oricând că e ceva în neregulă. Că vei scormoni și mai adânc. Cine știe la ce puteai ajunge?

– Iar tu aveai acum două crime de ascuns, nu doar una. Nu te mai puteai simți în siguranță.

– Am început să am vise urâte, zise Fenella. Vocea ei avea acum o notă stranie, violentă. Dacă Hastings lăsase vreun bilet pe undeva? Dacă vorbise cu cineva? Unde se dusese Nellie Grant în noaptea morții lui Daventry? Spusese cuiva despre mine, înainte de a muri?

– Atât de multe întrebări fără răspuns, șopti Eugenia.

– Da. Vocea Fenellei deveni tăioasă. Și mă temeam că, din cauza tabloului, și tu vei pune prea multe întrebări.

Eugenia fluieră încet.

– Cu alte cuvinte, ai încercat s-o ucizi pe Rhonda pentru că ți-a arătat involuntar că ești vulnerabilă.

– Micuța târfă prostuță a lui Daventry. N-am avut cu adevărat intenția s-o ucid. Sinceră să fiu, nu-mi pasă dacă trăiește sau moare. Nu știe nimic. Pur și simplu, am urmărit-o la restaurant pentru a vedea ce are de gând în seara aceea.

– Iar când a ieșit fugind pe ușa din spate, tu o așteptai?

Fenella făcu un pas în față. Mișcarea făcu ca materialul rochiei negre să foșnească și să se legene în umbre.

– Am profitat de acel moment pentru a o lovi zdravăn cu o scândură care s-a întâmplat să-mi fie la îndemână. O merita.

Eugenia o privi fix.

– O urăști pe Rhonda. Nu doar pentru că te-a pus într-o situație dificilă apărând cu unul dintre tablourile lui Nellie, ci și pentru că e una dintre fostele iubite ale lui Daventry.

– Cu cinci ani în urmă, ticălosul ăla de Daventry m-a dat la o parte pentru o serie de flecuștețe lipsite de talent precum Rhonda Price, rosti cu asprime Fenella.

– De ce?

– De ce? Pentru că l-am speriat, desigur. Amuzamentul tensionat reveni în vocea Fenellei. Știa că am un mare talent, dar se temea de el. Era prea mare pentru el. Prea puternic. Știa că nu avea să-l poată extrage din mine așa cum făcuse cu toate celelalte. În sinea lui, era îngrozit că aveam să-l distrug.

Eugenia se uită la îngrozitoarea sculptură de sticlă și metal din mâinile ei. Se gândi că înțelegea de ce Daventry ajunsese atât de tulburat de talentul artistic al Fenellei. Își ridică din nou privirea.

– Când te-a părăsit, ai jurat că-l vei face să plătească, nu-i așa?

– O, da! *Da*, mi-am promis că va plăti.

– O întrebare. De ce ai așteptat cinci ani?

Fenella râse aspru, strident.

– Pentru că atât mi-a trebuit ca să creez o modalitate cu adevărat satisfăcătoare de a-l distruge. La urma urmelor, sunt artistă. Distrugerea lui Adam Daventry trebuia să fie o operă de artă.

– Poftim? Ai avut nevoie de cinci ani pentru a-ți veni strălucita idee de a-l împinge pe scări? Nu vreau să te jignesc, dar nu mi se pare prea creativ.

– În seara aceea, n-am intenționat să-l ucid, se răsti Fenella. Ne-am certat. M-am înfuriat foarte tare. Mi-am pierdut cumpătul și l-am împins. Cu putere. El luase din drogurile lui speciale. Și-a pierdut echilibrul și a căzut. Dar n-am vrut să fac asta.

– Înțeleg.

– De ce aș fi vrut să-l ucid când el plătea atât de bine pentru răul pe care mi-l făcuse?

– Cum plătea?

Fenella se apropie, intrând în alt fascicul luminos.

– Îl șantajam.

– Cu ce? Daventry nu se temea de nimeni atât de mult încât să se lase șantajat. Ți-ar fi râs în față.

– N-a râs, rosti Fenella cu mândrie. A plătit din plin pentru ca eu să păstrez tăcerea.

– Sunt impresionată. Cu ce-l aveai la mână?

– Vreme de cinci ani lungi, nu l-am scăpat din ochi pe Adam Daventry. Era atât de afurisit de arogant, încât n-a bănuit nici o clipă că eu mă aflam în umbră, așteptând și pândind. A crezut că am dispărut din viața lui pentru că el pusese capăt relației. Dar eram mai aproape de el decât își putea imagina. Mai aproape decât oricare dintre târfele lui. Iar când a făcut marea greșeală, eu stăteam pregătită.

Eugenia rămase nemișcată. Se gândi că știa ce avea să urmeze, dar mai știa și că ar fi fost o prostie să încerce s-o atace pe Fenella. În acel moment, singurul punct vulnerabil al femeii era orgoliul ei.

– În regulă, o să te cred, spuse Eugenia. Care a fost marea greșeală a lui Daventry?

– Cu câteva luni în urmă, când a devenit interesat de sticla antică, a început să frecventeze piața neagră

de artă. Contactele lui cu oamenii care îi furnizau drogurile alea speciale l-au ajutat să cunoască alți indivizi, care știau cum să facă rost de obiecte foarte primejdioase, extrem de prețioase.

– Cum ar fi?

– În acest caz, o foarte veche piesă de sticlă cunoscută drept cupa Hades.

Eugenia nu spuse nimic, ci doar trase anevoie aer în piept.

Fenella râse încetișor.

– Ai cunoștințe despre sticlă, Eugenia Swift. Ești expertă. Cu siguranță cunoști foarte bine legendele despre acea cupă.

– Am auzit câteva.

– Au murit oameni din cauza acelei cupe. Daventry fusese avertizat că fostul proprietar al cupei ar fi ucis fără probleme pentru a o recupera. Așa că a trebuit să-și protejeze secretul. Doar câțiva oameni știau că o avea. Nu și-a dat niciodată seama că eu eram unul dintre ei.

– Până nu ai apărut din trecut și ai început să-l șantajezi.

– Ar fi trebuit să-i vezi fața când a descoperit că mă mutasem pe insulă și îmi deschisesem o galerie. Fenella chicoti. Nu era un sunet plăcut. I-am spus că informația că el era noul proprietar al cupei Hades se afla într-o scrisoare care avea să fie trimisă anumitor oameni în caz că mi se întâmpla ceva. Desigur, era o minciună.

– Nu există nici o scrisoare?

– Nu puteam să încredințez nimănui o astfel de informație, nu-i așa? zise Fenella, de parcă i-ar fi spus asta unei persoane nu prea inteligente. Însă Daventry m-a crezut.

– A fost dispus să te plătească pentru a păstra tăcerea?

– O, la început a încercat orice altceva. Batjocura răzbi din cuvintele Fenellei. Mi-a zis că putem reînnoda relația. A susținut că ajunsese să-și dea seama că eram cea mai strălucită artistă pe care o cunoscuse vreodată. Prostul chiar a crezut că mă putea seduce.

– Dar, în schimb, tu l-ai făcut să plătească.

– Da, l-am făcut să plătească. Vocea Fenellei tremură de furie. Sute de mii de dolari.

– Până în momentul certei din capul scărilor.

– Într-un fel, totul a fost de-a dreptul ironic.

– Ce vrei să spui? întrebă Eugenia.

– Cândva, mi-a zis că lucrul care îl atrăgea la artiști era temperamentul lor imprevizibil. Spunea că îi plăcea focul lor. Îi plăcea să-i vadă înfuriați. Îl excita.

– Și, în cele din urmă, a murit pentru că tu te-ai înfuriat pe el.

– Da, șopti Fenella. Iar acum, și tu trebuie să mori.

Eugenia își dădu seama că avea nevoie de ceva care să-i distragă femeii atenția – și asta numaidecât. Își aminti de lacrimile care curseseră din ochii lui Jacob Houston când aflase că, fără să știe, își distrusese propria creație.

– Știi ceva, Fenella? Tu chiar ai talent. Făcu un pas spre lumină. Dorea ca Fenella să vadă că încă ținea sculptura ei în mâini. Păcat că nu poți face decât monstruozități.

– Nu-i adevărat! țipă Fenella. Lucrările mele sunt mult prea strălucite pentru ca tu să poți măcar începe să le înțelegi. Lasă jos *Floarea* mea.

– Cum spui tu.

Eugenia ridică urâta sculptură din sticlă și metal și dădu cu ea de podea.

Eugenia urlă.

Sticla se sparse. Metalul scrâșni, zgâriind oglinda de pe podea.

Fenella apăsă pe trăgaci.

capitolul 20

Glonțul se lovi de peretele din spatele Eugeniei. Ea se sili să se miște, în ciuda spaimei. Avea doar câteva secunde în care atenția Fenellei urma să se concentreze asupra distrugerii *Florii*.

Se lăsă pe vine pentru a se ascunde în umbrele negre de lângă dușumea și se târî în mâini și în genunchi spre cel mai apropiat piedestal din sticlă neagră.

– Naiba să te ia, naiba să te ia, naiba să te ia! Vocea Fenellei se ridică precum un val uriaș de pasiune chinuită. Nu știi nimic despre artă, Eugenia Swift. Nimic!

O altă împușcătură bubui în cameră. Eugenia se ghemui în spatele piedestalului și se crispă când caseta de sticlă se sparse. Cioburile căzură lângă ea. Ceva greu se prăbuși de pe un stand și îi atinse coapsa.

O ascultă pe Fenella străbătând labirintul de piedestaluri.

– Cățea proastă! Directoare de muzeu proastă. Crezi că știi ceva despre artă? Habar n-ai ce înseamnă cu adevărat arta. Numai un artist știe asta. Iar tu nu ești artistă. Nici una dintre târfele lui Daventry nu era artistă.

O altă casetă de sticlă explodă. Eugenia se gândi că, de data asta, nu fusese un glonț. Fenella o spărsese.

– Ai fost una dintre târfele lui Daventry, Eugenia Swift? Ai fost una dintre târfulițele proaste care se credeau artiste?

Altă sticlă se sparse. Ceva greu și fragil se crăpă când lovi podeaua.

– Ați fost toate niște antitalente. O altă casetă se făcu țăndări. Talentul meu l-a îngrozit pe Daventry, să știi, rosti încântată Fenella. De aceea s-a îndreptat spre târfele alea. N-a putut face față talentului meu. O altă casetă se sparse când Fenella o lovi cu pistolul. N-a putut face față focului unui geniu adevărat, țipă ea.

Eugenia își dădu seama că Fenella străbătea sistematic culoarele dintre piedestaluri. Distrugea casetele și obiectele de artă aflate înăuntru.

Furioasei femei avea să-i ia doar un minut sau două până să ajungă la piedestalul după care se ascundea Eugenia.

Așteptă încordată până când Fenella sparse o altă casetă.

– Superficiale. Anoste. Amatoare, voi toate, strigă Fenella în timp ce sticla exploda.

Profitând de zgomotul sticlei sparte, Eugenia se ridică pe vine.

– Unde ești, Eugenia Swift? Nu te vei mai putea ascunde mult timp. Fenella sparse o altă casetă. O să le distrug pe toate târfele lui Daventry, inclusiv pe tine.

Eugenia ascultă pașii Fenellei. Se apropia pe culoarul din dreapta. Din fericire, părea interesată să distrugă metodic obiectele de artă. Cea mai apropiată casetă din stânga, apoi pe cea din dreapta.

Stânga, dreapta.

Stânga, dreapta.

Eugenia se gândi că Daventry avusese multe artiste în viața lui. În acel moment, patru dintre ele se aflau între ea și un glonț. Ocoli piedestalul pentru ca acesta să se afle între ea și Fenella. Pașii se apropiară. Fenella gemea de furie acum. Sunetul avu același efect asupra nervilor Eugeniei ca pistolul asupra sticlei. Îi transformă în cioburi zimțate.

Fenella sparse o altă casetă. Un alt obiect de artă se lovi de podea. De data aceasta, ceva moale.

Stânga, dreapta.

Fenella se afla acum la mai puțin de un metru distanță. Eugenia privi pe furiș de după piedestal și văzu un braț ridicat pe fundalul puternicei lumini albe. Străvezia rochia neagră pluti ca un giulgiu diafan.

– Târfă proastă a lui Daventry. Și tu i-ai crezut minciunile? Sigur că le-ai crezut. Toate le-au crezut.

În acea fracțiune de secundă, Fenella era întoarsă cu spatele. Eugenia se decise că aceasta era singura ei șansă. Se repezi cu toată forța. Fenella țipă furioasă când Eugenia o lovi.

Impactul le trânti pe amândouă.

Traiectoria arcuită a căderii fu întreruptă de o bufnitură stridentă când ceafa Fenellei se lovi de muchia unei casete. Pistolul căzu cu zgomot pe dușumea.

Fenella se prăbuși inertă pe podea. Rămase nemișcată. Eugenia căzu deasupra ei. Șocul impactului îi tăie răsuflarea.

Când își reveni suficient pentru a se ridica împleticindu-se, constată că Fenella zăcea inconștientă.

Ajutorul de șerif Peaceful Jones emise o judecată solemnă în timp ce își urmări soția îndreptându-și trupul în micuța clinică.

– O situație cu adevărat tristă.

Meditation suspină și își puse la o parte instrumentele.

– O aură foarte ciudată. Avea o culoare urâtă. Întunecată și tulbure. Nu avea nici un pic de claritate.

Cyrus se uită la ei și decise că nu mai era nimic de spus.

Autoritățile o duseseră pe Fenella Weeks pe continent, cu un elicopter. Se trezise, dar nu se putea spune că era lucidă. Cyrus o auzise bolborosind despre un plan bizar de a le ucide pe toate fostele iubite ale lui Daventry. Numai despre asta putea vorbi. Meditation Jones spusese că era pierdută în sine.

Peaceful supraveghease cu o surprinzătoare eficiență prelucrarea locului faptei. Eugenia dădu cu voce joasă o declarație detaliată. După ce termină, Peaceful clătină din cap.

– Să-și imagineze că putea șantaja pe cineva ca Daventry... Astfel de oameni nu dau doi bani pe dezvăluirea unui vechi scandal.

– E de necrezut, rosti Eugenia.

Ceva din vocea ei îi atrase atenția lui Cyrus. Ea îi evită privirea.

– Mă întreb, oare cu ce-l avea la mână, zise gânditor Peaceful.

Eugenia își drese glasul.

– Cred că avea legătură cu comerțul ilicit de opere de artă.

– Nu m-ar surprinde. Peaceful se strâmbă. Fac pariu că majoritatea obiectelor de artă ale lui Daventry au o proveniență dubioasă.

*

– Ești sigură că te simți bine? întrebă Cyrus în timp ce o ajuta pe Eugenia să intre în jeep. Tăcerea ei ciudată îl îngrijora cum nimic nu-l îngrijorase de multă vreme. Poate ar trebui să te duc în Seattle, ca să te vadă doctorul tău.

– Nu. Eugenia își puse centura cu o grijă nefirească. Nu sunt bolnavă. Sunt doar puțin zguduită.

– La naiba! Amândoi suntem. Cyrus intră lângă ea și își puse ochelarii cu o precizie îndârjită. E de mirare că nu m-au apucat istericalele.

Un zâmbet șovăielnic apăru în colțul gurii ei.

– Asta ar fi interesant de văzut. Cumva, nu mi te pot imagina isterizându-te, indiferent de circumstanțe.

– Toată lumea are o limită dincolo de care cedează. Cyrus își puse o mână pe volan, iar pe cealaltă pe spătar. Cred că astăzi am atins-o.

– Greu de crezut.

– La naiba, Eugenia, puteai să fii omorâtă de nebuna aia.

Scoase jeepul din parcare și se îndreptă spre drumul principal.

– Nu trebuie să-mi explici. Vocea ei păru ciudat de detașată. Am fost acolo. Am văzut tot ce s-a întâmplat.

– De ce naiba te-ai grăbit să te duci la Glass House de una singură după ce ai găsit sculptura din camera din spate a Fenellei?

– Ți-am spus că trebuia să fiu sigură că Fenella era artista care creease ambele sculpturi. După ce am plecat de la galerie, Fenella și-a dat seama că o suspectam. A venit după mine.

El strânse cu putere volanul.

– Ar fi trebuit să aștepți până mă întorceam pe insulă.

– Dacă ai de gând să țipi la mine, vreau să cobor din mașină, în clipa asta.

– La naiba!

Nu dorise să țipe la ea. Era ultimul lucru pe care îl voia. Dar nu știa cum să explice că rămășițele spaimei

pe care le simţea în stomac îl făceau să-i fie greu să se controleze pe deplin.

„Ea a fost la un pas de moarte."

Se sili să se concentreze asupra drumului şerpuit. Din moment ce nu putea avea încredere în sine că era în stare să poarte o conversaţie civilizată, se cufundă în gânduri negre.

„Astăzi, aproape că am pierdut-o pe Eugenia."

„Sunt prea multe lucruri care nu au o explicaţie."

„Puteam s-o pierd pentru totdeauna."

„Lucruri fără explicaţie."

„Hristoase! A fost la un pas de moarte."

„Ce-i cu lucrurile fără explicaţie?"

O tăcere încordată se instală în maşină. Eugenia nu o curmă până nu ajunseră la jumătatea drumului spre Glass House. Se răsuci şi îşi întoarse capul pentru a se uita la el.

– Îmi devine tot mai limpede că am greşit crezând că Nellie a fost ucisă. Fenella a spus că ea n-a omorât-o, şi cumva o cred. Poate că Nellie chiar a căzut peste bord.

– În ziua aceea, se grăbea să se întoarcă pe insulă pentru a-şi lua lucrurile. Poate n-a fost la fel de atentă ca de obicei, acceptă el cu blândeţe. Poate a ignorat prognoza meteo.

Eugenia suspină.

– Tot nu mi se pare în regulă, dar nu găsesc o altă explicaţie logică.

– Atunci, trebuie s-o laşi baltă.

– Presupun că da. Îl privi în continuare, în timp ce el conducea. I-am spus lui Peaceful că Fenella urla şi spumega când m-a încolţit în galerie.

– Ştiu. Cyrus îşi flexă mâinile pe volan. Probabil a luat-o razna cu adevărat.

– Slavă Domnului!

El o privi surprins. Eugenia se uită pe geam spre apele din Sound.

– Dacă n-ar fi înnebunit de-a binelea şi nu s-ar fi decis să distrugă toate obiectele de artă din încăpere, n-aş fi avut nici o şansă.

El aproape că simţi fiorul care o străbătu. Îl străbătu şi pe el, făcându-i stomacul să se strângă.

– Nu e nevoie să-mi aminteşti.

– A spus o mulţime de lucruri. Nu i le-am repetat pe toate lui Peaceful exact aşa cum le-a zis ea.

– E de mirare că îţi poţi aminti ceva, având în vedere ce se petrecea în clipele acelea.

Eugenia îşi drese glasul.

– Mă bucur că vezi lucrurile în felul acesta. Pentru că de scuza asta vreau să mă folosesc dacă autorităţile vor veni vreodată să mă întrebe de ce nu am zis exact cu ce îl şantaja.

Cyrus se încruntă.

– Ai spus că era ceva legat de comerţul ilegal cu opere de artă.

– Partea asta e destul de adevărată. Ceea ce n-am adăugat a fost numele piesei despre care era vorba.

El îşi luă piciorul de pe pedala de acceleraţie şi privi cu ochi goi drumul din faţă.

– Vrei să zici că Fenella Weeks ştia ceva despre cupa Hades?

– A spus că descoperise că Daventry achiziţionase cupa cu sprijinul oamenilor care îl ajutau să obţină drogurile sintetice.

– La naiba! Încercă să asambleze altfel piesele puzzle-ului. Poate că Fenella urmărea să pună mâna pe cupă. Asta ar explica nişte lucruri.

– Nu, nu cred că ei îi păsa de cupă. Unicul ei scop era să se răzbune. Părea mulţumită de succesul şantajului ei.

– Până în seara în care l-a împins pe Daventry pe scări.

– N-a fost o crimă întâmplătoare, aşa cum ai crezut tu, rosti încet Eugenia. A fost o crimă pasională.

– Bănuiesc că nu a menţionat totuşi unde ascundea Daventry obiectul acela afurisit.

– Nu cred că știa sau că îi păsa unde era ascuns. Eugenia făcu o scurtă pauză. Dar a confirmat că el era obsedat de cupă și că știa că deținerea acesteia reprezenta un risc.

– Trebuie să fie undeva în casa aia. Cyrus apăsă din nou pedala de accelerație. Daventry a ținut-o probabil la îndemână, pentru a o putea vedea oricând dorea. Un gând brusc curmă firul logicii. Se uită la Eugenia. Pot presupune că te-ai decis în sfârșit să accepți că vasul Hades există și că Daventry l-a avut?

– Trebuie să recunosc că vorbele Fenellei mi-au făcut o impresie foarte puternică.

El suspină profund.

– Date fiind circumstanțele în care le-a rostit...

– Da.

– Dacă asta te liniștește, zise el, află că nu cred că e cazul să fii îngrijorată că autoritățile te vor lua la întrebări fiindcă ai omis să pomenești despre cupa Hades.

– Nu, bănuiesc că nu. Zâmbi strâmb. Din punctul de vedere al experților în artă, cupa nici măcar nu există.

– Iar tu ești unul dintre experții care crede că e un mit. Evident, îți prețuiești prea mult reputația profesională pentru a dori ca oamenii să creadă că ai da crezare bălmăjelilor demente ale unei persoane nebune despre un mitic obiect de sticlă.

– Corect.

Cyrus făcu o pauză.

– În regulă, deci care-i motivul pentru care nu le-ai pomenit despre cupă autorităților?

– Cunoști răspunsul.

O ușurare bruscă apăru undeva în adâncul lui. O făcuse pentru el.

– Ai păstrat tăcerea pentru mine, nu-i așa? rosti el precaut. Ai vrut să-mi oferi șansa de a o găsi.

Ea ridică din umeri, dar nu spuse nimic. El își luă o mână de pe volan și o puse pe coapsa ei.

– Mulțumesc, Eugenia. Îți rămân dator.

– Încercam doar să respect partea mea de înțelegere.

– Mda. Sigur. Ei bine, îți mulțumesc oricum. Căldura strălucitoare se stinse, făcându-l pe Cyrus să se simtă deprimat. Se sili să se concentreze asupra mulțimii de întrebări noi iscate de evenimentele acelei zile. Avem o mulțime de lucruri care nu-și găsesc o explicație, știi?

– Da. Se încruntă. Chiar avem, nu-i așa?

– Hai să trecem în revistă ce avem. Daventry a fost ucis, iar Nellie a fost martoră la crimă. A părăsit insula cu barca lui, în noaptea aceea.

– A venit să mă vadă, dar tot nu sunt sigură de ce.

– Ți-a dat unul dintre tablourile din seria *Sticlă*, îi aminti Cyrus.

– Iar de atunci am mai găsit alte două. Eugenia se uită la el. Tablourile lui Nellie tot apar în povestea asta, nu-i așa?

– Cam da, spuse Cyrus. Mă întreb de ce.

– Fiecare ilustrează o piesă de sticlă din colecția lui Daventry, zise Eugenia încet. Poate că tabloul care lipsește înfățișează cupa Hades.

– Chiar dacă e adevărat, cu ce ne ajută asta? Tabloul în care apare acel obiect blestemat nu are nici o valoare. Făcu o pauză. Dar, dacă cineva crede că are, atunci s-ar putea explica de ce locuința lui Jacob și cea a Rhondei au fost scotocite.

– Ar fi mai logic să cauți în Glass House, nu-i așa?

– Nu dacă ai motive să crezi că tablourile au fost luate de-acolo, spuse Cyrus.

Se întrerupse pentru a analiza problema.

– Ei bine? vru Eugenia să știe.

– Se pare că există două scenarii.

– Înțeleg ce vrei să zici. Fenella Weeks a fost clar responsabilă de un set de incidente declanșate de moartea lui Daventry și de încercările ei de a-și ascunde vina.

– Așa este, rosti Cyrus. Dar cupa Hades furnizează o legătură. Totuși, cred că e corect să presupunem că Fenella acționa de una singură și avea propriul scop dement. Nu o interesau tablourile lui Nellie.

– Atunci, cine altcineva să le caute?

– Bună întrebare.

„Şi, posibil, foarte primejdioasă“, gândi el. „Dar de ce ar urmări cineva să pună mâna pe tablou, nu pe cupă?“

Eugenia îşi puse palmele pe coapse şi le frecă de jeanşi.

– Ce facem acum?

Lui nu-i plăcu tonul nefiresc de supus al vocii ei.

– Ne întoarcem la Glass House, unde vei face un duş lung şi fierbinte, în vreme ce eu voi deschide una dintre acele foarte scumpe sticle de vin de colecţie din pivniţa lui Daventry. Apoi, îţi voi pregăti cina. După aceea, vom discuta despre ce e de făcut în continuare.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

– Pregăteşti tu cina?

– Priveşte asta ca pe o aventură culinară.

– Cyrus?

– Da?

– Vrei, te rog, să opreşti maşina? Cred că mi se face rău.

– Dacă din pricina faptului că voi găti...

– Nu. *Te rog!*

– La naiba! Ar fi trebuit să-mi dau seama. M-am întrebat când te va copleşi.

Opri la marginea drumului şi deschise portiera.

Până să ajungă la ea, Eugenia era deja afară, aplecată, ţinându-se de mijloc. O ţinu delicat în vreme ce spasmele îi zguduiau trupul.

După ce termină, îi dădu batista lui.

– Îmi cer scuze, şopti ea. Lacrimi i se prelinseră pe chip. E atât de jenant. Eu nu plâng niciodată.

– Este un semn bun. Mai bine elimini totul acum decât să laşi să se adune în tine. Cei care ţin totul în ei au cele mai mari necazuri mai târziu.

– Sună de parcă ştii despre ce vorbeşti.

El îşi aminti de prima victimă ucisă pe care o găsise. Ucigaşul folosise un cuţit, iar apoi îl aşteptase pe primul poliţist care sosea la locul faptei.

Se sfârşise cu mult sânge, al lui, al ucigaşului şi al victimei. Tot sângele se amestecase pe aleea murdară.

El supravieţuise, alegându-se cu o cicatrice şi cu povara că ucisese un om.

Apoi, îşi aminti pata de sânge lăsată pe pământ de sângele care băltise în jurul trupului lui Katy. Se gândi la vina profundă, chinuitoare pricinuită de faptul că nu reuşise s-o apere de Damien March.

– Da, rosti el. Ştiu.

Ea îşi îngropă faţa în umărul lui şi plânse vreme îndelungată.

Telefonul sună exact când Cyrus puse pastele într-un vas cu apă care clocotea. În timp ce întinse mâna spre receptor, studie instrucţiunile de pe o laterală a pachetului gol.

– Colfax.

– Eu sunt. Rick părea obosit, dar entuziasmat. Sunt gata să-ţi dau raportul.

Cyrus auzi sunetele estompate ale traficului.

– Unde te afli?

– În maşina domnului Stredley. M-a luat de la debarcaderul feribotului, cu câteva minute în urmă. Suntem în drum spre aeroport.

– Bine. Cyrus se uită la ceas. Aveţi vreme să ajungeţi. Hai să auzim raportul.

– Am notat toate numerele de înmatriculare ale maşinilor în care s-au urcat doi bărbaţi. Nu au fost foarte multe. Doar şapte. I-am dat lista domnului Stredley. El spune că i-o va transmite domnului Yates, pentru ca acesta să dea de urma lor.

– Bravo! Apreciez ajutorul tău, Rick.

– De asemenea, m-am uitat şi după încălţări. Nimeni nu a avut cizme din piele de şarpe.

– O parte a meseriei este să elimini pistele care nu duc nicăieri.

– Vrei să rămân şi să mă mai ocup de eliminări? întrebă Rick nerăbdător.

– Ai o slujbă care te aşteaptă, îţi aminteşti?

– Îmi amintesc. Dar, Cyrus...?

– Da?

– Mă gândesc să intru în domeniul securității.

Cyrus zâmbi și amestecă în paste.

– Nu te-ai plictisit?

– Nici vorbă.

– O să vorbim despre asta altă dată.

– Vorbesc serios, insistă Rick.

– Și eu la fel. Să-ți spun cum facem. Dacă te va mai interesa domeniul securității după ce termini primul an, o să-ți dau o slujbă la Colfax Security, în vara următoare.

– Serios?

– Mă știi să fi fost vreodată altfel decât serios?

Rick făcu o pauză.

– Nu. Niciodată.

– Dă-mi-l pe Stredley.

Cinci minute mai târziu, pastele dădură pe dinafară, exact când Cyrus termina de verificat care era situația Rhondei și a lui Jacob.

– La naiba!

Închise repede telefonul, stinse arzătorul cu halogen și apucă toartele cratiței.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Eugenia din pragul ușii.

– Asta nu se întâmplă niciodată cu sendvișurile cu ton.

O privi cu coada ochiului, în timp ce răsturnă pastele în strecurătoarea pregătită.

Ea arăta remarcabil de normal. Fața îi strălucea datorită recentului duș fierbinte. Șuvițe umede de păr negru i se legănau în jurul urechilor. Restul părului bogat era prins cu o clamă mare în creștetul capului. Își pusese un pulover și o pereche de pantaloni largi.

– Este foarte frumos din partea ta că pregătești o masă de la zero, spuse ea.

– Ăsta-s eu, Domnul Domestic. Puse cratița goală pe blat. Cum te simți?

– Mult mai bine, mulțumesc. Dușul fierbinte mi-a fost de folos. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, totul e sub control.

Ea se uită la paste.

– Așa zic toți.

– Stai jos și bea-ți vinul.

– În regulă, asta pot să fac.

El se apucă să servească pastele și salata pe care le pregătise.

– Tocmai am vorbit cu Rick și cu Stredley. Rick este în drum spre casă, iar Stredley mi-a spus că Rhonda Price și Jacob Houston au fost cazați în siguranță la un hotel din Portland, sub nume false. Quint va pune câțiva oameni să-i supravegheze până se termină povestea asta.

Ochii ei se lărgiră.

– Asta va costa mult, nu-i așa?

– Mda.

Ea gemu.

– Mă temeam că vei spune asta.

– Nu-ți face griji. Îmi permit.

– Au mai avut Rick sau domnul Stredley ceva să ne transmită?

El ezită.

– Rick a zis că vrea să lucreze în domeniul securității.

Eugenia îi aruncă un zâmbet rapid, sugestiv.

– Așa unchi, așa nepot.

El zâmbi, incapabil să-și rețină valul de satisfacție care crescuse în el după ce auzise cuvintele lui Rick.

– Probabil se va răzgândi de o sută de ori în următorii patru ani.

– Poate. Sau poate nu. Am văzut mult din tine în el. Se uită la el pe deasupra buzei paharului cu vin. Știi ceva, Cyrus? Ai fi un tată nemaipomenit.

El nu știu cum să răspundă la asta. Își dădu brusc seama că, în clipa aceea, singurii copii ai căror tată dorea să fie erau ai ei. Dar nu părea un moment potrivit pentru a deschide subiectul.

– M-am gândit, continuă ea.

– Las-o baltă. Aduse farfuriile și le puse pe masă. Ți-am spus că nu ne gândim până nu te odihnești.

– Tu și Rick nu ați terminat de comparat măsurătorile din camerele de la Glass House cu valorile din planșele arhitectului.

– Şi?

Ea îi întâlni privirea.

– Nu cred că o să pot dormi prea bine în noaptea asta. Ce-ar fi să terminăm treaba?

– N-am nimic împotrivă.

Se aşeză.

Eugenia se uită la mâncarea pe care o pusese în faţa ei. Chipul ei se lumină pentru prima dată de când el o adusese de la biroul lui Peaceful.

– De unde ţi-a venit ideea să pui ton peste paste?

– Să ştii că a fost pură inspiraţie culinară, rosti el cu modestie.

Trei ore mai târziu, Cyrus găsi ce căuta, o discrepanţă de aproape 0,3 metri pătraţi.

– Ia te uită! Studie împrejurimile în vreme ce strângea banda ruletei. Pivniţa de vinuri.

– Aici l-am găsit pe Leonard Hastings în prima noapte. Eugenia examină mulţimea de sticle. Crezi că ştia ceva?

– Cine ştie? Poate s-a gândit că, dacă şeful lui e mort, ar fi în regulă să se servească şi el cu nişte vin scump. Citeşte-mi din nou, te rog, dimensiunile peretelui estic.

Ea se apleacă spre planşă.

– Patru virgulă şapte metri.

– Da, asta este. Peretele n-are de fapt decât trei virgulă şapte metri la bază.

Cyrus lăsă jos ruleta şi începu să îndepărteze sticlele prăfuite din suporturile lor.

– Ce cauţi acum?

– Fac pariu pe trei dintre cele mai bune cămăşi hawaiiene pe care le am că Daventry a construit o ascunzătoare undeva în acest perete.

Majoritatea oglinzilor din sticlă neagră de pe peretele din spatele rafturilor cu vin erau murdare şi acoperite cu un strat de praf. Dar, după ce Cyrus îndepărtă toate sticlele de pe ultimul raft, găsi nişte pete şi nişte amprente la marginile a două oglinzi alăturate.

– Dumnezeule mare, chiar crezi că va fi atât de uşor?

Eugenia păru cuprinsă de admiraţie.

– Numeşti asta uşor? Luă un masiv tirbuşon de modă veche. Dă-te înapoi.

– Cyrus, stai, nu poţi pur şi simplu să spargi peretele. Reparaţia lui va costa o avere. Dacă există un seif în spatele oglinzilor, trebuie să existe şi o modalitate de a deschide secţiunea respectivă.

– Probabil că da, dar nu intenţionez să-mi petrec toată noaptea căutând-o.

Lovi cu tirbuşonul panoul acoperit cu oglinzi.

Eugenia îşi acoperi urechile cu mâinile şi tresări îndurerată când sticla se fisură şi se sparse. Cyrus îşi dădu prea târziu seama că ea auzise mult prea multă sticlă spărgându-se în ziua aceea.

– Scuză-mă, spuse el. Te simţi bine?

– Da. Ochii i se lărgiră când se uită pe lângă el şi văzu deschizătura.

– O, Dumnezeule, priveşte! Ai avut dreptate. Este un seif.

Cyrus se aplecă pentru a se uita mai îndeaproape la mecanismul de închidere computerizat. O dezamăgire puternică îl cuprinse, alungând incipientul sentiment de triumf.

– La naiba!

Eugenia se amuză în treacăt.

– Nu-mi spune că nu ştii cum să deschizi un seif.

– Deschiderea acestuia nu va fi o problemă. Deszăvorî uşa seifului. Ultimul care a trecut pe-aici l-a lăsat descuiat.

– Asta nu e de bine, nu?

– Nu. Altcineva a fost aici înaintea noastră.

Fusese atât de sigur că vasul era ascuns la Glass House.

Ea îi atinse umărul.

– Îmi pare rău, Cyrus.

El nu spuse nimic, dar simţi căldura degetelor ei. În tăcere, deschise uşa seifului.

Mâna Eugeniei încremeni pe umărul lui.

– E ceva înăuntru.

El se încruntă zărind reflexia luminii pe o ramă de oţel.

– Un tablou.

Băgă mâna în seif şi scoase pictura înrămată.

– Al patrulea tablou din seria *Sticlă*. Entuziasmul răsună în vocea Eugeniei. N-am observat această piesă în colecţia din seiful principal. Se apleca mai aproape, cu chipul încordat de concentrare. Este vechi. Foarte vechi. Sau o reproducere. N-am văzut niciodată ceva atât de... O, Doamne, doar nu este...?

– Ba da. Cyrus studie siluetele complicat sculptate care se luptau să se elibereze din sticla colorată în roşu şi chihlimbariu strălucitor. Nu e pur şi simplu un vas vechi. E cupa Hades.

capitolul 21

– Nu. Stai. Dă-i drumul. *Dă-i drumul!*

– Cyrus, trezeşte-te!

Panica se rostogoli prin el ca un val care îi atinse fiecare nerv, deşteptându-i fiecare simţ. Simţi mâna de pe umărul lui şi se azvârli într-o parte pentru a o evita.

– Cyrus, ascultă-mă. Visezi. Trezeşte-te!

– Ce nai...?

Deschise ochii şi o privi fix pe Eugenia, care era aplecată spre el. Părul ei era un nor răvăşit în jurul chipului. Lumina lunii îi strălucea pe pomeţi şi dădea la iveală îngrijorarea întunecată din ochii ei. Cămaşa de noapte i se lăsase în jos pe sâni.

– Ai avut un coşmar, zise ea când văzu că el o privea.

– Chiar am avut.

Ultimul val de adrenalină îl străbătu, făcându-l să se cutremure. Se ridică încet şi îşi trecu degetele prin păr. Fragmente tăioase se mişcară neplăcut pe valul visului care se retrăgea.

– La naiba!

– Te simţi bine?

– Sigur.

Dădu la o parte pătura și se ridică.

– Respiră adânc de câteva ori, îl sfătui Eugenia pe un ton insistent.

– Bine. Respir adânc.

Se îndreptă spre baia alăturată, aprinse lumina și dădu drumul la apa rece.

Eugenia veni în pragul ușii.

– Am crezut că eu voi fi cea care va avea coșmaruri în noaptea asta.

– Consideră-te norocoasă.

Se aplecă spre chiuvetă și se stropi cu apă pe față.

– Ce-ai visat?

El smulse un prosop de pe suportul cel mai apropiat și își îngropă fața în el. Imagini ale temerii și ale neajutorării îi apărură în minte.

– Nu-mi amintesc. Știi cum e cu visele.

Ea întinse mâna pentru a-i atinge brațul gol.

– Era legat de Katy?

Dintr-un anumit motiv, blândețea din vocea ei îl tulbură.

– Nu.

Își dădu seama că n-o mai visase pe Katy de mai bine de un an. Sentimentul responsabilității era încă acolo, la fel ca nevoia de a o răzbuna, dar, undeva pe parcurs, încetase să-i mai vadă sângele în coșmaruri.

– Atunci, a fost legat de mine, nu-i așa? Mă temeam de asta. Te simți responsabil pentru ce s-ar fi putut întâmpla astăzi.

El se încordă. Din două întrebări, ea aflase adevărul. În acest scurt interval, ajunsese să-l cunoască mai bine decât Katy, decât Rick sau decât oricine altcineva, inclusiv mai bine decât bunicii lui.

– Din cauza mea, ai fost la un pas de moarte în după-amiaza asta, spuse el.

– Aiurea! Din cauza *mea* am fost la un pas de moarte în după-amiaza asta. N-a avut nici o legătură cu tine. După cum ai zis mai devreme, dacă aș fi rămas în oraș și te-aș fi așteptat să te întorci de pe continent, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

El îndepărtă încet prosopul și se uită la ea.

– Tu chiar crezi asta, nu?

– Este adevărul. Își încrucișă brațele și se sprijini de marginea ușii. N-o să te las să-ți asumi responsabilitatea pentru necazul în care m-am băgat în după-amiaza asta.

– N-o să mă lași?

– Categoric nu. Îi zâmbi slab. Deja ai destule probleme. Nu e nevoie să mai adaugi un complex al vinovăției față de mine.

– Ești fantastică.

Ea se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută pe obraz.

– Și tu ești fantastic.

El nu se clinti când ea se dădu înapoi.

– Știu că sunt idiot dacă deschid acest subiect, dar mă întreb ce se întâmplă în continuare.

– Adică, vrei să spui care este următorul pas în căutarea cupei Hades?

– Nu vorbesc despre acel blestemat obiect de sticlă, zise el. Vorbesc despre noi.

Ochii ei erau indescifrabili și infinit de adânci.

– Ah!

– Din câte îmi amintesc, spuse el cu mare grijă, la începutul acestei povești, ai subliniat în numeroase ocazii că nu avem nimic în comun.

– Am zis ceva de genul ăsta, nu-i așa? Cred că ai fost de acord cu mine la vremea aceea, dar mai apoi ai sugerat că sunt o snoabă arogantă, condescendentă și intelectuală.

El ridică o mână.

– În apărarea mea, trebuie să-ți amintesc că am spus și că avem un interes comun față de un anumit subiect interesant.

– Sexul.

El tresări.

– Când rezumi totul într-un singur cuvânt, pare puțin cam superficial, nu-i așa?

– Da, așa este. Interesant, dar superficial.

El îi susţinu privirea.

– Mi se pare că, poate, amândoi am greşit. Poate ne-am grăbit să judecăm după impresiile iniţiale deloc favorabile.

– Foarte posibil. Ea îi zâmbi. Unde anume vrei să ajungi cu asta?

„Las-o baltă“, gândi el. Deja se simţea depăşit. Acest gen de conversaţie nu era punctul său forte. Iar acesta nu era momentul potrivit pentru a discuta despre viitor. S-ar putea să nu vină niciodată momentul potrivit pentru aşa ceva. Caz în care cel mai indicat era să-şi ţină gura.

– O să-ţi spun unde vreau să ajung. Aruncă prosopul şi se apropie de ea. Mă întorc în pat. Împreună cu tine.

Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

– Pare un plan bun.

Ea încă zâmbea, dar el se gândi că detectase o dezamăgire întunecată în ochii ei. „Oare ce ar fi vrut să spun?“ se întrebă el. Nu credea că era o idee bună să întrebe. Era posibil să nu-i placă răspunsul.

Îşi lipi gura de a ei, o duse în braţe până în pat şi o puse peste aşternutul răscolit. Valul imperios de dorinţă îl lovi cu o asemenea forţă, încât aproape căzu peste ea. Văzu dorinţa din ochii ei când întinse mâinile să-l tragă spre ea.

Îl dorea. Era suficient deocamdată.

Căldura parfumată a trupului ei îl învălui.

Trase la o parte decolteul cămăşii ei de noapte şi îi luă un sân în mână. Cu degetul mare, îi mângâie sfârcul. Ea ţipă şi se arcui spre el. El îşi coborî palma şi o lipi de ea. Era deja umedă.

Trase aer în piept când o simţi cuprinzându-l. Atingerea ei era blândă şi infinit de excitantă. O mângâie până când ea începu să tremure, iar apoi îşi băgă un deget în ea. Şoldurile ei se ridicară de pe pat.

Desfăcu pliurile lipite şi umede, se îndreptă spre ea şi pătrunse în trupul ei încordat, fierbinte.

Ea îşi ridică genunchii şi îşi încleştă coapsele în jurul lui. Fu conştient de momentul exact când focul

purificator al pasiunii împărtășite arse ultimele fragmente ale visului.

Eugenia se trezi cu puțin înaintea zorilor. Pentru o clipă, rămase nemișcată, nefiind sigură ce o trezise dintr-un somn surprinzător de profund.

Apoi își aminti de tabloul din seria *Sticlă* pe care ea și Cyrus îl găsiseră. În tabloul lui Nellie care înfățișa cupa Hades zărise ceva ce o deranja.

Cyrus se răsuci lângă ea. Își puse un picior greu pe coapsa ei.

– Ești trează?

– Da. Își răsuci capul pe pernă. Mă gândeam la cel de-al patrulea tablou. De ce să-l fi lăsat cineva în seiful ascuns al lui Daventry?

Cyrus căscă.

– Se poate să fie o glumă bizară a hoțului.

– Chiar crezi că acela care a furat cupa din seif, presupunând că a luat-o cineva, a lăsat tabloul pentru a-și bate joc de următoarea persoană care va veni s-o caute?

– Nu-i exclus. În mod tradițional, cupa Hades a atras personaje foarte ciudate. Dar există și alte posibilități.

– Cum ar fi?

El o privi cu o expresie gânditoare.

– Este interesant că Daventry și-a asumat riscul de a-i arăta cupa Hades lui Nellie. Probabil a avut încredere în ea.

Eugenia ridică din umeri.

– Cred că a avut încredere în propria capacitate de a atrage și de-a păstra lângă el artiste tinere și drăguțe. Probabil a simțit că o controlează pe Nellie. A fost un bărbat foarte arogant, Cyrus.

El încuviință din cap.

– Oricum o întorci, următorul pas este să ne concentrăm asupra membrilor Connoisseurs' Club. Din moment ce cupa a dispărut, ei sunt acum cei mai probabili suspecți.

– Tu nu renunți niciodată, nu-i așa?

El zâmbi slab.

– Una dintre povestirile preferate ale bunicului Beau era cea cu țestoasa și iepurele. Încet și anevoie ajungi să câștigi la final.

– Știi ce cred?

– Ce crezi?

Ea se propti într-un cot.

– Cred că îți place să le lași oamenilor impresia că ești genul care se mișcă încet și anevoie pentru că asta servește scopului tău. Îi face pe oameni să lase garda jos. Îi face să te subestimeze.

El se gândi la asta, apoi clătină din cap.

– Nu, cred că așa sunt eu.

– Nu încerca să mă prostești. Tu ești genul care se avântă în pustiu, călare pe un cal mare, și care îi elimină pe tipii răi.

El nu zâmbi.

– Nu-ți imagina că sunt un soi de erou, Eugenia.

– Dar exact asta ești. Se aplecă pentru a-și lipi gura de a lui. Și când te gândești că aproape renunțasem să mai caut așa ceva.

Mult timp mai târziu, o simți răsucindu-se lângă el.

– Cyrus?

– Da?

Își îndoi degetele în părul ei încâlcit. Încă reflecta la ce spusese ea mai devreme. De-a lungul vieții, fusese catalogat în multe feluri, inclusiv „de încredere" și „serios". Dar nimeni nu-l numise vreodată „erou".

– Vreau să mă uit încă o dată la tabloul pe care l-am găsit în seif, zise Eugenia. Noaptea trecută, cu toată agitația aia, m-am concentrat asupra cupei în sine. Dar există ceva în fundal. Ceva familiar.

– Familiar?

– Culorile. Nu vreau să mai spun altceva până nu-l văd din nou.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Cyrus aduse tabloul în bucătărie, unde Eugenia se ocupa de aparatul

de espresso. Își întoarse capul pentru a studia tabloul care înfățișa cupa Hades.

Lumina dimineții dezvăluia nuanțele culorilor și măiestria artistică pe care, cu o noapte în urmă, nu le remarcase din pricina neîncrederii și a entuziasmului. Se gândi că Nellie fusese cu adevărat o artistă foarte talentată.

– Cupa a fost pictată cu aceeași tehnică pe care Nellie a folosit-o și la celelalte trei tablouri, rosti ea după un minut.

Răsucindu-se, sprijini tabloul de blat. Îngădui ochilor și celorlalte simțuri să studieze tabloul, căutând lucruri care îl diferențiau de celelalte trei din seria *Sticlă*.

– Cum e?

Cyrus aștepta nerăbdător.

– Fundalul a fost făcut în grabă și nu cu aceeași tehnică utilizată la pictarea cupei. Se poate remarca faptul că, de data aceasta, Nellie a folosit drept fundal seiful în care se află obiectele de sticlă.

Cyrus privi tabloul.

– E diferit, fu el de acord.

Eugenia se apropie și mai mult de tablou. Se aplecă pentru a atinge tușele groase de vopsea acrilică.

– Cred că a pictat peste fundalul original. Și a făcut-o în grabă.

– Tabloul pare puțin mai încărcat în unele locuri decât în altele.

– Nu este stilul ei obișnuit, spuse Eugenia. Pentru fundal a folosit vopselele acrilice de parcă ar fi fost acuarele. Tușe rapide, largi. Straturi de culoare superficiale. Nu s-a jucat cu lumina așa cum a făcut în celelalte tablouri ale seriei.

– Continuă! Cyrus se uită la ea. Ai zis ceva despre culori.

Ea zâmbi ușor.

– Privirea ta nu pare să devină încețoșată, cum se întâmplă de obicei când vorbesc despre artă.

– De data aceasta, ai atenția mea totală și neabătută.

Amuzamentul Eugeniei dispăru.

– Îmi dau seama.

Se întoarse din nou spre tablou. Se avertiză să nu se pripească a trage concluzii. Intuiția îi funcționase bine până atunci, dar, fiindcă era vorba despre ceva atât de serios, trebuia să se rezume la fapte. Trebuia să se folosească de logică.

Studie culorile și formele abstracte care înconjurau cupa Hades. O apucă o amețeală dezorientantă.

„Imposibil!"

– În jurul cupei parcă este sugerat un foc, șopti ea cu glas ezitant.

Cyrus se uită neîncrezător.

– Poate. Este mult roșu și portocaliu. Ce-i cu asta?

– Are sens. Sticla se naște în foc. Ar fi un fundal logic. Dar celelalte culori, cele pe care Nellie le-a pictat spre marginile tabloului...

Lăsă propoziția neterminată, încă șocată de propriile concluzii.

Cyrus se încruntă privind tabloul.

– Mult verde și galben.

– Nu e galben. Ci chihlimbariu.

Eugenia prinse cu mâinile muchia blatului aflat în spatele ei. Amintirile ultimei vizite a lui Nellie îi veniră în minte.

„Peretele neterminat de lângă șemineu, cu izolație groasă, pufoasă și roz. Stivele de plăci de sticlă pictate manual așteptând să fie montate în jurul șemineului."

„Abia aștept să văd cum o să arate când va fi gata, Eugenia. O să fie spectaculos."

Eugenia înghiți de două ori înainte de a-și regăsi vocea.

– Cyrus, recent am terminat redecorarea apartamentului meu. Sunt exact nuanțele de verde și chihlimbariu cu care Nellie a pictat plăcile de sticlă care înconjoară șemineul meu.

– Și?

– Ți-am spus că ultima dată am văzut-o în ziua în care a murit. A trecut pe la mine pentru a-mi zice că se întoarce pe insula Frog Cove ca să-și ia lucrurile. Peretele

de lângă șemineul din living încă era deschis. Se făcuse o greșeală cu cablurile.

– Ce vrei să spui?

Ea trase adânc aer în piept.

– Știu că sună nebunește, dar i-ar fi fost ușor să strecoare un obiect de dimensiunea cupei Hades în deschizătura din perete și să-l ascundă în spatele rigipsului.

Cyrus păru stupefiat.

– Vorbești serios?

– Materialul izolant l-ar fi ascuns și protejat în timp ce constructorul termina zidul și îl vopsea. Își ridică privirea pentru a se uita în ochii lui Cyrus. N-am înțeles niciodată de ce Nellie a bătut tot drumul de la Frog Cove pentru acea scurtă vizită, ca apoi să se întoarcă pentru a-și împacheta lucrurile. Nu avea nici un sens.

El se uită la ea.

– Vrei să zici că tu crezi că a ascuns cupa în *peretele tău?*

– Da. Eugenia îi susținu privirea. Și a refăcut fundalul tabloului pentru a-mi spune unde s-o caut.

– De ce să-l fi lăsat în seiful ascuns al lui Daventry, unde era posibil să n-o găsești niciodată?

Eugenia clătină încet din cap.

– Trebuie să fi presupus că o voi găsi.

– De ce să-ți fi lăsat un indiciu?

Cyrus aruncă pe bancheta din spate a jeepului geanta umplută în grabă. Nerăbdarea copleșitoare care îl cuprinsese după revelația că vasul Hades era posibil să se afle în locuința Eugeniei se intensificase. Simțea că alte piese zimțate ale puzzle-ului se așezau la locul lor. Erau mai tăioase decât sticla și puteau tăia mai adânc.

Eugenia își îndesă valizele din piele roșie în portbagajul Toyotei.

– Nu știu.

– La naiba, tu nici măcar nu credeai că vasul Hades există. De ce nu ți-a spus de el? Trebuie să-și fi dat seama că te va interesa așa ceva.

– Tu ești cel care tot spune că vasul este primejdios. Eugenia băgă în portbagaj sacul pentru haine care se asorta cu valizele. Poate s-a gândit că voi fi în siguranță dacă nu știu nimic.

– Aiurea! Cyrus se îndreptă spre Toyota și închise capota portbagajului. Nu siguranța ta o interesa pe ea. Dacă ar fi vrut să te protejeze, n-ar fi ascuns cupa în casa ta. Crede-mă, cu asemenea prieteni, n-ai nevoie de dușmani.

– Era foarte tensionată în ziua aceea.

– Tocmai fusese martoră la o crimă și furase o piesă de sticlă din cauza căreia putea să fie ucisă. Avea motive ale naibii de serioase să fie nervoasă.

O luă pe Eugenia de braț și o conduse spre portiera șoferului.

– Totuși, s-a întors pe insulă în după-amiaza aceea, îi aminti Eugenia în timp ce se aranjă la volan. De ce să fi făcut asta dacă tocmai furase cupa? Ar fi trebuit să plece cât mai departe posibil de locul faptei.

– Nu mă pot gândi decât la un singur motiv cu adevărat întemeiat, zise Cyrus. Închise ușa Toyotei. Pentru a-și înscena moartea pe mare.

Șocul o străbătu pe Eugenia.

– O, Doamne! Doar nu crezi...?

Cyrus se uită la ea prin geamul mașinii.

– Era o femeie care avea două probleme mari. După cum am spus, nu doar că fusese martoră la o crimă, dar și furase un obiect de artă din pricina căruia putea fi ucisă. Trebuia să dispară.

– Dar ar fi luat legătura cu mine, Cyrus.

– Sunt sigur că va lua legătura cu tine. După ce lucrurile se vor liniști, iar ea va fi pregătită să recupereze cupa. Se îndreptă de spate. Ne vedem la debarcaderul feribotului. Condu cu mare, cu foarte mare grijă.

Eugenia coborî din mașină și se duse lângă balustrada feribotului. Briza puternică se lovea de hanoracul ei negru și îi ciufulea părul. În spatele ei, insula Frog Cove se distanța rapid.

Mai degrabă îl simţi decât îl auzi pe Cyrus venind în spatele ei. Nu o atinse. Își sprijini antebraţele pe balustradă, își întrepătrunse degetele și privi apele cenușii-verzui. Își pusese geaca de piele ponosită peste o cămașă hawaiiană fucsia cu verde plină cu flori de hibiscus. Briza aprigă îi zbârlea părul negru, dând la iveală firele sure de la tâmple. Părea la fel de calm și de relaxat ca de obicei, dar ea simţi starea de alertă a vânătorului din el. Vibra chiar sub suprafaţă. Se uită la mâinile lui pline de forţă. Amintirea acelor degete puternice, incredibil de sensibile pe trupul ei, stârni un val de căldură în adâncul ei.

Se întrebă ce urma să se întâmple dacă aveau să dea de cupa Hades. Pentru prima dată, i se păru cu adevărat posibil. Avea să dispară Cyrus din viaţa ei odată ce cupa ajungea în mâinile lui?

Gândul o făcu să fie cuprinsă de un val de melancolie. Se luptă cu vitejie să alunge acea stare.

– Indiferent dacă găsim sau nu cupa, vreau să știi că firma Colfax Security o va căuta pe Nellie Grant, o asigură Cyrus.

Cuvintele lui o smulseră din deprimarea care o copleșea.

– Chiar crezi că Nellie trăiește?

– Hai să zicem că am impresia că este foarte posibil ca tu să fi avut dreptate când ai spus că nu crezi că s-a înecat accidental.

– Dar eu am presupus că a fost ucisă. N-am avut nici un motiv să cred că e posibil să-și fi înscenat moartea.

– Într-un fel sau altul, o să aflăm ce s-a întâmplat.

Eugenia îl crezu.

– Și cum rămâne cu Jacob Houston și cu Rhonda Price?

– Cred că vor fi în siguranţă după ce vom răspândi vestea că tablourile lui Nellie Grant au fost găsite. Indiferent cine a scotocit prin casele lor, probabil a căutat tablourile.

Eugenia strânse cu putere balustrada.

– Dacă ai dreptate, asta înseamnă că cineva ştie că unul dintre tablouri conţine un indiciu despre locul unde se află cupa Hades.

Cyrus tăcu vreme îndelungată. Pentru o clipă, ea se gândi că n-o auzise. Când îi răspunse, ea ştiu că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

– Mda, zise el în cele din urmă. Cred că putem presupune că cineva cunoaşte importanţa celui de-al patrulea tablou din seria *Sticlă*.

– Cine?

Din nou, trecu mult timp până când el îi răspunse.

– Este posibil să fie unul dintre membrii Connoisseurs' Club.

Ea îşi dădu seama că el nu credea cu adevărat asta.

– Sau?

– Damien March.

Eugenia deveni brusc conştientă de răceala vântului. Se strânse cu putere în braţe.

După o clipă, Cyrus îi cuprinse umerii cu un braţ şi o trase aproape de el.

Rămaseră împreună lângă balustradă până când feribotul se apropie de debarcader.

Cyrus se opri lângă uşa apartamentului, puse pe podea geanta lui şi două dintre valizele Eugeniei şi se uită curios în jur.

Se gândi că se obişnuise cu sofisticarea elegantă care o caracteriza pe Eugenia. Odată ce descoperise inteligenţa, pasiunea lumească şi forţa de dincolo de aparenţe, ignorase gătelile luxoase. Dar decorul rafinat al casei era o strălucitoare aducere aminte că ea trăia într-o lume diferită de a lui.

– La naiba! Ţi se potriveşte perfect, spuse el.

Eugenia se strâmbă.

– Nu sună a compliment.

Deschise dulapul din hol şi agăţă sacul de haine înăuntru.

El străbătu holul şi se opri sub arcada de la intrarea în living. Studie întinderea covorului alb.

– Să-mi scot pantofii?

– Te rog. Se descălţă de mocasini şi îi împinse cu piciorul în dulap. Apoi îşi strecură picioarele într-o pereche de balerini negri şi delicaţi. Poţi să-ţi pui lucrurile aici.

El simţi greutatea armei pe care o purta sub geacă.

– Dacă nu te superi, cred că o să rămân îmbrăcat. E puţin cam răcoare aici.

Ea îl privi surprinsă.

– N-am băgat de seamă. O să pornesc căldura.

– Nu te deranja. Se descălţă de mocasini şi se folosi de degetul mare pentru a-i împinge în dulap. Mă simt foarte bine.

Ea ezită, de parcă nu era foarte sigură cum să se comporte odată ajunşi pe teritoriul ei.

El zâmbi uşor.

– Bănuiesc că fac notă discordantă cu decorul, nu?

– Nu fi ridicol. Privi prin arcadă. Ei bine, presupun că vrei să te uiţi la şemineu.

– Da.

– Este în living.

Trecu pe lângă el şi intră în camera cu covor alb aflată dincolo de hol.

El o urmă încet, uitându-se la diversele sculpturi de sticlă.

– Propria colecţie privată?

– Da.

El încuviinţă din cap. Apartamentul în alb pe fond alb, cu elegantele sale pete de culoare şi cu decorul rafinat, era plin de o puritate desăvârşită care îl îngrijoră.

– Ştii ceva, Eugenia? Tu locuieşti într-o galerie de artă.

Ea îi aruncă un zâmbet ciudat.

– E nostim că spui asta. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Până astăzi, n-am remarcat similitudinea.

El se uită spre peretele din stânga şi văzu şemineul.

– Înţeleg ce-ai vrut să zici cu privire la culorile plăcilor. Sunt la fel cu cele folosite la tabloul care înfăţişează cupa.

– Ți-am spus eu. Tabloul de deasupra şemineului este cel pe care Nellie mi l-a dăruit ultima dată când am văzut-o.

Cyrus se uită la el, apoi traversă încăperea pentru a examina plăcile pictate de mână care mărgineau şemineul.

– Care parte a peretelui era deschisă când Nellie a venit aici?

– Partea de jos, chiar în dreapta şemineului.

El își băgă mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor.

– Hai să ne apucăm de treabă. Ai un ciocan sau un cuţit mare?

Ea gemu.

– Am sentimentul că pe mine o să mă doară mai mult decât pe tine.

– Colfax Security va plăti costurile reparaţiei.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Înţeleg că n-ai redecorat în ultima vreme. Costul reparaţiei este ultima mea grijă. Problema adevărată este să găsesc un constructor pentru o lucrare atât de mică.

– Ai dreptate. N-am redecorat recent.

„N-avea rost", gândi el. „Un bărbat care locuiește singur şi care mănâncă mult ton nu-şi pierde prea mult timp şi energie cu redecorări interioare elegante."

Zece minute mai târziu, înarmat cu un ciocan şi cu un cutter, Cyrus descoperi locul îmbinărilor din spatele rigipsului. Când aprecie că le-a găsit, se aşeză pe vine şi începu să lucreze în porţiunea de jos a peretelui.

Eugenia tresări la prima lovitură de ciocan.

– N-ai de gând să plângi, nu-i aşa? întrebă el luând cutterul.

– Dacă ai şti cât timp şi câţi bani am băgat în peretele ăla...

– Relaxează-te!

Înclină cutterul pentru a tăia.

Câteva minute mai târziu, desprinse primul panou de rigips şi îl puse jos. Pufosul material izolator roz ieşi în afară.

Cyrus băgă mâna în perete şi pipăi cu grijă.

O bătaie în uşă o făcu pe Eugenia să se răsucească.

- Cine Dumnezeu să fie? Probabil este administratoarea. Mi-o fi văzut maşina în garaj, iar acum vrea să ştie de ce m-am întors din vacanţă atât de repede. Mă întorc imediat.

- N-o lăsa să intre în camera asta. N-am chef să-i explic ce-i cu gaura din peretele tău...

Lăsă propoziţia neterminată deoarece degetele lui atinseră un obiect învelit în ceea ce părea o folie cu bule de aer.

Auzi uşa deschizându-se. Vocea unei femei se auzi ca un tânguit uşor.

- Eugenia, o, Dumnezeule, îmi pare atât de rău...

- *Nellie!* Trăieşti. Nu pot să cred... Vocea Eugeniei se curmă cu o bruscheţe alarmantă. O!

- La dracu'! şopti Cyrus pentru sine.

Apoi auzi o altă voce, cultivată, plină, denotând un umor condescendent. Nu mai auzise acea voce de trei ani, dar nu o uitase. Nu avea s-o uite toată viaţa lui.

- Bună seara, domnişoară Swift. Te rog să închizi uşa şi să o încui, altminteri îţi voi împrăştia creierii, împreună cu ai domnişoarei Grant, pe frumoşii dumitale pereţi albi.

capitolul 22

- Nu, te rog, Colfax, nu te osteni să te ridici. Mânându-le pe Eugenia şi pe palida femeie cu părul roşul ca focul, Damien March se opri sub arcada care despărţea livingul de hol. Pe trăsăturile lui de patrician se desluşi un amuzament rece când îl zări pe Cyrus pe jumătate întins pe podea. Insist! Te prefer acolo unde eşti.

Cyrus abandonă efortul tardiv de a se ridica. Se sprijini cu trupul înclinat de peretele deschis şi se uită

la Eugenia. Aceasta stătea încremenită alături de roșcată. Chipul ei era de un calm rigid, dar el reuși să deslușească șocul din ochii ei.

Se uită din nou la Damien și zâmbi deloc amuzat când văzu eleganta haină albă, pantalonii albaștri impecabil croiți și pantofii italienești din piele, făcuți manual, ai celuilalt bărbat. În afară de pistolul pe care îl ținea în mâna dreaptă, avea și o servietă din piele, care părea costisitoare.

– După cum văd, încă arăți ca scos din paginile unei reviste de modă. A trecut mult timp, March.

– Din păcate, nu suficient de mult. Totuși, apropo de haine, trebuie să te rog să-ți scoți geaca. Damien apropie pistolul de ceafa Eugeniei. Mă simt obligat să-ți atrag atenția că este o greșeală vestimentară.

– Și e normal ca tu să remarci.

Cyrus văzu că ochii Eugeniei se mijiră ușor în timp ce el își scoase geaca de piele și o aruncă într-o parte.

Damien țâțâi la vederea cămășii cu hibiscuși.

– Văd că încă îți plac ținutele lejere. Și n-ai armă. Serios, Colfax, ești remarcabil de nepotrivit îmbrăcat pentru această ocazie.

– Eugeniei nu-i plac armele.

Damien chicoti.

– Ce convenabil.

Eugenia își încleștă mâna într-un pumn mic și furios.

– Îmi revizuiesc părerea în această privință.

– Nu te învinovăți, domnișoară Swift. Chiar dacă ar fi fost înarmat, nu i-ar fi folosit la nimic. Ar fi trebuit să tragă prin dumneata ca să mă lovească pe mine. Îl cunosc foarte bine și te pot asigura că n-are suficientă tărie pentru a face ceva atât de revoltător cum ar fi uciderea unei femei inocente.

– Spre deosebire de tine? ripostă ea.

– Recunosc că nu-mi bat capul cu arhaicul și demodatul concept al onoarei care are tendința de a sta în calea succesului și a supraviețuirii mele. Sunt realist.

domnişoară Swift. Noi, realiştii, privim lumea într-un mod mai pragmatic.

– Eşti un tâlhar plin de răutate şi de laşitate, nu realist, replică ea. Există o diferenţă.

– Dacă asta e impresia ta, draga mea, atunci e foarte probabil că încă mai crezi în poveştile cu zâne.

– O, fireşte! Cum altminteri s-ar putea explica existenţa unor monştri ca tine?

Cyrus se răsuci uşor.

– Nu cred că este momentul cel mai potrivit să te cerţi cu el, scumpo.

– Are dreptate, domnişoară Swift. Nu este cel mai bun moment pentru o discuţie despre foarte fina linie de demarcaţie dintre bine şi rău. Damien îi aruncă lui Cyrus o privire amuzată, dar vigilentă. După cum am spus, aş fi preferat să nu te mai văd niciodată, Colfax, dar, dată fiind situaţia, n-am avut de ales.

– Era inevitabil, zise Cyrus. Am fost foarte sigur că n-ai avea bunul-simţ de-a zăcea pe undeva mort.

– Şi n-ai fi încetat niciodată să mă cauţi.

– Nu.

Damien scoase un mic suspin resemnat.

– Am ştiut că, în cele din urmă, va trebui să fac ceva în privinţa ta. Tu şi afurisita ta de hotărâre încăpăţânată. Mai devreme sau mai târziu, m-ai fi găsit.

– Da.

– Ei bine, presupun că nu mă pot plânge, nu? Talentele tale au fost întotdeauna limitate de fermecător de bizarele idei despre datorie şi responsabilitate. Dar trebuie să recunosc că tot ce faci e caracterizat de o hotărâre neabătută.

– Vai, mulţumesc.

– Nu cred că ai cunoscut-o pe domnişoara Grant. Damien îşi ridică bărbia în direcţia roşcatei. Dă-mi voi să vă fac cunoştinţă. Nellie, draga mea târfuliţă hoaţă, el este Cyrus Chandler Colfax.

Cyrus studie înfrângerea obosită din ochii albaştri-verzui ai lui Nellie. Părea epuizată şi speriată.

– Am crezut că ai căzut în mare, spuse el.

– Domnişoara Grant a încercat să-şi înscenezе moartea. Damien chicoti din nou. Dar n-a fost suficient de deşteaptă să-i reuşească, nu-i aşa, draga mea? Oamenii mei au găsit-o cu două zile în urmă, într-o mizerabilă cameră de hotel din Las Vegas.

– Cum ai găsit-o? întrebă Eugenia.

– N-a fost greu. Damien zâmbi. Se pregătea să scoată la licitaţie cupa Hades. A fost foarte neatentă când şi-a ales oamenii de legătură. Unul dintre ei lucra pentru o cunoştinţă de-a mea. Aşa că a venit direct la mine.

– Nu înţeleg. Eugenia se uită repede la Nellie. Ce-i cu licitaţia asta?

Ochii lui Nellie se umplură cu lacrimi.

– Am fost o proastă.

– Da, ai fost, draga mea, rosti Damien. Dar te-ai dovedit utilă în cele din urmă, aşa că nu fi atât de dură cu tine.

– Ce se petrece aici? vru Eugenia să ştie.

Damien zâmbi.

– Este o poveste lungă şi oarecum complicată, domnişoară Swift. Vezi dumneata, eu ştiam că el era pe urmele cupei Hades. M-am asigurat că zvonurile despre furtul şi vânzarea acesteia pe piaţa neagră aveau să ajungă la urechile lui. Ştiam că urma să le acorde mare atenţie.

Cyrus gemu.

– Te-ai asigurat că zvonurile ajung la mine deoarece doreai ca eu să găsesc cupa pentru tine, nu-i aşa?

– Într-un fel, am fost clientul tău de ceva vreme. Damien păru şi mai amuzat. Ca victimă a unui furt neobişnuit, nu mă puteam duce la poliţie. Doream ca de caz să se ocupe cineva foarte motivat, pentru a-mi găsi cupa.

– Eu.

Damien îi adresă un zâmbet plin de aprobare condescendentă.

– Da, tu, Colfax. Ştiam că, de îndată ce vei afla că vasul a apărut, te vei năpusti pe urmele lui, în speranţă că te va conduce la mine.

– La naiba! Mă temeam de asta.

Cyrus se gândi că fusese o posibilitate. Cu toate astea, era iritant să afle că fusese folosit. Într-un fel sau altul, evenimentele îl duseseră la Damien, exact așa cum simțise că avea să se întâmple. Din păcate, întâlnirea nu avea loc în circumstanțe ideale.

– Mă bucur să spun că ți-ai îndeplinit sarcina cu obișnuita ta perseverență neabătută, continuă Damien. Ai izbutit să descoperi că Adam Daventry cumpărase cupa mea. Dar, până să-ți dai seama că el era noul proprietar, tipul a murit, nu-i așa?

– Da, admise Cyrus. Fraierul a fost împins pe scări înainte să ajung la el.

Cu coada ochiului, o văzu pe Nellie tresărind.

Damien îi adresă o privire compătimitoare.

– Ți-am urmărit progresele de la o distanță discretă. Recunosc că am fost curios în privința alianței tale cu domnișoara Swift. Știam că este expertă în sticlă, dar tu nu aveai nevoie de cunoștințele ei pentru a găsi cupa sau pentru a o identifica. Când am aflat că Daventry își lăsase colecția de sticlă muzeului Leabrook, am înțeles cum stau lucrurile.

– Ce vrei să spui? întrebă Eugenia.

– Ca reprezentantă a muzeului, aveai acces nerestricționat la Glass House. Ceea ce era exact ce-i trebuia lui Colfax. Nu avea nevoie decât de o cale de a se combina cu dumneata, și intrarea îi era asigurată. Damien se opri și făcu cu ochiul într-un mod evident intenționat a fi amuzant, lasciv. Vorba vine.

Eugenia se uită fix la Cyrus.

– Înțeleg.

– Ceea ce m-a derutat, domnișoară Swift, continuă Damien, a fost interesul dumitale ciudat față de domnișoara Grant. La început, n-am înțeles de ce ai cumpărat tabloul ei din acea micuță și patetică galerie de pe insulă.

Eugenia se încruntă.

– De ce te-a surprins?

Cyrus se uită la ea.

- Nu pricepi? S-a gândit că motivul real pentru care ai profitat de ocazia de a sta la Glass House era că şi tu auziseşi zvonurile despre cupa Hades.

- *Poftim?* Eugenia îl privi fix pe Damien. Dar nu-i adevărat. Până de curând, nici măcar n-am crezut că acea cupă exista. M-am dus pe insulă pentru a afla ce se întâmplase cu Nellie.

Capul lui Nellie se ridică.

- Te-ai dus să mă cauţi?

- Am crezut că ai murit, rosti Eugenia cu blândeţe. Dar n-am înghiţit povestea cu accidentul. Am bănuit că ai fost ucisă.

- Şi ai vrut să afli cine o făcuse. O, Eugenia! Nu mi-am dat seama...

Nellie se întrerupse, izbucnind în plâns.

- Îmi cer scuze, domnişoară Swift. Damien îi adresă un zâmbet fermecător Eugeniei. Fireşte, am presupus că urmăreşti să găseşti cupa. Recunosc că nu mi-a trecut deloc prin minte că doreşti să investighezi presupusa moarte a domnişoarei Grant. La urma urmelor, era doar o mică artistă prostuţă care se întâmplase să lucreze pentru dumneata. De ce ţi-ar fi păsat ce se întâmplase cu ea?

- Mă îndoiesc că ai înţelege, răspunse Eugenia.

Părul de culoarea flăcării al lui Nellie căzu în faţă când ea îşi înclină capul.

- Îmi pare atât de rău, Eugenia.

- Nu plânge, Nellie.

Eugenia întinse mâna pentru a o atinge.

Degetele lui March se strânseră mai tare în jurul armei.

- Nu mişca, domnişoară Swift.

Eugenia se opri, mâna pe care o ridicase s-o pună pe umărul lui Nellie încremenind în aer.

- Eşti o creatură foarte abjectă, nu-i aşa, March?

- Depinde de perspectiva fiecăruia, zise Damien.

Cyrus văzu expresia răzvrătită din ochii Eugeniei.

- Eugenia. Nu!

Nu respiră până când ea nu-şi lăsă în silă mâna jos.

– Ar fi bine să-l asculţi, draga mea, zise Damien încetişor. Mă cunoaşte foarte bine.

– O să ne ucidă, şopti Nellie cu voce spartă.

– Haide, haide, domnişoară Grant, o dojeni Damien. Nu e nevoie să fii atât de pesimistă. V-am spus că, atâta vreme cât toată lumea cooperează, nu există nici un motiv pentru care să nu rezolvăm problema şi să ne vedem de treabă fără a ne mai întâlni vreodată. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască este mottoul meu.

– Exceptând situaţia când cineva devine o povară, cum s-a întâmplat cu Katy, comentă Cyrus.

– A, da, micuţa Katy. Damien clătină din cap cu prefăcut regret. Ea a fost o problemă. Nu doar că m-a ajutat să pun la cale furtul cupei Hades, cu trei ani în urmă, dar cunoştea planurile pe care mi le făcusem pentru a dispărea. Nu aveam nici o intenţie s-o iau cu mine în noua mea viaţă, fireşte. Nu era cu adevărat genul meu.

– Te-ai folosit de ea, rosti Cyrus foarte încet.

– Ştii, mereu m-am întrebat de ce simţeai nevoia de a o răzbuna pe târfuliţa aia prostuţă. Te-a trădat fără să ezite o clipă.

– Tu ai sedus-o, ticălosule!

– Te asigur că n-a trebuit să depun un efort prea mare. Ştii, mi-a spus cândva că s-a măritat cu tine pentru că o făceai să se simtă în siguranţă. Dar apoi a descoperit că siguranţa poate deveni extrem de plictisitoare după o vreme.

Cyrus simţi furia familiară, dar era la fel de veche şi de rece ca afecţiunea pe care o avusese cândva pentru Katy. Ea pierise, la fel ca o bună parte din ce simţise pentru ea. Doar sarcina răzbunării ei rămăsese.

– Aşa că te-ai oferit să o distrezi, nu-i aşa? întrebă Cyrus.

– Lucru pe care ea l-a confundat cu iubirea adevărată şi cu pasiunea nepieritoare. Gura fină a lui Damien se arcui batjocoritoare. A început să se ţină scai de mine. Când a descoperit că intenţionam să dispar cu cupa, a devenit isterică.

– Tu ai ucis-o, zise Cyrus. Ai împuşcat-o cu sânge-rece. Ai făcut să pară că a fost victima unui furt de maşină.

– N-am avut de ales. Ar fi venit direct la tine, Cyrus, aşa cum făcea mereu când lucrurile nu mergeau cum trebuia.

– Ştia prea multe, spuse Cyrus.

– Într-adevăr, ştia. Damien îi zâmbi fals lui Nellie. La fel ca domnişoara Grant.

Nellie îşi înălţă capul. Se uită la Eugenia.

– Am încercat să-l împiedic. Am făcut tot ce-am putut.

– I-ai zis despre seria *Sticlă*, nu-i aşa? întrebă Eugenia.

Nellie închise ochii.

– N-am avut de ales. Când oamenii lui m-au găsit, a trebuit să le spun ceva. M-au ameninţat că îmi fac lucruri cumplite dacă nu vorbesc.

– Linişteşte-te, zise Eugenia. E în regulă. Înţeleg.

– Domnişoara Grant a inventat o poveste pe cinste, comentă Damien. Mi-a spus că Daventry i-a cerut să includă anumite indicii în tabloul cupei Hades. Indicii pe care ea nu le-a înţeles, dar pe care un expert în sticlă le-ar pricepe.

Cyrus se încruntă.

– Indicii?

Buzele lui Nellie tremurară.

– A fost singurul lucru la care m-am putut gândi în tensiunea momentului. I-am spus că Daventry nu mi-a zis unde a ascuns cupa, dar că a dorit să lase o consemnare despre locul unde se afla, în caz că i se întâmpla ceva.

Damien zâmbi cu tristeţe.

– A fost o poveste foarte isteaţă. Am crezut-o, deoarece ştiam că Daventry era foarte preocupat să lase o amintire trainică a lui. Mi s-a părut firesc să vrea ca acea comoară cea mai de preţ a lui, cupa Hades, să fie asociată colecţiei Daventry după moartea lui. Desigur, pentru asta trebuia să lase o consemnare a locului unde se afla.

– Dar o consemnare evidentă ar fi fost primejdioasă. Cyrus se uită la Nellie. Micuța ta poveste nu a fost întru totul o minciună, nu-i așa? Singura diferență a fost că tu erai cea care lăsase indiciile în tablou, nu Daventry.

Nellie încuviință nefericită din cap.

Cyrus se uită la Damien.

– Așa că te-ai apucat să cauți cele patru tablouri.

Damien dădu aprobator din cap.

– Din păcate, până ca oamenii mei să ajungă pe insulă, unul dintre tablourile din seria *Sticlă* apăruse într-o galerie și fusese vândut. Mi-am dat seama că cineva luase deja tablourile de la Glass House și intenționa să le vândă.

– Rhonda Price? sugeră Cyrus.

– Da. Ochii lui Damien deveniră duri. Dar până ca oamenii mei să priceapă ce se întâmplase, ea a dispărut. S-au dus acasă la prietenul ei, dar n-au găsit nimic. Din nefericire, au dat peste tine, Colfax.

Eugenia se uită la Nellie.

– În fond, de ce ai luat cupa Hades?

– Am fost o proastă, știu, dar nu m-am putut abține. Nellie închise ochii preț de câteva secunde. Am văzut-o pe Fenella Weeks împingându-l pe Daventry pe scări. În noaptea aceea, după ce ajutorul de șerif Peaceful și ceilalți au plecat, mi-am dat seama că, Daventry fiind mort, eu eram singura persoană de pe fața pământului care știa că vasul Hades se afla în seiful ascuns din pivnița de vinuri. De asemenea, știam unde notase Daventry codul.

– Și cum a fost cu Fenella Weeks? Nu ți-ai făcut oarece griji în privința ei? întrebă Cyrus. Știa că ai fost martoră la crimă.

– Fenella era nebună. Nellie ridică din umeri a nepăsare. Aș fi putut să mă înțeleg cu ea. Nu ea a fost motivul pentru care mi-am înscenat accidentul. Cupa mă preocupa mai mult. Știam că este primejdioasă.

– Și, fiindcă erai singura persoană demnă de interes pentru oricine ar fi venit să caute cupa, ai decis să dispari, spuse Cyrus.

Sprâncenele lui Damien se ridicară.

– Greșeala cea mai mare a domnișoarei Grant a fost să creadă că putea să joace în liga mare a pieței negre de artă.

– Un micuț peștișor auriu într-o mare plină de rechini, după cum ar fi zis bunicul Beau, murmură Cyrus.

– Exact. Damien zâmbi larg. Iar eu am fost primul rechin care a apărut.

Eugenia se încruntă la Nellie.

– În noaptea aceea, după ce Daventry a murit, ai pictat din nou fundalul tabloului care înfățișa cupa Hades. Ai adus cupa aici, în Seattle, și ai ascuns-o. Apoi ți-ai înscenat moartea în timp ce te întorceai pe insula Frog Cove. Dar de ce ai lăsat tabloul în seif?

Nellie își prinse între dinți buza de jos, care tremura. Pentru o clipă, Cyrus crezu că avea să se prăbușească chiar acolo, pe covor. În loc de asta, ea păru să-și revină puțin.

– Am știut că planul meu era foarte primejdios, rosti ea. Dacă... dacă mi se întâmpla ceva, am vrut ca tu să ai cupa pentru Leabrook, Eugenia.

– Te așteptai s-o găsesc?

– Erai prietena mea. Mi-ai oferit slujba aceea când am avut nevoie. Mi-ai încurajat arta. Ai încercat să mă avertizezi în privința lui Daventry.

– Dar cum Dumnezeu puteam eu să găsesc seiful ascuns? vru Eugenia să știe.

– Era doar o chestiune de timp, spuse Nellie. Informația despre seiful ascuns se află în testamentul lui Daventry. Dar mi-am imaginat că vor trece luni de zile, poate chiar un an sau doi, până când avocații aveau să pună la punct toate detaliile legate de o avere atât de mare. Dacă, dintr-un anumit motiv, nu reușeam să mă întorc la Glass House pentru a lua tabloul din seif, cineva l-ar fi deschis până la urmă și ar fi găsit al patrulea

tablou din seria *Sticlă*. Iar când tu l-ai fi văzut, ai fi știu că a fost pictat de mine și ai fi găsit indiciile.

– De ce n-ai lăsat chiar cupa Hades în seif? întrebă Cyrus.

Sprâncenele roșcate ale lui Nellie se împreunară.

– Pentru că m-am temut să n-o găsească cineva de la Connoisseurs' Club sau, poate, Fenella. Cu toții știau că Daventry avea cupa și puteau să-și imagineze că era ascunsă undeva în Glass House. A trebuit s-o scot de-acolo înainte ca vreunul dintre ei să se apuce s-o caute.

Eugenia o privi gânditoare.

– Și dacă vreunul dintre ei găsea tabloul?

– Indiciile n-ar fi însemnat nimic pentru ei, explică Nellie. Ar fi recunoscut cupa, dar asta ar fi fost tot.

– Însă tu ai știut că voi recunoaște nu doar cupa Hades, ci și peretele meu pe care se află șemineul.

– Am știut că vei începe să pui întrebări. Ochii lui Nellie se îndreptară spre peretele deschis de lângă Cyrus. Ți-ai fi amintit de ultima mea vizită și te-ai fi întrebat ce încercasem să-ți spun prin acel tablou. Tu mereu ai avut o intuiție incredibilă. În cele din urmă, ai fi pus lucrurile cap la cap.

Cyrus își sprijini mai confortabil umerii de perete și își împreună mâinile pe abdomen.

– Nu te-ai așteptat însă ca ea să înceapă să pună întrebări despre moartea ta la scurt timp după ce dispăruseși.

Pe chipul lui Nellie se citi o uimire îndurerată.

– Nu. Nu m-am așteptat la asta.

– Nu te-ai gândit niciodată că ea se va învinovăți pentru că ți-a făcut cunoștință cu Adam Daventry, continuă Cyrus pe un ton rece. Nu ți-a trecut prin minte că se va teme că ai fost ucisă din cauza a ceva ce ai văzut sau ai auzit la Glass House și care te-a pus în primejdie.

Alte lacrimi se prelinseră pe chipul lui Nellie.

– Știam că Eugenia e cumsecade, dar cum aș fi putut bănui că îi va păsa suficient încât să dorească să afle

ce mi s-a întâmplat cu adevărat? Nimeni n-a dat niciodată doi bani pe mine.

– Detest să întrerup o scenă atât de mișcătoare, spuse Damien. Dar chestia asta devine cam sentimentală.

Cyrus se gândi că el părea primejdios de plictisit. Ca de obicei, Damien devenea agitat când nu era în centrul atenției.

– Ce se va întâmpla acum?

Ochii lui Damien se mijiră de anticipație.

– Îți vei termina micul proiect de renovare a casei, Colfax.

Cyrus ezită.

– *Acum!*

Cyrus ridică din umeri și băgă mâna în materialul izolator gros și elastic. Pipăi până când degetele lui atinseră obiectul învelit într-o folie cu bule de aer. Se opri.

– Ei bine? În vocea lui Damien se desluși o urmă de nerăbdare. E acolo?

– E ceva aici.

Cyrus își băgă și cealaltă mână în perete și scoase din cuibul lui obiectul înfășurat în plastic.

– Nu i-l da, se văită Nellie. Ne va ucide pe toți după ce va pune mâna pe el.

– Taci! îi ordonă Damien. Grăbește-te, Colfax. Nu vreau să mai pierd timpul cu recuperarea unui obiect care îmi aparține.

– Nu îți aparține, zise Eugenia cu convingere. Detest să vorbesc ca Indiana Jones, dar locul cupei Hades este într-un muzeu. Mai precis, în muzeul Leabrook.

– Îmi aparține mie, rosti Damien printre dinții încleștați. Dă-mi-o, Colfax!

– Ușurel, March. E grea, îți amintești?

Cyrus își dădu seama că și el uitase cât de grea era. Sub învelitoarea groasă din plastic, putu vedea strălucirea mută a sticlei roșii ca sângele.

– Ai grijă, spuse Eugenia pe un ton neașteptat de imperios.

Cyrus se gândi că era un moment minunat pentru ca pasiunea ei profesională să se manifeste. Ce era în neregulă cu oamenii ăştia interesaţi de artă? Eugenia părea să fi uitat temporar că era ameninţată cu arma de către un bărbat pe care nu-l deranja să apese pe trăgaci.

Cyrus se răsuci uşor pentru a scoate cupa învelită în plastic din gaura făcută în perete.

- Uită de nenorocita de cupă, Eugenia. În caz că ţi-a scăpat, află că avem câteva probleme mai arzătoare... Vai!

Cupa bine învelită îi scăpă din mâini şi se rostogoli încet, la nesfârşit, pe covor. Pentru o fracţiune de secundă, ceilalţi trei părură paralizaţi. În alte circumstanţe, lui Cyrus i s-ar fi părut amuzante expresiile lor de groază incredulă.

- Ai scăpat-o!

Eugenia scoase un ţipăt pe jumătate înăbuşit. Făcu un pas evident instinctiv spre cupă, cu mâinile întinse.

Nellie icni.

- *Idiot neîndemânatic!* strigă Damien. Cupa aceea are aproape două mii de ani vechime.

O împinse pe Eugenia din calea lui şi îndreptă ţeava armei spre Cyrus. Dar atenţia îi era distrasă de pachetul care se rostogolea pe covor.

Una din mâinile lui Cyrus era deja în materialul izolator roz şi pufos. Cuprinse cu degetele patul pistolului pe care îl ascunsese acolo când îşi dăduse seama cine se afla la uşă.

Ţinti cât de bine putu din poziţia ciudată în care se afla şi apăsă pe trăgaci.

Glonţul străbătu straturile de material izolator şi se înfipse în partea din dreapta sus a pieptului lui Damien.

Nellie ţipă.

Damien trase un singur foc în vreme ce impactul îl făcu să se răsucească şi să se lovească de perete.

Scăpă din mâini arma şi servieta din piele şi alunecă spre duşumea.

O tăcere stranie se instală. Cyrus se gândi că nu avea să dureze mult. Probabil că vecinii sunau deja înnebuniţi la poliţie. Se ridică şi se îndreptă spre Eugenia.

– Eşti teafără?

Nu-şi luă ochii de la Damien.

– Da. Vocea îi fu abia audibilă. Încercă din nou. De data asta, cuvintele se auziră clar. Da, sunt teafără. Mulţumită ţie. O, Dumnezeule, Cyrus, tu eşti în regulă?

– Da.

– Sângerezi.

Cyrus deveni conştient de focul rece din braţul stâng. Îşi coborî privirea.

– E în regulă. Doar m-a zgâriat.

Eugenia îşi scoase repede eşarfa.

– Nellie, sună la 911.

Nellie se holba cu gura căscată la Damien.

– E mort?

– Nellie, sună la 911 acum!

Eugenia înfăşură eşarfa în jurul părţii de sus a braţului lui Cyrus.

– Au! rosti el.

– Scuze. Eugenia legă eşarfa. Ar trebui să te întinzi. O să intri în stare de şoc, ştii?

– N-o să intru în stare de şoc. Este doar o rană superficială.

De nicăieri, lacrimi străluciră în ochii ei.

– Cyrus, puteai fi ucis.

Îngrijorarea ei frenetică alină durerea din braţul lui mai bine decât orice substanţe ale medicilor, dar se gândi că nu erau nici timpul, nici locul potrivite pentru a-i spune asta.

Străbătu covorul alb şi se opri la mică distanţă de bărbatul prăbuşit.

Damien se răsuci uşor. Deschise ochii cu o privire năucită de şoc şi se uită cu ură rece.

– Deci în cele din urmă ai câştigat micul nostru joc.

– Este vechea poveste cu ţestoasa şi iepurele, după cum ar spune bunicul Beau. Cyrus îşi scoase batista

și se aplecă pentru a ridica pistolul lui Damien. Tu ești iepurele. Eu sunt țestoasa. Înaintez anevoie până ajung unde doresc.

– Tu și afurisitele de zicale ale bunicului tău. Damien tuși slab. Ți-a spus-o vreodată pe cea cu păcatele vechi care au umbre lungi?

Un fior rece se instală în stomacul lui Cyrus. Se lăsă pe vine lângă Damien.

– Da, mi-a spus-o.

Ochii lui Damien se închiseră încet.

– Este adevărată, să știi. Ai fi putut face o avere. Sau, mai bine, ai fi putut deține puterea. Ai fi putut să ai totul, nenorocit idiot.

– Așa că ai încercat să ai tu totul? întrebă Cyrus.

– Da, dar am făcut o greșeală. Am crezut că pot controla umbra...

Capul lui Damien căzu într-o parte. Nu mai mișcă.

Cyrus se ridică și luă servieta de piele. Avea exact dimensiunea unui laptop. Când o deschise, văzu licărul unei casete metalice negre.

Băgă mâna în geacă și își scoase telefonul. Quint Yates răspunse după ce telefonul sună o singură dată.

– Am nevoie de tine aici, în Seattle, Quint. Ia următorul avion din Portland.

– Am plecat!

Eugenia puse o mână pe umărul lui Cyrus. El închise telefonul și îi atinse degetele.

Se uită la sângele care păta eleganta haină sport albă a lui Damien. Era de culoarea cupei Hades în lumina reflectată.

capitolul 23

Cyrus era cufundat în gânduri.

Eugenia era îngrijorată. El devenise din nou rezervat. Aura sumbră care îl învăluia devenise tot mai întunecată după ce personalul de la Urgențe și poliștii terminaseră cu ei. Dar abia după ce se întorsese

de la întâlnirea de două ore cu Quint Yates ajunsese cu adevărat posomorât.

Ea se întrebă dacă n-ar trebui să sune la Urgențe pentru a întreba cum era cu șocul care se instala cu întârziere. Cyrus nu părea în stare de șoc, dar, având în vedere felul în care se controla, era imposibil de spus ce se petrecea în el.

Viitorul cupei Hades nu fusese rezolvat. În clipa aceea, se afla la Leabrook. O fi fost greu de dovedit dreptul la posesiune dacă nu deținea obiectul, însă cel care scrisese aceste cuvinte înțelepte nu luase în considerație tenacitatea neobosită a cuiva precum Cyrus.

Incapabilă să vadă dușumeaua pătată cu sânge și gaura din peretele ei, Eugenia se cazase împreună cu Cyrus la un hotel din centru. Ea se ocupase de asta, deoarece Cyrus păruse prea puțin interesat de locul unde aveau să-și petreacă noaptea.

Nu manifestă nici un interes față de cele ce se petreceau în jurul lui până nu luă ea telefonul pentru a cere la room-service să le fie trimisă cina în cameră.

Abia atunci se desprinse de cele ce se petrecuseră în mintea lui.

– Renunță la room-service, spuse el. Mâncarea este întotdeauna rece.

Încântată să vadă o reacție din partea lui, ea nu-l contrazise.

– În regulă. O să ieșim.

Merseră pe jos cale de câteva străzi, până la unul dintre restaurantele din cartierul Belltown, aflat în apropiere. Era o seară plăcută, și multe dintre cafenelele de pe First Avenue scoseseră mese pe trotuar. Oameni eleganți, îmbrăcați în mult negru, culori palide neutre și denim, mâncau pastă de măsline pe pâine proaspătă și beau chardonnay rece și bere locală.

Eugenia alese unul dintre locurile ei favorite. Femeia care îi întâmpina pe clienți o recunoscu și le găsi o masă în partea din spate a restaurantului aglomerat.

După câteva minute, Eugenia renunţă la încercarea de a se concentra asupra meniului. Îl trânti pe masă şi se aplecă puţin în faţă.

– Eşti sigur că n-ar trebui să fii în pat?

– Poftim?

Cyrus nu-şi înălţă privirea din meniul lui.

Eugenia se aplecă mai aproape şi îşi ridică puţin vocea pentru a acoperi zgomotele din fundal.

– Te-am întrebat dacă n-ar fost mai bine să stai în pat.

În cele din urmă, el îşi înălţă ochii şi îi întâlni pe ai ei. Ea se gândi că vedea în ei un licăr de amuzament. Nu dură mult, însă se simţi enorm de uşurată să întrezărească altceva decât distanţarea enigmatică pe care o văzuse în ei toată după-amiaza.

– Îmi place când te laşi cuprinsă de obsesia faţă de trupul meu, spuse el. Nu-ţi face griji, îţi promit că vom ajunge în pat, în cele din urmă. Dar întâi am nevoie de mâncare.

– Nu vorbesc despre sex, iar tu ştii asta.

Se înroşi, îngrozită de felul în care ridicase vocea. Se uită repede în jur, temându-se să n-o fi auzit cineva de la mesele învecinate. Dar nici un cap nu se întoarse.

Cyrus părea acum evident amuzat.

– Eşti sigură?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost rănit cu doar câteva ore în urmă. Se încruntă privindu-i braţul stâng. Mâneca unei cămăşi hawaiiene curate, pictată cu flamingo roz, acoperea un bandaj alb.

– Nu cred că mâncatul va face rău braţului meu. Făcu o pauză când ospătarul ajunse la masa lor. Ce vrei să comanzi?

Ea se uită nerăbdătoare la meniu.

– Ton la grătar, vă rog. În sânge. Şi cu sos wasabi alături.

– Şi eu vreau acelaşi lucru. Am chef de ton. Cyrus îi dădu meniul ospătarului. Păru să remarce pentru prima dată paharul de vin din faţa Eugeniei. Şi o bere.

Eugenia bătu darabana în suprafaţa mesei în timp ce chelnerul nota comanda lui Cyrus.

– Ce-i în neregulă? întrebă Cyrus când rămaseră din nou singuri.

– Crezi că e bine să amesteci alcoolul cu analgezicele pe care ţi le-a dat doctorul?

– Probabil că nu. Dar fiindcă nu am luat nici una dintre pastilele alea, nu are rost să discutăm.

– N-ai luat pastilele? Eugenia păru îngrozită. Dar nu te doare braţul?

– Nu atât de tare încât să nu se rezolve cu o bere.

Ea se sprijini de spătarul scaunului.

– Renunţ.

– Bine. Hai să schimbăm subiectul.

Ea îşi adună forţele.

– Presupun că vrei să vorbim despre cupa Hades.

El ridică din umeri.

– O să ajung la asta mai târziu. Deocamdată, e destul de în siguranţă la Leabrook.

Indiferenţa lui faţă de cupă nu îi domoli cu nimic anxietatea. În schimb, turnă gaz peste focul neliniştii ei tot mai mari. Ceva era cu adevărat în neregulă.

– Vorbeşte odată, înainte s-o iau razna.

– Despre ce să vorbesc?

– Despre ce te frământă. Se întinse peste masă pentru a-i atinge mâna. Uite ce e, o oarecare anxietate şi deprimare sunt normale având în vedere prin ce ai trecut astăzi.

Ochii lui se lărgiră puţin de surpriză.

– Nu sunt deprimat. Mă gândesc.

– Mie îmi vine foarte greu să-mi dau seama de diferenţă. Ezită. Te gândeşti la trecut, nu-i aşa?

În clipa aceea, chelnerul reveni la masă, aducând berea. Dădu să i-o toarne într-un pahar. Cyrus îi făcu semn să plece.

După ce chelnerul dispăru din nou, Cyrus luă sticla şi sorbi îndelung din ea.

– Apropo de trecut, ai avut dreptate în privinţa lui Katy.

– Serios?

– Ea chiar m-a trădat. Bănuiesc că n-am vrut niciodată să privesc lucrurile în felul acesta deoarece ar fi însemnat că nu m-a iubit suficient pentru a-i rezista lui Damien March.

– Cyrus, îmi pare atât de rău.

– În anumite privințe, a avut nevoie de mine. Studie eticheta de pe sticla de bere. Dar nevoia nu este același lucru cu iubirea, nu-i așa?

Eugenia ezită.

– Cred că dragostea presupune și nevoie într-o oarecare măsură. Există multe lucruri pe care le include dragostea. Bănuiesc că o combinație corectă a elementelor variază de la o persoană la alta. Probabil că de aceea este imposibil de definit.

El încuviință din cap.

– Cam ca arta.

– Da. Zâmbi strâmb. N-o poți descrie, dar o recunoști când o vezi.

– Problema este că, până n-o vezi, nu știi cu adevărat cum arată, nu? Ochii lui erau de un verde profund. Așa că faci greșeli.

– Da.

– Eu am făcut o greșeală cu Katy.

– S-a terminat, Cyrus. Ai răzbunat-o. Nu te mai gândi la trecut.

El răsuci sticla între palme.

– Există ceva ce ar trebui să știi.

Eugenia își ținu respirația.

– Ce anume?

– Nu m-am mai gândit la Katy de mult timp. Dar asta nu a însemnat că l-am putut uita pe Damien March. Două lucruri diferite care totuși erau legate. Are sens ce spun?

– Da. Sentimentele vechi sunt un lucru. Dreptatea este cu totul altul. Doar pentru că primele au pălit, asta nu înseamnă că o poți ignora pe a doua.

El bău din sticla de bere și o puse pe masă.

– Ești o directoare de muzeu cultivată, care vorbește elegant. Cum de mă înțelegi atât de bine?

– Ai uitat să zici că am intuiție. Sunt o directoare de muzeu cultivată, care vorbește elegant și care are *intuiție.*

– Am crezut că ai intuiție doar când este vorba despre artă.

– Crede-mă, Cyrus, tu ești o adevărată operă de artă.

El nu zâmbi.

– Deci crezi că intuiția te-a ajutat să mă înțelegi?

– Ei bine, nu, nu cred că acesta este motivul adevărat pentru care te înțeleg uneori.

– Care e motivul adevărat?

Ea își sprijini un cot pe masă și își odihni bărbia în palmă.

– Este important pentru tine?

– Da. Este.

Ea își alese cuvintele cu grijă:

– Bănuiesc că motivul e că, undeva în profunzime, acolo unde contează, avem multe în comun.

Chipul lui se lumină pentru scurtă vreme.

– Nu am fost sigur că ți-ai dat seama de asta.

Deci nu trecutul sau cupa Hades îi provocau acea stare de spirit. Relația lor îl frământase. Ea nu știu dacă să se simtă ușurată sau mai îngrijorată decât niciodată.

Așteptă în agonia suspansului, însă Cyrus se cufundă din nou într-o tăcere meditativă. Când nu mai putu suporta, ea își drese glasul.

– Ai vrut să mai spui ceva? întrebă ea cu blândețe.

– Da.

„Acum va veni dezastrul." Se simți brusc de parcă ar fi fost atârnată pe o stâncă sub care curgea un râu foarte adânc. Dacă el avea să-și ia rămas-bun și să-i spună că fusese distractiv, ea nu știa dacă avea să își poată controla reacțiile.

Cyrus se uită la sticla de bere de parcă ar fi fost un glob de cristal.

Dacă el urma să spună că nu vedea un viitor pe termen lung pentru ei doi, ea avea să se năpustească peste masă și să-i sfâșie cămașa, făcând-o zdrențe mărunte.

Cyrus luă o altă înghițitură de bere.

Dacă el nu avea să zică nimic, ea avea s-o ia razna.

Cyrus mai bău niște bere.

Eugenia mototoli șervețelul în pumn. Începea să se înfurie. Ea suferea agonia nerostită a suspansului, iar el ședea pe scaunul lui și bea bere fără a fi deloc conștient de durerea ei. Nu era drept.

Fumegând, ea se gândi că avusese dreptate de la bun început. El nu era genul ei. Era imposibil să se fi îndrăgostit de acest bărbat.

„Să mă fi îndrăgostit?"

Închise ochii. Dumnezeule, exact asta făcuse. Se îndrăgostise de un bărbat care purta cămăși hawaiiene țipătoare și căruia îi plăcea să aibă deasupra șemineului peisaje marine anoste. Un bărbat a cărui privire devenea goală când ea vorbea despre artă.

Era prea mult. Tot ce putea face era să nu se arunce pe dușumea și să nu bată cu pumnii în ea de frustrare.

Deschise ochii și respiră adânc de câteva ori.

– Din fericire pentru tine, sunt o femeie sofisticată, care nu s-ar da niciodată în spectacol în public.

Cyrus ridică dintr-o sprânceană.

– Poftim?

Eugenia se gândi să-i dea un șut pe sub masă pentru a-l ajuta să înceapă discuția.

– Ei? Fu șocată de urma de încordare din vocea ei. Ce-ai vrut să spui?

– March îl șantaja pe Zackery Elland Chandler.

– *Poftim?* Vinul se vărsă pe masă, în fața ei. Lăsă repede paharul jos și încercă să se reorienteze. Se alesese praful de intuiția ei incredibilă. Cu un efort eroic, reuși să se adune. Ești sigur?

– Quint a găsit în computerul lui March un întreg fișier legat de asta. Numele fișierului era „Umbra".

Ea își aminti de servieta pe care Cyrus o ascunsese discret în dulapul ei din hol când auzise sirenele.

O deschisese pentru o clipă, suficient de mult pentru ca ea să întrezărească obiectul din metal negru aflat înăuntru. Mai târziu, în haosul care urmase după sosirea poliției, ea uitase de el.

- Nu-i de mirare că n-ai pomenit despre computer poliției.

- Nu puteam să risc. Cyrus se uită calm la ea. Nu știam ce se afla pe hard drive. Când March a zis că păcatele vechi au umbre lungi, mi-am dat seama că era posibil ca el să fie șantajistul.

- Ai păstrat tăcerea pentru a-l proteja pe tatăl tău, nu-i așa?

Cyrus ridică din umeri.

- March e mort. Nimeni nu are nevoie de alte dovezi împotriva lui.

- Ce s-a întâmplat cu laptopul?

- După ce Quint a șters fișierul „Umbra", a aranjat ca polițiștii să-l găsească.

- De ce nu l-a aruncat pur și simplu în golful Elliott?

Cyrus se uită la ea.

- Pentru că, printre alte fleacuri interesante, fișierele conțineau numele celor doi ticăloși care au scotocit casa Rhondei și casa lui Jacob.

- Cum Dumnezeu ți-ai dat seama că March îl șantaja pe Chandler?

- Prin eliminare. El era unul dintre puținii oameni din lumea asta care ar fi putut ști cine era tatăl meu. Eu nu i-am zis, dar probabil a făcut-o Katy.

- Înțeleg. Se gândi la cele auzite. Cine altcineva știe că el e tatăl tău?

- Quint Yates, tu și eu.

Ea îl privi fix.

- Asta-i toată lista?

- Da.

Un val de căldură o cuprinse. El îi încredințase cel mai mare secret al vieții lui. Asta trebuia să însemne ceva.

- Se poate ca și alții să știe acum, rosti ea cu grijă. Unul ar fi detectivul particular angajat de tatăl tău. Și avocatul

care a fost implicat. Dumnezeule, Cyrus, nu se poate şti câţi alţii or fi aflat de această legătură. Într-un fel sau altul, tatăl tău încă are o problemă.

– Da. Pe mine.

– Chandler va continua probabil să te caute până te va găsi. Chiar dacă ameninţarea şantajului a dispărut, nu mai poate ignora existenţa ta.

– Adevărat. Gura lui Cyrus se arcui într-un zâmbet lipsit de amuzament. Ştie că reprezint un risc.

– Deci? Ce vei face?

El ridică din umeri.

– Cine spune că trebuie să fac ceva? Problema este a lui Chandler, nu a mea.

Ea suspină.

– Nu mai poţi ocoli aşa ceva. Este o situaţie care trebuie rezolvată.

– Greşeşti. Nu trebuie să rezolv absolut nimic.

– Dacă asta simţi cu adevărat, de ce eşti atât de gânditor în seara asta?

– A fost o zi lungă.

Ea se trezi la scurt timp după miezul nopţii, conştientă că era singură în pat. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi aminti că se afla într-o cameră de hotel. Apoi văzu umbra întunecată de la fereastră. Cyrus era cu spatele la ea şi privea oraşul. Umerii lui largi acopereau aproape toată strălucirea luminilor din noaptea târzie.

– Ce este? Se ridică în şezut şi se sprijini de perne. Te doare rana?

– Nu prea tare. Am luat o pastilă.

– Cu alte cuvinte, te doare ca naiba.

– O să-mi treacă după ce pastila îşi va face efectul.

Ea îşi ridică genunchii şi îi cuprinse cu braţele.

– Încetează să te mai chinuieşti cu asta, Cyrus.

El nu se prefăcu a nu înţelege.

– Ce naiba ar trebui să-i spun?

– Nu știu. Bănuiesc că ai putea începe prin a-i zice că șantajistul e mort. Și lasă-l pe el să facă următoarea mișcare.

Cyrus își strânse o palmă în pumn și se propti în rama ferestrei.

– Dacă îmi oferă bani pentru a păstra tăcerea...

– O să-l scuipi în față și o să ieși pe ușă.

El se răsuci încet și se apropie de pat. Rămase în picioare și își coborî privirea spre ea.

– Mda, exact asta o să fac.

Ea se întinse spre el, îl apucă de mână și i-o strânse cu blândețe.

– Este o ocazie importantă. Ai grijă să-ți iei cea mai bună cămașă hawaiiană.

El alese una albastră cu galben pe care pești de recif în culori strălucitoare înotau în cercuri.

Femeia cu haine mulate și păr cenușiu stătea la biroul de la recepție și privea peștii cu o expresie de îngrijorare profundă.

– Pot să vă întreb dacă doriți să-l vedeți în legătură cu o problemă care privește fauna sălbatică? Dacă da, pot aranja să primiți una dintre declarațiile de poziție ale domnului Chandler.

Cyrus se aplecă în față și își puse mâinile pe biroul ei.

– Spuneți-i domnului Chandler că domnul Cyrus Colfax din Second Chance Springs dorește să-l vadă. Reprezint un grup de votanți alcătuit dintr-o persoană.

– Poftim?

– Spuneți-i. Cred că veți fi uimită de rezultate.

Femeia de la recepție își ridică bărbia.

– Domnul Chandler o așteaptă pe soția lui, care trebuie să sosească din clipă-n clipă. Au plănuit să ia prânzul împreună.

– Nu stau mult. Spuneți-i că mă aflu aici sau mă voi anunța singur.

Femeia se uită repede în jur, dar nu era nimeni în apropiere. Cyrus alesese intenționat ora prânzului. Știa

că el lucra de obicei la prânz, în timp ce majoritatea personalului părăsea biroul.

Femeia ridică receptorul și vorbi grăbită.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar domnul Colfax dintr-un loc numit Second Chance Springs dorește să vă vadă. Nu cred că face parte dintr-unul dintre grupurile obișnuite... Poftim? Se uită la Cyrus evident uimită. Da, îl poftesc imediat înăuntru, domnule.

Lăsă foarte încet receptorul jos.

– Domnul Chandler vă primește.

– Eram foarte sigur că o va face.

Cyrus merse până la ușa închisă de la intrarea în birou. Fu surprins de golul rece pe care îl simțea în stomac. Eugenia ar fi avut o explicație pentru asta.

Gândul la ea îl încălzi. Răsuci mânerul și deschise ușa.

– Știu că legal suntem îndreptățiți să pretindem cupa, Tabitha. Eugenia ajunse în capătul biroului și reluă drumul înapoi pe covorul oriental. Dar cred că ar trebui să renunțăm la ea.

– Nu pot să cred că aud așa ceva. Șezând în spatele biroului, Tabitha o privi peste rama ochelarilor de citit. Cupa Hades ar putea fi cea mai importantă piesă de artă antică apărută în ultimii cincizeci de ani.

– Crezi că nu știu asta?

– Și totuși, sugerezi la modul serios s-o cedăm unui colecționar anonim care nici măcar nu poate furniza o dovadă solidă că a deținut-o cândva?

– Nu că nu poate. Nu vrea. Eugenia se opri în fața biroului. Însă Cyrus garantează pentru el, iar eu cred că ar trebui să-l credem pe cuvânt în privința asta. El spune că îi aparține clientului său. Consideră că are responsabilitatea de a i-o returna.

– Asta-i ridicol. Tabitha își miji ochii. Lasă-l pe acest client, oricine o fi, să vină și să discute personal cu avocații noștri.

– Nu va face asta. Ți-am zis, Cyrus spune că este foarte excentric. E hotărât să rămână anonim. Dar are drept legitim asupra cupei.

Tabitha clătină neîncrezătoare din cap.

– Sunt surprinsă să te aud argumentând în favoarea renunțării la cupa Hades. M-aș fi așteptat să te lupți din răsputeri pentru a o păstra.

Eugenia zâmbi cu amărăciune.

– Nu știi cât de greu îmi este, dar simt că așa este corect să facem în aceste circumstanțe. Cyrus și-a riscat viața pentru cupa aceea. Și, în timp ce făcea asta, ne-a salvat pe mine și pe Nellie. De asemenea, i-a salvat pe Rhonda Price și pe Jacob Houston.

– Hmm, presupun că așa este. Pe de altă parte, dacă n-ai fi fost tu și Leabrook, e posibil să nu fi găsit niciodată cupa.

Eugenia aproape că râse.

– Te înșeli, Tabitha. Crede-mă, mai devreme sau mai târziu, Cyrus ar fi găsit-o.

Cyrus se gândi că atitudinea lui Zackery Elland Chandler spunea totul. Chandler stătea hotărât, protector, în fața pozei înrămate care îi înfățișau pe soția și pe copiii lui. Soția și copiii lui *legitimi*.

Strălucitoarea lumină a soarelui californian care intra pe fereastra din spatele lui îi ascundea fața într-o umbră indescifrabilă. De asemenea, sublinia linia agresivă și fermă a umerilor, precum și linia dură a maxilarului.

Era un maxilar pe care Cyrus îl văzuse adesea în propria oglindă. Zărise poza lui Chandler de sute de ori în ziare și la televizor, dar nu reușise să detecteze altceva decât o asemănare superficială. Totuși, în persoană, asemănarea era mult mai evidentă. Îl făcu să se cutremure.

– Cine naiba ești? întrebă Zackery.

– Nu sunt tipul care te șantaja. Numele lui este Damien March. E mort.

Pe chipul lui Chandler nu se zări nimic.

– Mort?

– Foarte.

– La naiba, asta-i o altă încercare de extorcare, nu-i așa? Te afli aici pentru a-i lua locul lui Damien March, nu? Ei bine, îți pierzi timpul. N-o să-ți dau nici măcar un sfanț, darămite acces la favoruri politice.

Răceala din stomacul lui Cyrus se intensifică.

– N-am venit aici pentru bani sau favoruri.

– Cine ești?

– Am crezut că recepționera ți-a spus. Numele meu este Colfax. Cyrus Chandler Colfax din Second Chance Springs. Făcu o pauză. Cred că ai cunoscut-o pe mama mea.

Vreme de câteva minute, nu primi nici un răspuns. Apoi, Zackery se îndepărtă de strălucirea soarelui.

Coloarea ochilor era și ea greu de deslușit în pozele neclare din ziare sau la televizor. Pentru prima dată, Cyrus văzu culoarea ochilor tatălui său. Erau verzi.

– Pretinzi că ești fiul meu? întrebă Zackery.

– Mă tem că da.

Zackery privi fix ochii lui Cyrus.

– La naiba! E adevărat. *Ești* fiul meu.

– Nu e ca și cum nu ne-am alege cu nimic din asta, Tabitha. Eugenia își reluă plimbarea. Dacă ne jucăm corect cărțile, publicitatea ar putea fi incredibilă. Leabrook va fi apreciat pentru ajutorul acordat la găsirea cupei Hades.

– Hmm.

– O să anunțăm presa. Simțind lipsa de entuziasm a Tabithei, Eugenia își flutură brațele de câteva ori. O să ni se facă poze. O să fie o poveste grozavă pentru ziarele locale. Fac pariu că va face minuni în privința creșterii interesului față de expoziția Cutting Edge.

– Te-ai gândit la tot, nu-i așa?

– Mai mult, dacă o planificăm așa cum trebuie, povestea va ajunge în presă chiar înainte de recepția anuală a Fundației Leabrook. Consiliul va fi încântat.

– Desigur, doar dacă nu cumva vor afla că puteam emite pretenții legitime asupra cupei ca parte a colecției

Daventry, dar am preferat s-o cedăm, replică Tabitha pe un ton sec.

Eugenia tresări.

– Da. Doar dacă nu află asta. Trase adânc aer în piept. Tabitha, trebuie să renunțăm la ea.

– E important pentru tine, nu-i așa?

– Știu că îți cer mult. Probabil mai mult decât am dreptul. Dar cred cu toată sinceritatea că ar trebui să-i lăsăm cupa lui Cyrus. Este o chestiune de etică profesională.

– Atâta vreme cât nu facem teste de sânge, nu există nici o dovadă solidă pe care s-o descopere cineva. Mama a dat un nume fals pentru certificatul de naștere. A pretins că tatăl copilului a dispărut și că nu are cum să-l contacteze.

– Da, știu. Mă întreb de ce a făcut asta.

– Era foarte tânără, îi aminti Cyrus. A vrut să te protejeze.

– De cine?

– De bunicul. Era genul de modă veche. Ar fi pornit pe urmele tale cu o pușcă în mână. Probabil că, în cele din urmă, ea ar fi cedat și i-ar fi spus adevărul, dar a murit într-un accident de automobil, când eu aveam doar câteva luni.

Mâna lui Zackery se încleștă pe muchia biroului din spatele lui.

– Abia recent am aflat de moartea ei. Îmi pare rău. Mai rău decât îți poți imagina.

– Mai sunt și alții care știu. Pot garanta pentru oamenii cărora le-am spus eu. Se poate avea încredere în ei că vor păstra secretul. Griji ar trebui să-ți faci în legătură cu cei care au aflat de la tine. Dar, dacă tu crezi că vor păstra tăcerea, n-ar trebui să apară probleme.

Zackery își miji ochii.

– Vrei să zici că intenționezi să păstrezi tăcerea în legătură cu asta?

– N-am nici un motiv să spun cuiva.

Zackery nu răspunse direct.

- Ai zis că March era un ucigaș?
- S-a confesat în fața mea și a altor două martore.
- Pe cine a ucis?

Cyrus ezită.

- Pe soția mea. Numele ei era Katy.

Urmă o pauză lungă.

- Hristoase! Zackery își trecu o mână prin păr. Nu mi-am dat seama.
- Mda, știu.
- A mai ucis pe cineva?
- Nu m-ar surprinde. Cu două zile în urmă, a pus la cale un scenariu încercând să ne ucidă pe mine și pe alte două persoane.

Zackery îl studie cu o curiozitate profundă.

- Văd că trăiești.
- Lucrurile s-au rezolvat bine.
- Ce-i în neregulă cu brațul tău?

Cyrus își coborî privirea spre ușoara umflătură pe care o făcea bandajul de sub cămașă.

- March a tras o dată, înainte ca eu să preiau controlul situației.
- Înțeleg. Zackery îl privi gânditor. Și cum îți câștigi pâinea?
- De ce?
- Mă interesează. Tu știi despre mine mult mai multe decât știu eu despre tine.

Cyrus se uită la el.

- Ei bine, n-am intrat în politică.

- Bine, bine, ai câștigat. Tabitha își trânti ochelarii pe suprafața lustruită a biroului. Leabrook are o reputație nepătată în privința integrității. Dacă tu simți că reputația îi va fi pentru totdeauna întinată în caz că păstrăm cupa Hades, atunci nu avem de ales și vom renunța la pretenția noastră.

Eugenia se trânti pe cel mai apropiat scaun, epuizată din pricina disputei. Îi zâmbi slab Tabithei.

- Mulțumesc. Îți rămân datoare.

– Da, îmi rămâi. Dar, mai devreme sau mai târziu, mă aştept să mă răsplăteşti. Tabitha zâmbi. O faci întotdeauna.

– Bănuiesc că nu mă vei crede dacă îţi spun că, până să primesc acele mesaje de şantaj, n-am ştiut că exişti, zise Zackery.

– Nu prea mai contează.

– Greşeşti. Contează. Zackery se sprijini de birou şi îşi încrucişă braţele. De când ştii adevărul?

– De la douăzeci şi unu de ani.

– Cine ţi-a spus?

– N-am avut pe nimeni în preajmă care să-mi spună. Am descoperit singur.

Gura lui Zackery se strânse.

– De ce nu m-ai contactat?

– Nu mi s-a părut că ar avea vreun rost.

– Dar acum zici că ai venit să mă salvezi de un potenţial coşmar de campanie. În domeniul meu, nimeni nu face niciodată nimic fără a aştepta ceva în schimb.

„Rahat! O să încerce să mă cumpere."

Cyrus simţi furia adunându-se în el, o furtună puternică, învolburată, care, dacă nu era controlată, avea să provoace un rău inimaginabil. Trebuia să plece de-acolo. În clipa aceea.

– Cred că am spus tot ce era de spus.

Se îndreptă spre uşă. Aceasta se deschise exact în clipa în care atinse clanţa. O femeie atrăgătoare, într-un elegant taior pastelat, îi zâmbi curioasă.

– Scuzaţi-mă! Se uită la Zackery. Bernice nu e la biroul ei. Nu ştiam că eşti cu cineva, dragă. O să aştept afară.

– Intră, Mary. Zackery zâmbi. Vreau să-l cunoşti pe fiul meu cel mare.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Mary îi întinse mâna lui Cyrus. Abia aşteptam să te cunosc. La fel şi Jason, şi Sarah. Zackery ne-a spus totul despre tine. Sau cel puţin atât cât a reuşit să descopere. Ştii, asemănarea e uimitoare.

capitolul 24

Eugenia îl aştepta la aeroport. El avu nevoie de doar o secundă pentru a o depista în mulţimea de la poartă. Era îmbrăcată într-o fustă neagră lungă până la glezne şi o comodă bluză tricotată. În jurul gâtului, avea o eşarfă din mătase turcoaz. Părul îi era strâns la spate în familiara coadă lucioasă.

Era sofisticată, zveltă şi cu un aer de artistă.

Când îl văzu, îi adresă un zâmbet strălucitor. Cyrus se opri blocând curgerea şuvoiului de pasageri coborâţi din avion. Ignoră mormăielile şi murmurele din spatele lui. Nu-şi putea lua ochii de la Eugenia.

Se gândi că, în toată viaţa lui, nimeni şi nimic nu arătase atât de bine cum arăta ea aşteptându-l în seara aceea. Ignorând mulţimea care se înghesuia pe lângă ei, lăsă geanta să-i cadă la picioare şi o cuprinse în braţe.

Trecu multă vreme până când el îşi înălţă capul.

- Ţi-am spus vreodată că, prima dată când te-am văzut, m-am gândit că arăţi ca o hoaţă care se furişează pe geamuri?

Ea îşi lăsă capul pe spate. Ochii îi străluceau.

- E nostim că zici asta. Prima dată când te-am văzut, eu m-am gândit că semeni cu un şerif dur şi necruţător dintr-un western de modă veche. Genul care sare în tren ziua în amiaza mare şi îl curăţă de bandiţi.

- În ciuda cămăşii?

Ea răsuci unul dintre nasturii cămăşii cu pete de culoare. Nu te poţi ascunde în spatele unei cămăşi, Colfax. Haide să mergem acasă. Firma de curăţenie a făcut o treabă incredibilă. Încă mai am o gaură în perete, dar pot suporta asta. Sângele a dispărut, la fel şi banda de marcare a locului faptei.

„Acasă." Preţ de câteva secunde, cuvântul întrerupse câteva circuite din creierul lui. „Ia-o uşurel", gândi el. Ea vorbea pe un ton neutru. Relaxat.

Ea îl luă de mână şi străbătură terminalul.

- Cum a fost?

Chandler a organizat o conferință de presă în după-amiaza asta. A anunțat că are un fiu de existența căruia nu știuse. A spus că e încântat să mă primească în familia lui. Chiar le-a zis reporterilor că am dejucat o încercare de șantaj asupra lui.

– Ai dejucat?

– E unul dintre cuvintele preferate de politicieni.

– Înțeleg.

– O să fie o știre importantă vreme de o zi sau cel mult două, în ziarele din California. Tipul știe cum să controleze pierderile. Am o bănuială că el va câștiga alegerile.

– Ce altceva le-a mai spus reporterilor? întrebă Eugenia.

– Și-a asumat întreaga responsabilitate pentru relația cu mama. A zis că își dorește ca ea să-l fi găsit și să-i fi spus că era însărcinată. A zis că ar fi făcut ce trebuia făcut pentru că părinții lui ar fi insistat asupra acestui lucru.

– Și cum s-a încheiat?

– Presa a înghițit gălușca. Zvonurile și scandalul au fost înăbușite din fașă.

– Nu fi atât de cinic, rosti ea. Este o poveste foarte mișcătoare. Tu îl crezi?

– Glumești? Cyrus se strâmbă. Bătrânul Z.E. Chandler senior ar fi luat-o razna chiar și numai la sugestia că fiul lui s-ar fi putut însura cu o neica nimeni din Second Chance Springs. Cel mai probabil, ar fi încercat s-o cumpere pe mama sau s-o convingă să avorteze. Problema reală pentru Chandler ar fi fost bunicul.

Ea zâmbi.

– Îmi imaginez că bunicul Beau ar fi avut câteva lucruri de spus în legătură cu acea situație.

Cyrus încuviință din cap.

– Dar publicul va înghiți povestea. Chandler e politician, Eugenia. Se pricepe să te privească în ochi și să te facă să-l crezi.

– Este tatăl tău. Fii îngăduitor.

El o strânse mai tare de mână.

– Un lucru pot spune în favoarea lui.

– Ce anume?

– Când lucrurile s-au înrăutățit, a refuzat să cedeze șantajului. Trebuie să respecți asta la un om.

– Da. Ea îi aruncă o privire cunoscătoare. Trebuie.

Cyrus plecase din Los Angeles înainte ca reporterii să se repeadă să-i ia interviuri. Din avionul cu care se întorcea în Seattle, îl sunase pe Quint și îi ceruse să instruiască personalul să nu răspundă la întrebările ziariștilor. Acum, că totul fusese declarat pe față, știa că lumea avea să-și piardă repede interesul față de această poveste.

Între timp, el avea alte probleme. De pildă, faptul că întregul lui viitor atârna în balanță. Ce naiba avea să se facă dacă nu reușea s-o convingă pe Eugenia că ei trebuiau să rămână împreună?

Mașina ei aștepta în parcare. Cyrus își aruncă geanta pe bancheta din spate a Toyotei și se uită la ea pe deasupra plafonului.

– Vrei să conduc eu? întrebă el.

– Nu, mersi. Ai trecut printr-o experiență traumatizantă. Nu în fiecare zi un om își întâlnește tatăl pe care nu l-a văzut niciodată. Pot măcar să te duc de la aeroport acasă și să-ți torn o bere.

Deschise portiera și se așeză la volan.

El se așeză lângă ea, își puse centura de siguranță și se concentră asupra noutății faptului de a fi cocoloșit. Se gândi că fuseseră două zile lungi. Era obosit. Mai mult decât își dăduse seama.

– Cât ai fost plecat, am avut o discuție lungă cu Tabitha, spuse Eugenia în vreme ce scotea mașina din parcarea aeroportului. A fost de acord ca Leabrook să renunțe la pretenția asupra cupei Hades. Poți să i-o returnezi proprietarului de drept.

Cyrus încercă fără succes să-și întindă picioarele.

– Ai convins-o?

Își înăbuși un căscat.

– Da.

Îi aruncă o privire rapidă, cercetătoare.

– Nu pari surprins, încântat sau, eventual, profund recunoscător.

El ridică din umeri.

– Nu mi-am făcut griji în privința disputei legată de cupa Hades. Știam că, până la urmă, vei face cum este corect.

– *Poftim?* Vocea ei se înălță cu o neîncredere revoltată. Crezi că m-am luptat pentru tine deoarece cred că al tău client are drepturi mai mari asupra cupei decât Leabrook?

El se tolăni pe scaun, își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii.

– Da.

– Asta-i un *rahat* pur și veritabil. Am făcut-o pentru că te iubesc. Mă auzi, Colfax? Am renunțat la cupa Hades pentru tine. N-aș fi făcut asta pentru nici un alt bărbat de pe fața pământului. Am impresia că ai putea să manifești măcar puțină apreciere.

Preț de o fracțiune de secundă, el crezu că adormise și că se cufundase într-un vis. Deschise ochii și văzu strălucirea roșie a stopurilor mașinii din față.

Nu era un vis.

Își întoarse capul pentru a se uita la Eugenia. Ea privea înverșunată prin parbriz, strângând volanul de parcă ar fi dorit să fi fost gâtul lui.

– Încerci cumva să-mi spui că relația noastră a depășit stadiul obsesiei sexuale? întrebă el.

– Și dacă da? se răsti ea.

– Ar fi o ușurare majoră pentru mine, recunoscu el. Înseamnă că pot să-ți zic că și eu sunt îndrăgostit de tine.

O tăcere acută se instală în mașină. Cale de câțiva kilometri, Eugenia păru să se concentreze intens asupra șofatului. Se apropiau de breteaua de ieșire de pe autostradă spre Western Avenue când ea vorbi din nou.

– Și ce facem în situația asta? întrebă ea.

El zâmbi auzindu-i tensiunea din voce.

– Ne facem planuri.

Ea apăsă butonul de semnalizare.

– Planuri? Ce fel de planuri?

– Nimic care să te îngrijoreze. O să mut sediul central al Colfax Security la noul birou din Seattle și o să mă mut cu tine.

Gura ei se deschise și se închise, apoi se deschise din nou.

– Atât de simplu?

– Sunt un tip simplu. Nu cred în complicarea lucrurilor mai mult decât este absolut necesar.

Ea zâmbi privind parbrizul.

– Bine.

Două săptămâni mai târziu, singurul care lipsea în seara recepției Fundației Leabrook era Cyrus.

În timp ce trecea printre oaspeți, Eugenia se gândi că, în afară de asta, totul se aranjase perfect. Leabrook fusese decorat în stil Art Deco, care se potrivea perfect cu extraordinara colecție de sticlă pe care o găzduia. Mulțimea de flori era aranjată în câteva vaze sculpturale care datau de la începutul anilor '30. Un cvartet umplea atmosfera cu acordurile cântecului *Le Jazz Hot*. Ospătarii, majoritatea actori cu jumătate de normă în teatre locale mici, duceau tăvi pe care se aflau pahare cu șampanie. În elegantele lor costume în negru și alb, arătau de parcă ar fi lucrat la bordul navei *Aquitania*, în timpul unei traversări a Atlanticului între cele două războaie mondiale.

Ca întotdeauna, colecția Leabrook de obiecte din sticlă rare și spectaculoase reprezenta atracția principală. Străluceau în vitrine luminate cu grijă, legături fragile, dar puternice cu trecutul care nu înceta s-o fascineze pe Eugenia.

Existau boluri elene din secolul al III-lea î.Hr. care cândva conținuseră unguente exotice pentru un preot egiptean. În cealaltă parte a încăperii se afla o sticlă din secolul al IV-lea, pe care o matroană romană o folosise pentru parfumul ei. Într-o altă aripă se găseau pocaluri și sticle din gospodăria unui nobil medieval.

Sticla venețiană superb decorată din secolul al XV-lea strălucea în interiorul altor vitrine. Cristale englezești

şi irlandeze din secolul al XVIII-lea se aflau în altele. În aripa nouă, cea construită după ce Eugenia devenise directoarea muzeului, se aflau sculpturi din sticlă contemporană care duseseră meşteşugul străvechi pe tărâmul artei.

Pentru a fi în ton cu tema, Eugenia alesese o rochie mulată, din satin verde smarald, în stilul anilor '30. Fusese croită astfel încât să lase la vedere o bună parte din spate. Singurul ei regret era că el nu se afla acolo pentru a o aprecia.

Plecase cu două zile în urmă, pentru a returna cupa Hades proprietarului ei foarte retras. Sunase cu o zi în urmă ca să îi spună că se aştepta să se întoarcă la timp pentru recepţie, dar, cu două ore înainte ca ea să plece la recepţie, Quint Yates o sunase.

– M-a rugat să-ţi zic că va întârzia puţin, spusese Quint.

– E ceva în neregulă?

– Nu.

– Atunci, de ce o să întârzie? întrebase Eugenia răbdătoare.

– N-a zis.

Mesajul odată transmis, Quint se pare că nu văzuse alt motiv pentru a zăbovi la telefon. Îi închisese Eugeniei.

– O prezenţă impresionantă. Tabitha se opri lângă Eugenia şi studie satisfăcută mulţimea. Ai avut dreptate în privinţa publicităţii, draga mea. Sincronizarea a fost perfectă. Recunosc că voi avea nevoie de un timp pentru a mă împăca totuşi cu pierderea cupei Hades, dar presupun că excelentele relaţii cu publicul mă vor alina.

– Par să asigure vânzarea biletelor pentru expoziţia Cutting Edge de luna viitoare, zise Eugenia.

– Chiar aşa. Trebuie să-ţi spun că piesa lui Jacob Houston pe care ai cumpărat-o de pe insula Frog Cove este uimitoare. Sunt încântată că Leabrook va fi primul muzeu care îi va expune lucrarea. Putem obţine mai multe pentru expoziţie?

– Nu-ți face griji, am vorbit cu el chiar ieri. Apropo, mi-a zis că el și Rhonda Price se vor căsători.

Tabitha se încruntă.

– Sper că nunta nu-i va afecta programul de lucru.

Eugenia zâmbi.

– Nu cred că vom avea probleme cu obținerea sculpturilor de sticlă de la el. Rhonda s-a numit managerul lui. Are planuri mari pentru el.

– Hmm. Probabil intenționează să tripleze prețurile.

– Cel puțin.

Eugenia o observă pe Nellie stând alături de câțiva membri ai consiliului fundației Leabrook. Își ridică paharul de șampanie în semn de salut. Nellie îi zâmbi și își îndreptă din nou atenția spre bărbatul în vârstă, cu păr alb, care încerca s-o farmece și să privească discret în decolteul ei.

Tabitha urmări privirea Eugeniei.

– Crezi că am făcut bine dându-i înapoi slujba până își va demara cariera artistică?

– Relaxează-te! Ea este eroina publicității de care avem parte, îți amintești? Sigur că trebuia să-i dăm înapoi slujba.

Rolul ei în povestea cupei Hades fusese întru câtva modificat la insistența Eugeniei. Tabitha și Cyrus se opuseseră o vreme, dar, până la urmă, abandonaseră efortul. Când povestea ajunse la poliție și la ziare, Nellie fusese înfățișată ca o tânără artistă îndrăzneață care ascunsese cupa Hades pentru a o proteja de un dealer de artă nebun, pe nume Fenella Weeks.

– Apropo de personaje eroice, spuse Tabitha, cred că îl văd pe domnul Colfax.

– Cyrus e aici? Eugenia se răsuci, inima bătându-i cu viteză maximă. Unde?

– Tocmai a intrat pe ușă. Ochii Tabithei străluciră de amuzament. E greu să nu-l observi în cămașa aia. Parcă mi-ai zis că a cedat și a închiriat un smoching pentru seara asta.

Inima Eugeniei tresări când îl văzu pe Cyrus într-o orbitoare cămașă hawaiiană roșie cu albastru cu model

cu papagali. El o văzuse deja și se îndrepta spre ea. Nu păru să remarce mulțimea care se dădea la o parte din calea lui la fel cum micile iahturi se feresc din calea unui portavion. Ochii lui erau ațintiți asupra Eugeniei.

Purta în mâini un obiect mare, bine împachetat.

Eugenia se încruntă.

– A închiriat un smoching. Este atârnat în dulap. Probabil că a venit direct de la aeroport. Scuză-mă, Tabitha.

Tabitha îi adresă un zâmbet cunoscător.

– Du-te, draga mea.

Eugenia puse jos paharul cu șampanie și se strecură în mulțime. Se întâlniră în mijlocul încăperii. Eugenia se uită în ochii verzi ai lui Cyrus.

– Ce te-a făcut să întârzii?

– Asta.

Îi dădu pachetul voluminos pe care îl adusese cu el.

– Mi-a luat puțin mai mult decât m-am așteptat până l-am convins pe clientul meu să doneze cupa Hades muzeului Leabrook.

– Să doneze...? Își dădu seama că gura ei era căscată. Se uită la pachet, apoi își ridică din nou privirea. Cu coada ochiului, observă câteva capete întorcându-se. Dumnezeule, Cyrus, vrei să spui că a fost de acord s-o cedeze muzeului Leabrook?

– Da. A zis că ai dreptate. Că este prea importantă pentru a aparține unui colecționar particular. Cyrus îi făcu cu ochiul. În plus, l-am convins definitiv spunându-i că este mai în siguranță într-un muzeu.

Eugenia râse.

– Tabitha va săruta pământul pe care calci.

– Nimic nu este mai plăcut decât un client satisfăcut. Îmi pare rău că n-am avut timp să trec pe-acasă și să mă schimb în smoching.

– Nu-ți face griji în legătură cu asta. Și eu am fost puțin cam ocupată astăzi.

– Da?

- Am luat biletele pentru luna de miere. Îi îndreptă gulerul cămășii cu model strălucitor. M-am gândit să ne ducem în Hawaii.

Ochii lui deveniră de un verde profund. Îi atinse obrazul.

- O lună de miere presupune o căsătorie.

- Da, nu-i așa?

- Să înțeleg că răspunsul la întrebarea pe care ți-am pus-o înainte de a pleca este da?

Ea zâmbi la fel de sigură și de convinsă cum era când se uita în profunzimile unei superbe sticle strălucitoare.